

မေတ္တာ

ဝဏ္ဏ

ထုတ်ဝေသူ-ဦးအောင်မြိုင်၊ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်အောင်မြိုင်ကလေး
မထောင်ကြီး၊ ၂၀၀၄ခုနှစ်၊ (ဇန်နဝါရီလ)၊ အုပ်စု(၅၀၀)၊

ဒေဝတာ

ဝဋ်/ဒေဝတာ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြိုင်ကလေး၊ ၂၀၀၄၊
၁၆၀ - စာ၊ ၁၃၅ * ၂၀ စင်တီမီတာ
(၁) ဒေဝတာ

၀၉၅-၀၃

BURMESE
CLASSIC

မေဝ

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁)

ကယ်တော့... ပုထုဇဉ်ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်က လူသားတွေဟာ တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုးတော့ ရှားသွပ်နေကြသည်လို့ ဆိုလျှင်... မှားတယ်လို့... ဘယ်သူကငြင်းနိုင်မှာလဲ...။

ငွေနောက်လိုက်ကာ လောဘဇောတိုက် ရှားသွပ်ခြင်း အတွဲအထိ ဖဿ၊ တဏှာဆိုတဲ့... အာရုံခံစားမှုနောက် အာသာ ငမ်းငမ်းလိုက်တဲ့ တဏှာရှု၊ ပညာနောက်လိုက်ရင်း နေ့မှန်းညှပ်မှန်း မသိ စားချိန်အိပ်ချိန်မမှန်အောင် ကြိုးစားနေတဲ့ စာရှု၊ သွေးသား မမှန်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့ မီးယပ်ရှု၊ ထို... ထိုသော... အမျိုးမျိုး

သော အရူးတို့ကို ထပ်မံခွဲခြားမည်ဆိုလျှင် . မြင်သာသောအရူးနှင့် မမြင်သာသောအရူးဟူ၍ နှစ်မျိုးခွဲ ခြားရပေမည်။

မမြင်သာသောအရူးတို့မှာ . . ပတ်ဝန်းကျင်က အရူးဟူ၍ သမုတ်ခံရခြင်းမရှိသလို . . ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ရူးလို့ရူးမှန်းမသိ သော အရူးမျိုးဖြစ်၏။

မြင်သာသောအရူးတို့က ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်လည်း သဟဇာတ မဖြစ်၊ အများက ရှောင်ဖယ်ခြင်းခံရသော သီးခြားလူတန်းစားတစ် ခုပင်ဖြစ်သည်။ ထိုသူတို့မှာ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်လည်း ရောယှက်နေ သိင်၍ မရနိုင်တော့သည့်အဆုံးတွင် . . သူတို့အား သီးခြားလောက သစ်တစ်ခုကို ဖန်တီးပေးရသည်။ ထိုလောကသစ်သည်ကား . . အရူးထောင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

“ဦး! . .”

ကားလေး ဆေးရုံဝင်းအတွင်း ဝင်လိုက်သည်နှင့် . . စိတ် ကျန်းမာရေးဆေးရုံဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို . . ရွန်းလဲ့ လှမ်းကြည့်မိ သည်။ ကားမောင်းနေသော ဝတ်ရည် ပခုံးကို လှမ်းကိုင်လိုက်ရင်း . .

“လူမမာသတင်းမေးဖို့ တခြားဆေးရုံတွေလည်း ရောက်ဖူး ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီဆေးရုံကတော့ စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုးပဲ . . ဘယ်လို ခြေရာမလဲ၊ လူ . . လူချင်းဆိုပေမယ့် သူတို့က အရူးတွေဆိုတော့ စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး ရွန်းလဲ့ကို အန္တရာယ်ပြုမှာ ကြောက်မိတယ်လေ”

ဝတ်ရည်က အပြုံးလေးဖြင့် သူမကိုလှည့်ကြည့်ပြီး . . .

“တွေးကြောက်ရင်တော့ ကြောက်စရာပေါ့၊ တကယ်တော့ အဲဒီလိုကြမ်းတဲ့လူနာတွေကို သီးခြားအခန်းထဲမှာပဲ ထားတာပါ။

အပြင်မှာက အန္တရာယ်မရှိတဲ့ လူနာတွေကိုပဲ သွားလာခွင့်ပေးထား တယ်လေ၊ မကြောက်ပါနဲ့ ရွန်းလဲ့ရယ် . .”

ဝတ်ရည် ကားကို ပါကင်တွင်ရပ်လိုက်ရင်း ရွန်းလဲ့ ကြောက် မနေအောင် ဖြေပြောပြောလိုက်သည်။ ဝတ်ရည်တို့ အနေနဲ့က တော့ နေ့စဉ်ပြောဆိုထိတွေ့နေရသည်မို့ လူကောင်းရယ်၊ အရူးရယ် လို့ ခွဲခြားမမြင်မိသော်လည်း ဆေးရုံကို အလည်သဘောမျိုးလာ သော ရွန်းလဲ့တို့လို ဧည့်သည်တွေအတွက်ကတော့ စိတ်ဝေဒနာ သည်တွေဟာ . . သူတို့ကို အန္တရာယ်များပြုလေမလားဆိုသော အ တွေးဖြင့် တွေးကြောက်နေလေ့ရှိသည်။

“ရောက်ပြီလေ ရွန်းလဲ့ . . မဆင်းဘူးလား၊ ဘာတွေငေးနေ တာလဲ”

ကားပေါ်ကဆင်းဖို့ပြောမှ ရွန်းလဲ့တစ်ယောက် ကိုယ်လေး ကျုံ့ကာ ဆင်းလာခဲ့သည်။

“အဲလောက်ကြီး ကြောက်မနေပါနဲ့ ရွန်းလဲ့ရယ်၊ စိတ်ဝေဒနာ သည်တွေဟာ ဒီလောက်လည်း ကြောက်ဖို့မကောင်းပါဘူး၊ သူတို့နဲ့ နေတာက မြင်သာပါတယ်၊ တကယ်တော့ လောကမှာ မမြင်သာတဲ့ အရူးတွေကသာ ပိုပြီးကြောက်ဖို့မကောင်းတာပါ . .”

“ဘယ်လို! . . မမြင်သာတဲ့အရူးတွေ ဟုတ်လား . . .”

ဝတ်ရည်ကားကို ရွန်းလဲ့က ထူးဆန်းနေဟန်ဖြင့် ပြန်မေး လေသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ . . တစ်ကယ်တော့ ဝတ်ရည်တို့ ရွန်းလဲ့တို့ လည်း မသိစိတ်နှောနေတဲ့ စိတ်ဝေဒနာခံစားချက်တစ်မျိုးတော့ ရှိ

တတ်ကြတာပဲ။ ကိုယ့်ဆိုက်ကို(psycho)ကိုတော့ ကိုယ်ပြန်မမြင် နိုင်ကြဘူး မဟုတ်လား၊ ဘယ်သူကမှလည်း လက်မခံချင် ဝန်မခံ ချင်ကြဘူးလေ၊ ဘုရားဟောလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ပုထုဇနော ဥဗ္ဗတ္တကော...တဲ့”

ဘုရားဟောနှင့် ချီးမြှောက်နေ၍... ရွန်းလဲ့ ပခုံးလေး ပုနေ လိုက်ရသည်။

“ဝတ်ရည် ဒီလိုင်းကိုမှ စပါယ်ရှယ်လိုက်(specialize)လုပ် တာ ရွန်းလဲ့တော့ နားမလည်နိုင်အောင်ပါပဲ”

အမ်. ဘီ. ဘီ. အက်စ်ဘွဲ့တစ်ခုရပြီး စိတ်ပညာအထူးပြုဖြင့် ဒီ. ပီ. အမ်ဘွဲ့ကို ထပ်ယူခဲ့သောဝတ်ရည်ကို... တကယ်ပဲ ရွန်းလဲ့ နားမလည်နိုင်ခဲ့ပေ။

“ဘာလဲ စိတ်ကျန်းမာရေး အထူးကုဘွဲ့ကို ထပ်ယူခဲ့လို့လား၊ ဒီလိုင်းက လိုက်တဲ့သူနည်းတယ်လေ၊ ပြီးတော့ ဝတ်ရည်စိတ်ထဲမှာ တခြားရောဂါတွေထက် ဒီစိတ်ရောဂါဟာ စိတ်ကိုစိတ်နဲ့ ပြန်ကုရတဲ့ အတွက် ပိုပြီးခက်ခဲမြင့်မားတယ်လို့ ထင်တယ်၊ အဲ့ဒါကိုစိတ်ဝင်စား လို့ ဒီလိုင်းကို ဝတ်ရည်ရွေးချယ်ခဲ့တာပေါ့၊ ကဲ... လာ... လူနာတွေ ကို လိုက်ပြမယ်၊ ဘယ်လောက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလဲဆိုတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်...”

ရွန်းလဲ့ကို အတူတူလိုက်ကြည့်ရန်ခေါ်ရင်း... ဝတ်ရည်က ရှေ့မှသွားနှင့်တော့သည်။ ဝတ်ရည်ခြေလှမ်းတွေကိုမိအောင် ရွန်းလဲ့ အမိလိုက်ရင်း... စိတ်ထဲမှာ ခပ်လန့်လန့်တော့ ဖြစ်နေရသည်။

“ဝတ်ရည်တာဝန်ကျတဲ့ ယူတူး(Unit 2)က သိပ်အကြမ်း

တွေမရှိပါဘူး၊ အရက်ဖြတ်တွေနဲ့ နှစ်ရှည်ကုသခံနေရတဲ့ ခပ်ယဉ် ယဉ်လူနာတွေပဲ ရှိတယ်လေ...”

ဝတ်ရည်လျှောက်လာရင်း သူတာဝန်ကျရာ အဆောင်နှစ်မှ လူနာတွေအကြောင်းကို ရွန်းလဲ့အား ပြောပြနေ၏။ ကားရပ်ခဲ့ရာနေ ရာမှ စကြိုတစ်လျှောက် လျှောက်ဝင်လာခဲ့ရာ... ဆရာဝန်များနဲ့ခန်း ကို အရင်ဖြတ်ရသည်။ ဝတ်ရည်က ရုံးခန်းထဲခဏဝင်၍ ဆရာဝန် ကြီးနှင့် တာဝန်ကျဆရာဝန်များကို နှုတ်ဆက်၏။

လျှောက်လမ်းတစ်ခု ထပ်ဖြတ်လာခဲ့ချိန်တွင် အပြင်မှ သံဗဲ ခါးအား သေ့ခတ်ထားသော ဟောလ်ခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုကို လှမ်း ခေတ္တလိုက်ရသည်။ ဝတ်ရည်ခြေလှမ်းတွေကိုရပ်ရင်း ထိုဟောလ်ခန်း ရှေ့မှ အထဲသို့ အပြုံးကလေးဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။

ဝတ်ရည်၏အပြုံးက နွေးထွေးလွန်းနေပြီး ဆရာဝန်မှ လူနာ တွေကို ပြုံးပြသော အပြုံးမျိုးထက် မိခင်က သားသမီးတွေကို မေတ္တာ သက်ဝင်ပြုံးပြသော အပြုံးမျိုးဆန်နေသည်။

“ဟော... ဆရာမ အန်ဂျလီနာဂျီလီ လာပြီ”
အနားစုတ်ဖွာနေသည့် ဂျင်းအရောင်မှိုင်းမှိုင်း ဝတ်ထာ သော အံ့ရှည်နှင့်လူနာက လှမ်းနှုတ်ဆက်လေသည်။

“မောနင်းပါ ဒေါက်တာ”

“မောနင်းပါ ကိုဘိုကြည်...”

“ဆရာမ သားနာမည် ဘိုကြည် မဟုတ်တော့ဘူးလေ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ ကိုဒေးဗစ် နေကောင်းတယ်နော်”

“ဒေါက်တာ ကျွန်တော့်နာမည် ဒေးဗစ်လည်း မဟုတ်ဘူး”

လေ. . ဘရက်ပစ်ပါ. . ”

“အိုး. . ဆောရီး. . ဆောရီး. . ဆရာမ မေ့သွားလို့ပါ. . ကိုဘရက်ပစ်. . ကိုဘရက်ပစ်. . ဟုတ်ပြီ”

ဝတ်ရည်မှာ ထိုလူနာကို သူ့အကြိုက်နာမည် ပြင်ခေါ်ပေးပြီး ပြန်နှုတ်ဆက်နေစဉ်မှာပင် နောက်ထပ်လူနာတစ်ယောက်က လက်အုပ်လေးချီလျက် သံတံခါးနား တိုးလာပြန်သည်။

“ဆဝါဒီခါ”

ယိုးဒယားကပြန်လာသော အရူးဖြစ်ဟန်တူ၏။ သူက. . ယိုးဒယားလို နှုတ်ဆက်နေသည်။ ထို့နောက် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တံခါးနားရောက်လာကြသည်။

“အမေ့ သားကို ဘော်လုံးဝယ်ပေးပါဦး၊ ဒီရောက်ကတည်းက ဘော်လုံးတစ်ခါမှ မကန်ရသေးဘူး၊ သားက မန်ယူကို အရမ်းမုန်းတဲ့. . အာကြီး”

“ဝယ်ပေးမယ်. . ဝယ်ပေးမယ်. . ပြီးရင် လူနာစောင့်ဦးအေးလွင်ကို သွားဝယ်ခိုင်းပေးမယ်နော်. . ဟုတ်ပြီလား”

“အမေ့ သားလည်း ကျနယ်ဖတ်ချင်တယ်၊ ပလေးဂဲကျနယ် ဝယ်ပေး. . ဝယ်ပေး. . ၊ မဝယ်ပေးရင် အမေ့ကို ကိုက်စားပစ်မယ်ဟင်း. . ဟင်း”

နောက်ထပ် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အမှာတွေခြွေနေသေးသည်။

“အမေ့. . သား ကွမ်းယာစားချင်တယ်”

“သား. . လက်ဖက်ရည်မသောက်ရသေးဘူး”

“သား အခုထိ မနက်ထဲက ဘာမှမစားရသေးဘူး အမေ့”

စိတ်မနှံ့သူများပီပီ သံတိုင်ကိုကိုင်ရင်း ဝတ်ရည်ကို အမေ့ခေါ်၍ ပူဆာနေကြသည်။ သူတို့ထဲမှာ ဝတ်ရည်ထက်ငယ်သူဟူ၍ တစ်ယောက်မှမပါပေ။

ဝတ်ရည်လည်း အားလုံးကိုစိတ်ကျေနပ်အောင် ခေါင်းညိတ်ပြနေရင်း ရွန်းလဲ့ဘက်လှည့်ကာ. . .

“ကြားလား. . ရွန်းလဲ့ တို့က သူတို့ထက် အသက်အများကြီး ငယ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် တို့ကိုအားကိုးတကြီးခေါ်တာ အမေ့တဲ့ အဲ့ဒါ ဘယ်ဆေးရုံမှာမှ ကြားရမှာမဟုတ်တဲ့ ခေါ်သံပဲလေ. . ၊

သူတို့ဆီက အမေ့ဆိုတဲ့ ခေါ်သံကြားရတိုင်း. . တို့ရင်ထဲ နှင့်နှင့်သွားရတယ် ရွန်းလဲ့ရယ်၊ ဒီဆေးရုံရောက်ခါစကဆို သူတို့ရဲ့ အမေ့ဆိုတဲ့ အားကိုးတကြီးခေါ်သံတွေကြောင့် တို့ထမင်းမစားနိုင်လောက်အောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊

သူတို့တွေဟာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဘယ်လိုမှ သဟဇာတမဖြစ်ကြဘူးလေ၊ လူအများရဲ့ စွန့်ပစ်ရှောင်ဖယ်ခြင်း ခံနေရတဲ့သူတွေပါ

သူတို့ရဲ့အားကိုးရာဟာ ဒီဆေးရုံက ဆရာဝန်၊ ဆရာမ တွေ လူနာစောင့်တွေပဲလေ၊ သူတို့အသိစိတ်တွေဟာ ကလေးငယ်တွေရဲ့ အသိစိတ်လောက်ပဲ ရှိတော့တယ်လေ. . ၊ တို့ရဲ့လူနာတွေဟာ. . အင်တန်ကိုမှ သနားစရာကောင်းပါတယ်. . ရွန်းလဲ့ရယ်”

ဝတ်ရည်က စိတ်မကောင်းသံဖြင့် ပြောပြနေ၏။ ဝတ်ရည်ရဲ့ အပြုံးများ ဖျော့တော့သွားချိန်တွင် ရွန်းလဲ့လည်း သက်ပြင်းနဲ့ကန်သံ သံတံခါးနားရောက်မလာဘဲ တချို့က လဲ့လျက်၊ တချို့က

ကိုယ်ပိုင်စိတ်အတွေးတွေဖြင့် သီးခြားကမ္ဘာထဲ ရောက်နေပုံရသော လူနာများဆီ ရွန်းလဲ့ အကြည့်ရောက်မိပြန်သည်။

တစ်ယောက်မှာ မျက်မှန်မည်းကြီးတပ်၍ ခင်မောင်တိုး၏ အတွေးပန်းချီကို ကီးအဝင်အထွက်မှန်ကန်စွာ အသံဝါကြီးဖြင့် ဆိုနေပုံက အဆိုတော် ခင်မောင်တိုးပင် လာဆိုနေသည့်အလား. . . ၊ နောက်တစ်ယောက်ကတော့. . . တစ်ယောက်ထဲ တီးတိုးစကားတွေ ပြောလိုက်. . . သူ့ဘာသာ သဘောတွေကျကာ ရယ်လိုက်နှင့်၊ တစ်ယောက်ကတော့ နံရံကို ခေါင်းဖြင့်တိုက်ကာ တစ်ယောက်တည်း ကြေကွဲနေ၏။ နောက်တစ်ယောက်. . . နောက်တစ်ယောက်. . . ။

ရွန်းလဲ့သည် အခန်းတွင်းမှ စိတ်ဝေဒနာရှင်များကို တစ်ယောက်စီ ကြည့်နေရင်းမှ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားကာ ခေါင်းထဲ နောက်ကျံလာသည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ ခေါင်းတစ်ခုလုံး မခံမရပ်နိုင်အောင် မူးဝေအံ့ခဲလာတော့၏။ နောက်ဆုံးတွင်. . . မျက်လုံးထဲ ဘာမှ မမြင်နိုင်တော့လောက်အောင် ပြာဝေမှောင်မိုက်သွားပြီး. . . နေရာမှာတင် ပျော့ခွေလဲကျသွားတော့သည်။

“ဟယ်! . . ရွန်းလဲ့. . . ရွန်းလဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ဆရာမရေ. . . လာကြပါဦး. . . ”

ဝတ်ရည်တစ်ယောက် ရွန်းလဲ့ကိုပွေ့ထားရင်းက သူ့နာပြု ဆရာမလေးအား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

အေးမြစာပေ

အခန်း(၂)

“အင်း!...”

သံရှည်ဆွဲ ညည်းညူရင်း ရွန်းလဲ့မျက်လုံးများ ပြန်ပွင့်လာခဲ့ချိန်တွင် ပထမဆုံး တွေ့မြင်လိုက်ရသည်က ဝတ်ရည်မျက်နှာပင် ဖြစ်သည်။ သူမမှာ ဖြူဖွေးသန့်စင်နေသော အိပ်ရာတစ်ခုပေါ်တွင် ရောက်နေလေပြီ။

“ဝတ်ရည်. . . ငါ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ရွန်းလဲ့. . . ကိုယ့်အဖြစ်ကို ဆက်စပ်စဉ်းစား၍ မရနိုင်သလို

အေးမြစာပေ

တော်ရည်ကို ခပ်တိုးတိုးလေးမေးလိုက်မိသည်။ သူနာပြုဆရာမလေး
များကပြုံးလျက် အခန်းထဲကထွက်သွားမှ . . . ဝတ်ရည်မှာ သူမလက်
လေးကို ဖွဖွလေးဆုပ်ကိုင်လျက် . . .

“ကွန်ကရက်ကျလေးရှင်း . . . ရွန်းလဲ့ရေ”
ဂုဏ်ပြုစကားဆိုသော ဝတ်ရည်ရဲ့အပြုံးမှာ လေးနက်သော
အဓိပ္ပါယ်တစ်ခုကို ဆောင်လျက်ရှိသည်မို့ . . . ရွန်းလဲ့မှာ နားမလည်
နိုင်ဘဲဖြင့် . . .

“ဘာ! . . . ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”
“ရွန်းလဲ့ မကြာခင်မှာ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်
ခွင့်ရတော့မယ်လေ . . .”

“ဟင်! . . .”
သူမရင်တွေ ဒိန်းခနဲ မြည်ဟည်းသွားရသည်။ မယုံကြည်နိုင်
ဘဲဖြင့် ဝတ်ရည်လက်ကို ယောင်ယမ်းဖျက်ညှစ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိတော့
သည်။

“ဘယ် . . . ဘယ်လို . . . ဝတ်ရည် . . . တို့ . . . တို့မှာ”
ရွန်းလဲ့ အမေးစကားမဆုံးခင်မှာပင် ဝတ်ရည်က လက်ညှိုး
လက်ခလယ်နှစ်ချောင်းကို ဆတ်ခနဲထောင်ပြလိုက်သည်။

“နှစ်လ . . . ရှိနေပြီ ရွန်းလဲ့”
“ဒါ . . . ဒါဆို . . .”

ရှုပ်ထွေးသွားသော စိတ်နှင့်အတူ အာရုံထဲပြတ်တင်စွာ ပေါ်
လာခဲ့သူက . . . ‘မိုးညို’ဆိုသော သူမချစ်ရလွန်းသူ၏ မျက်နှာလေးပင်
ဖြစ်၏။

“ကဲ . . . ခဏနားနေလိုက်ဦး။ တို့ . . . ဂလူးကိတ်ဖျော်ပေးမယ်
ပြီးတော့မှ ရွန်းလဲ့ကို အဆောင်ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ဝတ်ရည်က သူမရဲ့ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွလေးပုတ်ပြီး အခန်းထဲမှ
ထွက်သွားလေသည်။ သူမတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့မှ ဒီလို
အစဉ်ကို ပြန်လည်စုစည်းရင်း . . . ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစား
နေမိသည်။

နောက်ဆုံးတော့ သူမ၏ အေးစက်တုန်ယင်နေသော လက်
ချောင်းလေးများက စလင်းဘက်အိတ်ထဲမှ ဟန်းဖုန်းလေးဆီသို့ . . .
“ဝါး! . . . ဝါး! . . .”

စူးရှစွာ အာခေါင်ခြစ် ငိုလိုက်သံကြောင့် . . . ကင်မရာကိုင်
ထားသော မိုးညိုလက်ချောင်းများ စိတ်ပျက်စွာ အောက်သို့ချလျက်
ရသည်။

“အိုး . . . အိုး . . . သားသားက လိမ္မာပါတယ် . . . မငိုရဘူးလေ
ဦးဦးက သားကို ပုံလှလှလေးရိုက်ပေးမှာလေ . . . နော် . . . သားလေး”

“သားရေ . . . ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ ဂျယ်လီ . . . ဂျယ်လီ စားမယ်
မငိုရဘူး . . . ဒယ်ဒီကိုကြည့်စမ်း”

မိဘနှစ်ပါးက ကလေးကို မန့်တွေပြလိုက် အရုပ်တွေပြလိုက်
နှင့်ဝိုင်းချောနေသော်လည်း မီးတွေလင်းထိန်နေအောင် ထိုးထား
သော စတူဒီယိုခန်းထဲတွင် ကလေးက အော်ငိုနေတော့သည်။

အငြိမ်မနေသော တစ်နှစ်သားအရွယ် ကလေးအား မွေးခန့်
မိတ်စာအတွက် . . . ဓါတ်ပုံရိုက်ဖို့ ကြိုးစားရသော အလုပ်မှာလည်း
မလွယ်ကူလှပေ။

အဖေ၊ အမေက ကလေးကို ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်စီက ခိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် ချောနေဆဲမို့ . . မိုးညို စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ခိုးညှိကာ မလှမ်းမကမ်းသို့ ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ထိုကလေးငိုသံကို သူဘယ်လိုမှ သည်းခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့၊ မိုးညို ကလေးမချစ်တတ် တာလဲပါလေသည်။ . . ။

ထိုစဉ်မှာပင် . . .

အိတ်ကပ်ထဲမှဟန်းဖုန်းက တုန်ခါမှုဖြင့် အချက်ပြလာသည် မို့ . . မိုးညို ဖုန်းထုတ်ကာ တစ်ဖက်မှခေါ်ဆိုသောနံပါတ်ကို ကြည့် လိုက်သည်။ ချစ်သူ ရွန်းလဲ့၏ ဖုန်းဖြစ်နေ၍ လောလောဆယ် ညစ် နေရသောသူ့အတွက် ထွက်ပေါက်တစ်ခု ရသွားသည်။

“ရွန်းလဲ့ . . အခုဘယ်မှာလဲ”

သူက အရင်စမေးလိုက်သည်။

“ရွန်းလဲ့ ဝတ်ရည်နဲ့အတူ ရှိနေတယ်၊ ကိုမိုးကို ပြောစရာရှိ လို့ . . အရေးကြီးလို့ . . အဆောင်ကို အလုပ်ပြီးရင် လာခဲ့ပါလား”

တစ်ဖက်က ရွန်းလဲ့အသံမှာ တုန်ဆိုင်းဆိုင်း ခပ်တိမ်တိမ် ဖြစ်နေသည်မို့ မိုးညို မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ရွန်းလဲ့ နေမကောင်းဘူးလား၊ အသံက တစ် မျိုးကြီး ဖြစ်နေပါလား”

“ဟင်း . . သိပ်တော့နေမကောင်းဘူး၊ ဂါပဲနော် . . ညနေကျ မှ တွေ့ကြတာပေါ့ . . နားလိုက်ဦးမယ်”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းလိုင်းပြတ်တောက်သွားခဲ့လေပြီ။ အရေးတ ကြီး ပြောစရာရှိတယ်ဟု ချိန်းဆိုသော ရွန်းလဲ့ရဲ့အသံကြောင့် . . သူ

စဉ်းစားရခက်နေရဆဲမှာပင် . . .

“ညီလေးရေး . . ရပြီဟေ့၊ ရိုက်ရအောင်”

ကလေးအဖေ၏ ခေါ်သံကြောင့် . . သူ လှည့်ကြည့်လိုက် သောအခါ စိတ်ရှည်သောမိဘနှစ်ပါး၏ လက်ထဲတွင် ငိုကြွေးခြင်း မရှိတော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော ချစ်စဖွယ်ကလေးငယ်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

“အိုကေ . . လာပါပြီဗျာ”

မိုးညို ကင်မရာဆီ အပြေးသွားလျက် . . .

“ဟေး . . သားသားရေး”

ကလေးငယ်ကိုခေါ်ကာ ‘ရွှီ’ခနဲ လေချွန်လိုက်သည်။

ကလေး၏ ရွန်းတောက်သော မျက်လုံးကလေးများက . . သူရှိရာဆီ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လေသောအခါ မိုးညို ကင်မရာခလုတ် ကို အမိအရ နှိပ်လိုက်တော့သည်။

“ရှုပ်! . . ချုပ်! . . ”

ဆိုသော မြည်သံနှင့်အတူ ကင်မရာမီး ဖျတ်ခနဲလင်းသွား သည်။

အဲ့ဒီနောက်မှာတော့ . . ကလေးငယ်၏ ချစ်စဖွယ်ကောင်း သော သဘာဝအမူအရာလှုပ်ရှားမှုမျိုးစုံကို သူတစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် အမိအရ မှတ်တမ်းတင်နိုင်ခဲ့သလို . . ခုနက စိတ်ပျက်ညစ်ညူးခဲ့ရ သော သူ့စိတ်အစဉ်မှာလည်း ပေါ့ပါးကြည်နူးသွားခဲ့ရသည်။

“ဟင်း . . ဟင်း . . ”

လူမမယ် ကလေးငယ်တွေဟာ ဒီလိုသာ မငိုတတ်ဘူးဆိုရင်

ချစ်စဖွယ်ပါတကားဟု မိုးညိုတွေးရင်း.. တစ်ယောက်တည်း ပြုံး
လိုက်မိသည်။

စတူဒီယိုထဲမှ သူထွက်လာခဲ့ချိန်တွင် ညနေခြောက်နာရီ
ကျော်နေပြီဖြစ်သည်။ သူ့စတူဒီယိုက ခြောက်မိုင်ခွဲမှာမို့ လှည်းတန်း
ကမာရွတ်၌ အဆောင်နေသော ရွန်းလဲ့နှင့် သိပ်တော့မဝေးလှပေ။

သို့သော်.. စတူဒီယိုမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ညဉ့်အတော်နက်
သည်အထိ အလုပ်မပြီးပြတ်တတ်သော သူနှင့်.. လှိုင်သာယာ
အထည်ချုပ် စက်ရုံကြီးတစ်ခုတွင် ဒီဇိုင်းနာလုပ်နေသော ရွန်းလဲ့တို့မှာ
နီးလျက်နှင့် မတွေ့ဖြစ်ကြသည်သာ များလှသည်။

ခုလို ဖုန်းဖြင့်ကြိုတင်ချိန်းဆိုထားမှသာ တွေ့ဖြစ်ကြသည်။
အရေးတကြီး ပြောစရာကိစ္စရှိတယ်ဆိုသော ရွန်းလဲ့ရဲ့အသံကြောင့်
သူ့စိတ်ထဲ အတွေးစတင် များနေရလေသည်။

အခန်း (၃)

“ဤ!..”

မိုးညိုမောင်းနှင်လာသောကားလေး ရွန်းလဲ့နေသော အ
ဆောင်ရှေ့သို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ ရွန်းလဲ့က ဝရန်တာတွင်
အသင့်ထိုင်စောင့်နေဟန်တူ၏။

ချည်သားပွပွ လက်ရှည်ဘလောက်စ် ဝတ်ထားသော..
ရွန်းလဲ့မျက်နှာမှာ အနည်းငယ်ချောင်ကျနေပြီး.. လူမမာရုပ် ပေါက်
နေသည်ကို မိုးညို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ မိုးညို စိတ်ပူပန်ဖွားဖြင့်

ရွန်းလဲ့ဆီ အမြန်ပြေးသွားလိုက်သည်။

“နေမကောင်းဘူးလား ရွန်းလဲ့၊ မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေပါလား..”

မိုးညို စိုးရိမ်သံဖြင့် ပြောလိုက်သော်လည်း ရွန်းလဲ့က ဘာ စကားမှ ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ သူမအခန်းထဲသို့ တန်းဝင်သွားသည်။

“ရွန်းလဲ့.. ဘာဖြစ်နေတာလဲ ပြောပါဦး၊ အရေးတကြီးကိစ္စ ရှိတယ်ဆို..”

သူ ရွန်းလဲ့နောက်မှ ကမန်းကတန်းလိုက်ဝင်ကာ အခန်း တံခါးကို ပြန်ပိတ်ရင်း မေးမိသည်။ ရွန်းလဲ့က ဘာစကားမှမပြောဘဲ အိပ်ရာခြေရင်းဘက်ဆီ အကြည့်ပို့သည်မို့ ရွန်းလဲ့အကြည့်များ ကျရောက်ရာဆီ မိုးညို ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင်!..”

Test stick လေးတစ်ခုအား ရွန်းလဲ့ အိပ်ရာခြေရင်းတွင် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မိုးညို အံ့သြတကြီး ကယုာကယာ ယူကြည့်လိုက် သည်။

Urine test stick ကိုယ်ဝန်ရှိမရှိ စမ်းသပ်သော ဆီးစစ် တုတ်ချောင်းကလေး၊ တစ်ခါတုန်းက.. ရွန်းလဲ့ သူမကိုယ်သူမ သံသယဖြင့် စစ်ဆေးဖူးသည်မို့.. ထို stick ကို သူသိနေခြင်းပင်၊ အဲ့ဒီတုန်းကတော့ stick မှာပြသည့် အမှတ်အသားက မျဉ်းတစ် ကြောင်းထဲသာ.. ၊ အခုတော့ မျဉ်းနှစ်ကြောင်းက ထင်ရှားစွာဖြင့် ရှိနေ၏။

“ဒါဆို.. ရွန်းလဲ့.. ရွန်းလဲ့မှာ”

မိုးညို အံ့သြသွား၍ မေးရန်စကားတို့ အ,ထစ်နေမိဆဲ.. ရွန်းလဲ့က မှုန်မှိုင်းသောမျက်နှာဖြင့် လက်နှစ်ချောင်း ထောင်

ပြပြီး..

“နှစ်လရှိသွားပြီ ကိုမိုး”

“ကျွတ်!..”

မိုးညို စိတ်ပျက်လက်ပျက် စုတ်သပ်လိုက်မိသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွာ.. ရွန်းလဲ့က ကြိုကြိုတင်တင် မကာကွယ်ဘူးလား၊ ဒီအခြေအနေထိရောက်အောင် ဘာလို့ပေါ့ဆ ရတာလဲကွာ၊ ကိုယ် ကြိုသတိပေးထားရဲ့သားနဲ့ ဆေးမသောက်ဘူး လား”

မိုးညို အိပ်ရာပေါ်တွင် စိတ်ပျက်စွာထိုင်ချလိုက်ရင်း.. စိတ်ညစ်ညူးစွာ ပြောဆိုနေသည်။

“ကိုမိုးမှာ လက်ထပ်ဖို့ ဘယ်လိုမှ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး လေ ရွန်းလဲ့ရဲ့၊ ဒါကို ရွန်းလဲ့လည်း သိရဲ့သားနဲ့၊ ကိုမိုး ရွန်းလဲ့နဲ့ အ တူတူ နေချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အခြေတကျဖြစ်မှ လက်ထပ်ချင်တယ်၊ ဘဝတစ်ခုကို ဖြစ်သလို မထူထောင်ချင်ဘူး၊ ပြီးတော့.. ပြီးတော့.. ကိုယ်.. ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကရိုကထ ခံဖို့ လုံးဝအဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး ရွန်းလဲ့”

ဆံပင်တွေကြားထဲ လက်ချောင်းများ ထိုးထည့်ပစ်လိုက်ရင်း က မိုးညို ဆက်ပြောနေသည်။ မညှာမတာပြောနေသော စကားတွေ ကြောင့် မိုးညိုကိုကျောပေးလိုက်ရင်း ရွန်းလဲ့တစ်ယောက် ပါးပြင်မှ မျက်ရည်တို့ တလိမ့်လိမ့် စီးကျလာတော့သည်။

တစ်ဦးတည်းသောသားပီပီ. . မွေးချင်းမောင်နှမများ၏ ကရိကထများကို မခံခဲ့ရဖူးသဖြင့် တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ် ရှိသည်ပဲ ဆိုဆို. . မိုးညို ကလေးငယ်များရဲ့အန္တရာတကို မခံနိုင်တာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

နောက်ပြီး ကလေးငိုသံတွေဟာ သူ့အတွက်ဘယ်လိုမှ နားဝင်ပီယံမဖြစ်၊ သူတကာတွေ တင်စားသလို ဆည်းလည်းသံအဖြစ်လည်း မိုးညို မခံစားနိုင်ခဲ့. . ။

သူကသာ စွတ်ပြောနေသော်လည်း ရွန်းလဲ့ဆီမှ တုံ့ပြန်သံ တစ်ခွန်းတလေမှ မကြားရလေသောအခါ မိုးညို မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း အသာစောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ရသည်။

“ဟာ! . . ရွန်းလဲ့”

မိုးညို မျက်လုံးပြူးသွားရပြီ။

လက်တစ်ဝါးစာအပြည့် ဆေးပြားတွေကို လက်ဝါးပေါ်တင်လျက် ကျန်လက်တစ်ဖက်က ရေသန့်ဘူးဆီ ရွန်းလဲ့ လက်လှမ်းလို့နေလေပြီ။

“ရွန်း. . ရွန်းလဲ့. . အဲလိုမလုပ်နဲ့. . မလုပ်ရဘူး”

မိုးညို စိုးရိမ်တကြီး တားမြစ်ရင်း ရွန်းလဲ့ လက်ဖဝါးထဲမှ ဆေးပြားများကို ပုတ်ချပစ်လိုက်သည်။

“အား. . မကြံစည်ရာတွေ ရွန်းလဲ့ရာ၊ ပြောစမ်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ဖို့ ကြိုးစားရတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုမိုက်မဲတဲ့အတွေးတွေ ရွန်းလဲ့ခေါင်းထဲ ရောက်လာရတာလဲ. . ”

မိုးညိုမှာ ရွန်းလဲ့၏ အေးစက်သော လက်ဖဝါးလေးများကို

တင်းတင်းဖျစ်ညစ် ဆုပ်ကိုင်လျက် ပြောလိုက်သည်။

“ရွန်းလဲ့က မိုက်မဲတယ် ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ရွန်းလဲ့ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ယောက်ျား မပီသတဲ့လူနဲ့. . တာဝန်မဲ့စကားတွေ ပြောနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ကလေးကို မွေးပြီး single mother အဖြစ် ရပ်တည်ရမှာလား၊ ရွန်းလဲ့ အကောင်းဆုံးစဉ်းစားမိတာကတော့. . ကလေးကို လူ့လောကထဲ ဆွဲမခေါ်ရသေးခင် ရွန်းလဲ့နဲ့အတူ ဘဝကို နိဂုံးချုပ်ပစ်လိုက်တဲ့နည်းပဲ. . ကိုမိုး”

နာကျင်နေသော မျက်ဝန်းများနှင့် ပြောလိုက်သော ရွန်းလဲ့ စကားများကြောင့် မိုးညို ရင်တစ်ခုလုံး ဆို့နှစ်သွားရသည်။

ထို့နောက်. . သူမမှာ အဝတ်အစားထည့်သော ခရီးဆောင် အိတ်ရှည်ကြီးကို ခုတင်အောက်မှ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အိတ်ကိုဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

ကြိုးတန်းရှိ အဝတ်များကိုရုပ်၍ ဖွင့်ထားသောအိတ်ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ အဝတ်အစားများကိုလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ခေါက်သိမ်းနေ၏။

မိုးညို ထိုအခြေအနေကိုကြည့်ပြီး စောစောကပြောခဲ့တာတွေအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ မိုးညို. . တွယ်ရာမဲ့ ရွန်းလဲ့လက်ထဲမှ အဝတ်များကိုလှမ်းဆွဲလိုက်ရင်း. . .

“ရွန်းလဲ့. . ကိုမိုးတို့ လက်ထပ်ကြရအောင်နော်”

သူ့စကားဆုံးလျှင်တော့ ရွန်းလဲ့ မျက်ဝန်းကလေးများမှာ ဖျတ်ခနဲ အရောင်လက်သွားပြီး စွတ်စိုလာကာ. . မကြာခင်မှာပင် မျက်ရည်များ တသိမ့်သိမ့် စီးပြိုကျလာခဲ့တော့သည်။

“ရွန်းလဲ့ရယ်. . ကိုမိုး အရမ်းချစ်ပါတယ်ကွာ”

ရွန်းလဲ့ကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းကာ ညင်သာဖွဖွ ရေရွတ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးများက ရွန်းလဲ့ရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ဆီအကြည့်ရောက်သွားချိန်တွင်တော့ သက်ပြင်းတစ်ခုကို လူမသိအောင် မောလှစွာ ချလိုက်မိ၏။

သို့နှင့်. . . ချိုလွင်သော ရယ်သံများနှင့်အတူ ပျံ့လွင့်ဝေစည်နေသော ငွေမင်ရောင်ကားတစ်စီးကတော့ မကြာခင်မှာပဲ တူနှစ်ကိုယ် ဘဝသစ်တစ်ခုကို ထူထောင်တည်ဆောက်တော့မည့် ချစ်သူနှစ်ဦးအား တင်ဆောင်လျက် ပြည်လမ်းအတိုင်း ပြေးလွှားနေလေ၏။

“မေမေသိရင် အရမ်းဝမ်းသာမှာ. . .”

ကားမောင်းနေရင်းက မိုးညို စကားစလိုက်သည်။

“မေမေက ကိုမိုးကို မိန်းမယူစေချင်နေတာကြာပြီလေ. . . စတုဒီယိုနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတာကို မေမေက သိပ်သဘောမကျဘူး၊ အခု. . . မေမေအတွက် တီးတိုးဖော် ချွေးမလည်းရပြီ၊ မကြာခင်မှာ မြေးလည်းချီရတော့မယ်ဆိုတော့ မေမေ အတိုင်းထက်အလွန်ကို ပျော်နေရှာမှာ”

“ဟယ်. . . ကိုမိုးရဲ့မေမေကို အားလုံးအသိပေးလိုက်ပြီလား”

ရွန်းလဲ့က မျက်လုံးကလေးများပြူးကာ ပြန်မေး၏။

“အင်းပေါ့. . . ကိုမိုးတို့က အမေတစ်ခု သားတစ်ခုပဲဟာ၊ နောက်လည်းသိမယ့်အတူတူ ကြုံပြီးစောစောစီးစီး အသိပေးထားတော့ မေမေ ပိုဝမ်းသာရတာပေါ့”

“ရှက်လည်း မရှက်ဘူး”

ရွန်းလဲ့က ကားမောင်းနေသော မိုးညိုကို ပခုံးချင်းလှမ်းတိုက်လိုက်ပြီး ရှက်ဝဲဝဲမျက်နှာလေးနှင့် ပြုံးနေမိသည်။

“ဒါ ရှက်စရာလား ရွန်းလဲ့ရယ်”

သူ တဟားဟားရယ်မောလိုက်တော့ ရွန်းလဲ့လည်း ရှက်ရယ်လေး ပြန်ရယ်မိလေသည်။ မကြာမီ လေဆိပ်လမ်းပေါ်ရှိ ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲ သူတို့ကားလေး ဝင်လာ၏။ ခြံထဲရှိ အဖြူရောင်တိုက်ကြီးရှေ့အရောက် ကားကလေးရပ်သွားသည်။

ထိုစဉ် အိမ်ထဲမှ တိုင်းရင်းသူဆန်စွာ ဖြူဖြူပြည့်ပြည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းဆင်းချင်း ထိုအမျိုးသမီးကြီးက ရွန်းလဲ့အနားသို့ ရောက်လာပြီး. . .

“ဟယ်. . . သမီးလေးက ချောလိုက်တာ၊ ငါ့သားက အရွေးသိပ်တော်တာပဲ၊ မေမေတော့ မြင်မြင်ချင်း သမီးလေးကို ချစ်သွားပြီ”

သူမကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်း ချစ်ခင်သော ဟန်ပန်ပြသည်မို့. . . ယောက္ခမဆိုသော စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုမှ ပေါ့ပါးသွားရကာ၊ မိဘမေတ္တာ ငတ်မွတ်နေသော ရွန်းလဲ့လည်း မိုးညိုအမေကို ခင်မင်သွားမိသည်။

“မေမေလည်း သိပ်အရွယ်တင်တာပဲ. . . ရွန်းလဲ့ မေမေအတွက် လက်ဆောင်ပါလာတယ်”

ရွန်းလဲ့က ‘မေမေ’ဟုနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ကားနောက်ခန်းမှ သစ်သီးခြင်းကို ကိုယ်တိုင်ထုတ်ယူ၍ ပေးရန်ပြင်လေသည်။

“အို. . . အို. . . ခြင်းက လေးမယ့်ပုံပဲ. . . သမီးမသယ်နဲ့ဟေ့! . . . သား. . . ခြင်းကို မြန်မြန်သယ်ပေးလိုက်လေ၊ သမီးက မပေါ့မပါးနဲ့. . .”

ချက်ချင်းပျာယာခတ်သွားပြီး သစ်သီးခြင်းကို ရွန်းလဲ့လက်ထဲမှ သားဖြစ်သူကို သယ်စေတော့... မိုးညိုက တွေ့လားဆိုသောပုံစံဖြင့် ရွန်းလဲ့ကို မျက်ခုံးပင့်ကာ မျက်ရိပ်ပြလေသည်။

“ခြင်းက ပေါ့ပေါ့လေးပါ မေမေရာ မသည်းပါနဲ့... သားက သူ့ထက်ပိုလေးတဲ့ အဝတ်အစားထုပ်ကြီး သယ်လာတာပါ”

မိုးညို လက်ထဲမှအိတ်ကိုချရင်း ပြောသည်။

“အို... သည်းရမှာပဲ၊ ကိုယ်ဝန်က လန့်တဲ့အချိန် ပိုဂရုစိုက်ရတယ်၊ အလေးအပင် လုံးဝမလို့မရဘူး၊ သိရဲ့လား... သမီး”

ထိုသို့ပြောနေသော သူ့အမေကို မမြင်ယောင်ဆောင်လျက် မချိုမချင်မျက်နှာဖြင့် မိုးညို... ရွန်းလဲ့ ပခုံးကိုဖက်လိုက်သည်။

“သမီး... ခံတွင်းတောင်းတာရှိရင် မေမေ့ကိုပြောနော်... ဒီအချိန်က ဝမ်းကြီးနာစွဲတတ်တဲ့အချိန်ဆိုတော့ ခံတွင်းအရမ်းပျက်တာ...”

“ဟုတ်...”

“မေမေ့ကို အားမနာပါနဲ့၊ မေမေက အိမ်ထဲမှာအမြဲ တစ်ယောက်တည်းနေရတော့ အဖော်အရမ်းလိုချင်နေတာ... သမီးရောက်လာတာ မေမေတော့ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ သမီးလိုတာရှိရင် မေမေ့ကို အားလုံးပြောနော် သိလား...”

လှိုက်လှဲစွာနှင့် သဘောကောင်းပုံရသော ကိုမိုးမေမေ့ကို ကြည့်ကာ ယောက္ခမရ ကံကောင်းတာပဲလို့ မိဘမဲ့ဖြစ်သော ရွန်းလဲ့ တွေးလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်... မေမေ”

လို့သာ အလိုက်သင့်ပြန်ပြောမိရင်း အရိပ်ရအပင်ကြီးများနှင့် အေးမြတိတ်ဆိတ်နေသော ပေနှစ်ရာခန့်ကျယ်မည့် မိုးညိုတို့ခံကျယ်ကြီးကို မျက်စိတဆုံးကြည့်ကာ... အဆောင်အခန်းအကျဉ်းထဲမှာသာ နှစ်ရှည်လများနေခဲ့ရသော ရွန်းလဲ့တစ်ယောက် အရမ်းကို နှစ်ခြိုက်သဘောကျနေမိတော့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း အရိပ်ရအပင်ကြီးများနှင့် ခြံဝင်းကျယ်ကြီးများသာ ဖြစ်သည်။ လှည်းတန်းလို လူစည်ကားထူထပ်သောနေရာမှာ နေခဲ့ရသော ရွန်းလဲ့အဖို့ကတော့ ဒီနေရာလေးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်းအေးလွန်းလှသည်။

“ခြံက အကျယ်ကြီးပဲနော် မေမေ... တိတ်ဆိတ်နေတာပဲ အရမ်းနေလို့ကောင်းမှာပဲ”

ရွန်းလဲ့ ငေးကြည့်နေရင်းက ပြောလိုက်သည်။

“အင်း... တိတ်ဆိတ်လွန်းတော့လည်း တစ်ခါတလေကတော့ ချောက်ချားစရာအကောင်းသား သမီးရဲ့၊ ချောက်... ချက်... မြည်တာတို့... အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးတာတို့ကအစ တစ်မျိုးပဲ၊ ကြောက်ဖို့တော့ကောင်းတယ်... အဟင်း... အဟင်း”

မိုးညိုအမေ၏စကားက သူမအတွက် တွေးစရာဖြစ်သွားသည်။ ရွန်းလဲ့ မျက်နှာအရိပ်အကဲကိုကြည့်ကာ ကြောက်သွားမှာမို့သဖြင့် မိုးညိုက...

“အခုတော့ မေမေ ဘာမှကြောက်စရာမလိုတော့ဘူး၊ ဟုတ်ပြီလား...”

ယောက္ခမဖြစ်သူ ဒေါ်သင်းသင်းက ရွန်းလဲ့ လက်ကလေးကို

လမ်းကိုင်လိုက်ပြီး..

“ခြံထဲလိုက်ကြည့်မလား သမီး.. လာ”

ယောက္ခမက ခြံထဲလိုက်ပြရန် ခေါ်လေလျှင် ရွန်းလဲ့ ခပ်မြန်မြန် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်.. မေမေ.. သမီးကြည့်ချင်နေတာ”

ဒေါ်သင်းသင်းက သူမလက်ကိုဆွဲကာ ခြံထဲခေါ်လာခဲ့သည်။ ကံ့ကော်၊ ခရေ၊ ပိတောက်၊ စိန်ပန်း.. တစ်ခြံလုံးမှာ အရိပ်ရအပင်ကြီးများက နေရာအနှံ့ ရှိလို့နေသည်။

ခြံထဲလျှောက်လာရင်း.. အိမ်မကြီးအနောက်ဘက်တွင် သီးသန့်အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆေးရောင်တွေ ပြယ်နေသော်လည်း အိမ်ရှေ့၌ ဝရန်တာလေးထုတ်ထားသော ခြေတံရှည် သစ်သားအိမ်ငယ်ကလေးက.. သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေးမို့ ရွန်းလဲ့မှာ မြင်မြင်ချင်း မျက်စိကျသွားမိသည်။

“အနောက်ဘက်က အိမ်ကလေးက သီးခြားလေး၊ ချစ်စရာလေးနော် မေမေ၊ အဲဒီမှာ ဘယ်သူတွေနေလဲဟင်”

ထိုအိမ်ကလေးအကြောင်း မေးမိတော့.. ဒေါ်သင်းသင်း မျက်နှာက သိသိသာသာပင် ပျက်ယွင်းသွားပြီး ချက်ချင်းကူနေပြန်ဆယ်လျက်..

“ဘယ်သူမှ မနေပါဘူး၊ အရင်ကတော့ အိမ်ရဲ့အလုပ်သမားလင်မယားကို ထားတာလေ၊ အခုတော့ နေမယ့်လူမရှိတဲ့ အိမ်လေးပေါ့ သမီးရဲ့”

“သမီးတော့ အဲဒီအိမ်ကလေးကို အရမ်းသဘောကျသွားပြီ၊ သမီးတို့ယူပြီးရင် အဲဒီအိမ်လေးမှာ ပေးနေပါလားဟင် မေမေ..”

စိတ်လိုလက်ရရှိလျှင် ပန်းချီဆွဲတတ်သော ရွန်းလဲ့က စိတ်ကူးလေးယဉ်ကာ ပြောလိုက်သဖြင့် ယောက္ခမကြီးမှာ ကယာကယာ ခေါင်းယမ်းပြလေသည်။

“အို.. ဟင့်အင်း.. မနေချင်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ လာ.. လာသွားရအောင်.. ဘာမှစားကြရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ ဗိုက်ဆာကြရောပေါ့၊ မေမေ ရှမ်းစာတွေချက်ထားတယ် ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား သမီး”

ဒေါ်သင်းသင်းမှာ ချက်ချင်းပင် ရွန်းလဲ့လက်ကိုဆွဲကာ.. စကားတွေအမျှင်မပြတ်ပြောရင်း ခပ်သွက်သွက် ပြန်ဆွဲခေါ်လာခဲ့လေရာ.. ရွန်းလဲ့မှာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိသည်။

ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အိမ်လေးမှာ သူမကို ဘာဖြစ်လို့ ပေးမနေစေချင်တာလဲ။ ဒါဟာ.. ပုံမှန်တော့မဟုတ်ဘူးလို့ ရောက်ရောက်ချင်း ရွန်းလဲ့ တွေးလိုက်မိသည်။

အိမ်ကြီးကကျယ်သလောက် နေရမည့်လူက သုံးယောက်သာရှိ၏။ အရင်က သားအမိနှစ်ယောက်တည်းသာ နေလာသော ဒီအိမ်ကြီးတွင် သူမ ရောက်လာသည့်အတွက် ဝမ်းသာမဆုံးဖြစ်မိသည်ကိုလည်း ဒေါ်သင်းသင်းပြောပြ၍ ရွန်းလဲ့ သိခဲ့ရသည်။

သူမနှင့် မိုးညိုတို့ နေမည့်အခန်းထဲ ပစ္စည်းများနေရာခွဲရင်း အချိန်ကုန်လွန်သွားခဲ့၏။ အဝတ်အစားအိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းများတို့ တစ်ခုချင်းထုတ်ရင်းက ဓာတ်ပုံမှန်ဘောင်လေးတစ်ခု ထွက်လာ

၏။ ရွှန်းလဲ့က အလယ်မှာရပ်လျက် ဘေးတစ်ဖက်စီတွင် ဖေဖေ၊
မေမေတို့နှင့် တွဲရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံလေးဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က သူမ
မှာ (၈)တန်းအောင်ပြီးခါစသာ ရှိသေး၏။

ဓာတ်ပုံကို စိုက်ကြည့်နေရင်း.. မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်
ပေါက် ကျလာတော့သည်။ ဒီအချိန်မှာ ဖေဖေနှင့်မေမေ နှစ်ယောက်
စလုံးရှိရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိမ့်မလဲဟု ရွှန်းလဲ့ တွေးနေမိ၏။

သူမဘဝတွင် မိဘနှစ်ပါး ဆုံးပါးသွားပြီးကတည်းက အဒေါ်
နှင့်သာ နေခဲ့ရသည်။ မိဘတွေခရီးသွားရင်း သောင်းကျန်းသူများ
သတ်၍ သေသွားသည်ကိုသာ အဒေါ်ဖြစ်သူက ပြောပြ၏။ မိဘ
တွေအလောင်းကိုတော့ ရွှန်းလဲ့တို့ပြန်မရသလို၊ ဘယ်လို သေသွား
ကြသည်ကိုလည်း မသိရပေ။

ဓာတ်ပုံလေးကို ဝီရိယတင်၍ ရွှန်းလဲ့ ဦးချလိုက်မိတော့
သည်။

အခန်း (၄)

ပြာလဲ့သောမီးရောင်က စိမ်းမြသောမြက်ခင်းပြင်နှင့်
လိုက်ဖက်ညီစွာ.. နွေးထွေးသက်ဝင်သော ညချမ်းတစ်ခုကို ကဏ္ဍ
လေးတစ်ပုဒ်လို နူးညံ့လှပနေစေသည်။ ထိုပြာလဲ့သော မီးရောင်
အောက်က ပန်းကလေးတစ်ပွင့်လို လှပနေသောရွှန်းလဲ့မှာ...
သတိုးသမီးဝတ်စုံလေးနှင့်...

မိုးညိုကတော့ ခဲသားရောင် အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံဖြည့်
ဖြင့် သွက်လက်ပေါ့ပါး၍နေသည်။ မင်္ဂလာပွဲကို သူတို့ခြံကွဲမှာပင်

အကျဉ်းချုံး လုပ်ဖြစ်ကြသည်။

“သတို့သားနဲ့ သတို့သမီးလို့ ခေါ်ရမှာလား၊ ဒက်ဒီလောင်း မာမီလောင်းလို့ ခေါ်ရမှာလား”

ရုတ်တရက် နောက်နားဆီမှ တီးတိုးသံကြောင့် ရွန်းလဲ့ အနည်းငယ်လန့်သွားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်၊ ကိုမိုးရဲ့ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ အဖေဘက်က တော်စပ်တဲ့ ညီမတစ်ဝမ်းကွဲလည်းဖြစ်သော... မြားနတ်မယ် ဝတ်ရည်ဖြစ်နေသည်။

“ဝတ်ရည်စုတ် ခုမှလာတယ်၊ နောက်ကျတယ်နော်... ဟွန်း”
ရွန်းလဲ့ မျက်စောင်းလေးထိုးရင်း ဝတ်ရည်ကို ရန်တွေ့လိုက်သည်။

“ဆောရီးကွာ... လူနာတစ်ယောက် အိမ်မှာလာပြနေလို့ မားသားကြီး မိတ်ဆွေရဲ့သမီးဆိုတော့ မကင်းရာမကင်းကြောင်းမို့လို့ ပါ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့... လက်ဖွဲ့ကို စပါယ်ရှယ်လုပ်လာတယ်”

“ဘာလက်ဖွဲ့တာလဲ...”

ရွန်းလဲ့ ခေါင်းလေးရှေ့ထုတ်ကာ စိတ်ဝင်တစားမေးလိုက်မိသည်။ ဝတ်ရည်က ပြုံးစိစိနှင့်...

“ကလေးပုခက်”

“ကြည့်...”

ရွန်းလဲ့ ရှက်ဝဲဝဲလေး ဖြစ်သွားသည်။ ရွန်းလဲ့နှင့် ဝတ်ရည်တို့ တီးတိုးနောက်ပြောင်နေဆဲ... တစ်စထက်တစ်စ ညဉ့်နက်လာခဲ့ပြီမို့ ဧည့်သည်များ တဖြည်းဖြည်းကျသွားပြီး လူရင်းတွေလောက်ပဲ ကျန်

ရစ်ခဲ့တော့သည်။

“ရွန်းလဲ့ရေ... ကိုယ့် ဘော်ဒါတွေဝိုင်း သွားထိုင်လိုက်ဦးမယ် လိုက်ခဲ့မလား”

မိုးညိုက မချီမချပ်မျက်နှာနှင့် မျက်နှာချိုသွေးသည်။ မိုးညို တစ်ယောက် ‘ဘက်ချလာနိုင်’ဟု အကြောင်းပြလျက်... လူအလဲ ပုလင်းအလဲ သောက်တော့မှာကို သိနှင့်နေသော ရွန်းလဲ့ကတော့ ခွင့်ပြုသောပုံစံဖြင့်သာ ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

“မလိုက်တော့ပါဘူး၊ ကိုမိုးတို့ပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြပါ ရွန်းလဲ့လည်း နားချင်နေပြီ”

မိုးညိုတို့ ဝိုင်းဖွဲ့နေကြချိန်တွင် ဝတ်ရည်လည်း နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားလေပြီ။ ဝတ်ရည်ပြန်သည်နှင့် ရွန်းလဲ့မှာ အဝတ်အစားလဲ ကာ အိပ်ရာထဲ ဝင်ခွေနေမိတော့သည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခါစမို့ မူးဝေ နွမ်းနယ်ရသည့်ကြားထဲ ဧည့်ခံပွဲကလည်း ပင်ပန်းလှသည်မို့ ရွန်းလဲ့ နားချင်သည်မှာ ညနေကပင် ဖြစ်သည်။

အိပ်ရာထက် လဲလျောင်းလိုက်သည်နှင့် မကြာခင်မှာပင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လွန်းစွာဖြင့် ရွန်းလဲ့တစ်ယောက် အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

အသိစိတ်တို့ ဝေဝါးလွင့်မျောသွားခဲ့လေပြီ...။

ထိုစဉ်...။

အနံ့... မီးခိုးနံ့...။

အတိအကျဆိုရလျှင် မီးလောင်သည့်ညောင်နံ့တို့က အိပ်နေသော ရွန်းလဲ့ နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။

ရွှန်းလဲ့ လန့်နိုးသွားပြီး အိပ်ရာထက်မှ လူးလဲထရင်း ဘေးဘီ
ကိုကြည့်မိသည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် ကိုယ့်လည်းမရှိ၊ ကိုယ့် ဘယ်မှာများ
သွားအိပ်နေတာလဲ၊ မင်္ဂလာပွဲကရော ပြီးသွားပြီလား။ . .

ရွှန်းလဲ့ အတွေးများဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေတော့သည်။

မီးခိုးနံ့လာရာဆီသို့ အာရုံစိုက်အနံ့ခံ၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း
လျှောက်ထွက်လာလိုက်သည်။ အနံ့က အိမ်အနောက်ဘက်ဆီမှ
ထွက်လာသည်မို့ . . သူမ မီးဖိုဆောင်ဘက် လျှောက်လာခဲ့သည်။

မေမေများ ညကြီးအချိန်မတော် ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေ
လေသလား။ . .

မီးဖိုဆောင်ဆီအရောက် သူမအတွေးတို့ လွဲချော်မှားယွင်း
သွားသည်ကို သိလိုက်ရသည်။ မီးဖိုထဲတွင် ဘယ်သူမှ ရှိမနေပေ။
ခြံအပြင်တွင်လည်း မင်္ဂလာပွဲ မကျင်းပခဲ့သလို ဘာပစ္စည်း တစ်ခု
တလေမှ မတွေ့ရ။

နောက်ဖေးအိမ်လေးဆီမှ အလင်းရောင်များ ပြာထွက်နေ၍
နောက်ဖေးတံခါးမကြီးကို မြန်ဆန်စွာ ဖွင့်လိုက်သည်။

“အံမယ်လေး . . ဘုရား . . ဘုရား”

ရွှန်းလဲ့မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားပြီး . . မထင်မှတ်
ထားသော ထိတ်လန့်စိတ်ကြောင့် ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်မြည်လျက်
ခြေဖျားလက်ဖျားများ အေးစက်သွားရသည်။

မီးတောက်ကြီးတစ်ခု . .

ထိုမီးတောက်ကြီးမှာ မြင်မကောင်းအောင်ပင် တောက်
လောင်နေ၏။ အနောက်ဘက်ဆောင် အိမ်ငယ်လေးကို ဝါးမျိုးနေ

သော ထိုမီးလျှံမီးတောက်များက ရဲရဲနီီ ထိန်ညှီးလျက်ရှိနေသည်။
ထိုစဉ် . .

“ကျုပ် . . ကျုပ်ကို လာခေါ်ပါ။ ကျုပ် . . အိမ်ထဲမှာရှိတယ်”

“ကျွန်မကို ကယ်ကြပါ . . ကျွန်မကို ကယ်ကြပါ”

မီးတောက်မီးလျှံများနောက်မှ . . ကူကယ်ရာမဲ့ ယောက်
ယက်ခတ် အော်ဟစ်နေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမ
တစ်ယောက်၏အော်သံများ . . .

ဆံပင်များ ဖွာလန်ကြနေကြပြီး . . သူတို့နှစ်ယောက်မှာ
ဆောက်တည်ရာမရစွာဖြင့် အော်ဟစ်နေကြ၏။ မျက်နှာတွေမှာ
အရူးတွေလို သွေးရှူးသွေးတန်းနှင့် . .

“ကယ်ကြပါ . . ကျုပ်တို့ အိမ်ထဲမှာ ပိတ်မိနေပါတယ်”

“ကျုပ်တို့ကို ကယ်ကြပါ”

မီးရောင်ကြောင့် နီရဲဝင်းတောက်နေသော သူတို့မျက်လုံး
များက ရွှန်းလဲ့ရှိရာဆီ စိုက်ကြည့်ပြီးအော်နေသည်။ စူးရှစွာ အော်
ဟစ်အကူအညီတောင်းနေသည်မို့ ရွှန်းလဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ
ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။

ဘုရား . . ဘုရား . . ရွှန်းလဲ့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ . . ဘာလုပ်
ပေးနိုင်မည်လဲ . . ဒီလောက်ကြီးမားတဲ့ မီးတောက်ကြီးထဲကနေ
သူတို့ကို ဘယ်လိုခွန်အားမျိုးနဲ့ သူမ ကယ်ထုတ်ပေးရမည်လဲ . .

ရွှန်းလဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် . .

“ဝုန်း! . .”

ကြောက်မယ်ဖွယ်ရာ မြည်သံကြီးနှင့်အတူ အိမ်ငယ်လေးထဲ

ဌ်. . ပစ္စည်းများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြုလဲကျနေလေပြီ။

“အား!..”

မချိမဆန့် အော်လိုက်သံကြီးက သွေးပျက်ဖွယ်ရာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ရွှန်းလဲ့ ထိုအိမ်ငယ်လေးဆီ ပြေးသွားမိသည်။ သူမရင်တစ်ခုလုံး အခုန်မြန်ကာ လှိုက်ဖို့နေ၏။

မီးစွဲလောင်နေသောသူတို့ကို. . သူမ ဘယ်လိုများ ကယ်ရမည်လဲ. .။ ထိုအိမ်ရှေ့အရောက် မီးတောက်များကြား လဲကျသွားသော ထိုလူများကို ကြည့်နေစဉ်. .

“အံ့မယ်လေး. . မြတ်စွာဘုရား”

ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားပြီး. . ကြောက်လန့်တကြား ရွှန်းလဲ့ အော်လိုက်မိသည်။ ရွှန်းလဲ့ ကြည့်နေရင်းမှာပင် မီးစွဲလောင်နေသော ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် ထလာနေလေ၏။

ရွှန်းလဲ့ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းပြီးတစ်လှမ်း ဆုတ်နေမိသည်။ ခဏအတွင်းမှာပင် ပူပြင်းလွန်းလှသော အပူရှိန်တစ်ခုကို သူမနောက်ကျောဘက်မှ ခံစားလိုက်ရသဖြင့် ချက်ချင်းလှည့်ကြည့်လိုက်လေရာ. . .

စောစောက အိမ်ငယ်လေးထဲ၌ မီးစွဲလောင်နေသော. . ယောက်ျားမှာ ရွှန်းလဲ့နောက်တွင် လာရပ်နေလေသည်။

“အား!..”

ရွှန်းလဲ့ အသံကုန် အော်လိုက်မိတော့သည်။

“အား!.. အား!..”

“ရွှန်းလဲ့. . ရွှန်းလဲ့. . ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကိုယ်ကို အတင်းလှုပ်ယမ်းရင်း နာမည်ခေါ်သံကြားလိုက်ရမှ သူမအသိတို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ သူမရောက်နေသောနေရာက ခုတင်ပေါ်တွင် ဖြစ်နေ၏။ သူမဘေးမှ မိုးညိုကို တွေ့လိုက်ရလျှင် အံ့အားသင့်သွားရသည်။

“ဟင်!.. ကိုမိုး. . ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ”

“ဧည့်သည်တွေပြန်သွားတာနဲ့ ကိုယ်ဝင်အိပ်နေတာလေ ရွှန်းလဲ့ရဲ့၊ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေတာလား၊ ရွှန်းလဲ့ ထအော်လိုက်တာ အကျယ်ကြီးပဲ. . .”

အိပ်မက်. . အိပ်မက်ဆိုးတဲ့လား. . ! မီးတောက်တွေ. . အနောက်ဘက်ဆောင် အိမ်ငယ်လေးက. . ၊ ဟင့်အင်း. . အခုသူမ ရောက်နေတာ အခန်းထဲကအိပ်ရာပေါ်မှာ. . .။

ရွှန်းလဲ့ အိမ်မက်လား တကယ်လားဆိုတာ မတွေးတတ်တော့. . ။ လောလောဆယ် ရွှန်းလဲ့ ကျောပြင်တစ်ခုလုံး မီးမြှိုက်ခံထားရသလို အပူလောင်ခံထားရသည်။

“ဘယ်လိုအိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်လို့လဲ ရွှန်းလဲ့၊ ကြည့်စမ်းပါဦး. . ချွေးတွေလည်း ရွှဲလို့”

မိုးညိုက သူမလည်တိုင်မှ ချွေးများကို အသာသုတ်ပေးရင်း ပြောလေလျှင်. . ရွှန်းလဲ့ လေးကန်စွာ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်မိသည်။

“မဟုတ်ဘူး ကိုမိုး၊ အိပ်မက်တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး”

“ဟမ်!.. ဘယ်. . ဘယ်လို”

ရွှန်းလဲ့ အငြင်းစကားကြောင့် မိုးညို မျက်ခုံးပင့်ကြည့်ရင်း အံ့သြဟန်ပြနေရာက ရယ်ဟဟပြုသည်။

“အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး ကိုမိုး၊ ရွန်းလဲ့ တကယ်တွေ့ခဲ့ရတာ၊
ဟို. . မီး. . မီးတွေ. . အ. . အနောက်က အိမ်ကလေးထဲက လူ
တွေကို မီးလောင်နေတာ”

“ဟင်! . .”

အနောက်ဘက် အိမ်ကလေးဆိုသော စကားကြောင့် သူမ
ကို ရယ်သွမ်းသွေးနေသော မိုးညိုမျက်နှာက. . ချက်ချင်းပင် ကူနွေ
ပျက်ယွင်းသွားခဲ့သည်။

“အဲ့ဒီအိမ်ကလေးထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်လည်း တွေ့ရတယ်၊ ရွန်းလဲ့ကို လှမ်းအော်ပြီး အကူအ
ညီတောင်းနေတာ. . .”

မိုးညို သူမမျက်နှာကို လက်ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်သပ်လိုက်
ပြီးမှ. .

“ပြန်အိပ်ကြရအောင်ကွာ ရွန်းလဲ့၊ ညသန်းခေါင်ကြီး အိပ်
နေပျက်တယ်. . ၊ အလကား. . အိပ်မက်တွေလျှောက်မက်နေတာ
သွေးလေချောက်ချားလို့မက်တာ. . ပြန်အိပ်တော့”

ရွန်းလဲ့ စကားတွေကို ဆက်ပြီးနားမထောင်လိုဟန်ဖြင့် မိုးညို
တစ်ဖက်သို့လှည့်သွားပြီး သူမကိုကျောပေးကာ ပြန်အိပ်ဖို့ပြင်သည်။

“နားထောင်ပါဦး ကိုမိုးရယ်. . အဲ့ဒီလူတွေက. .”

တံတွေးတစ်ချက်မျှချရင်း ကြိတ်မှိတ်ပြီးအိပ်နေသော မိုးညို
ကို ရွန်းလဲ့ အတင်းဆက်ပြောနေမိသည်။

“တော်တော့ကွာ ရွန်းလဲ့၊ ကိုယ် ခေါင်းတွေအရမ်းကိုက်နေ
တယ်၊ မနက်လည်း အလုပ်သွားရဦးမယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး အိပ်ပါရစေ

တော့၊ ရွန်းလဲ့လည်းအိပ်တော့ မနက်ကျရင် အလုပ်သွားရဦးမှာပဲ
မဟုတ်လား”

မိုးညိုအသံက မာဆတ်ဆတ်နိုင်လာပြီမို့ ရွန်းလဲ့ မကျေနပ်
သော်လည်း ဆက်မပြောဖြစ်တော့. . ။ သူမ ခုချိန်ထိ ဇေဝေဝါဖြစ်
နေဆဲ. . ။

နံရံကပ်နာရီကို အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်တော့ (၁၂:၀၀)
နာရီတိတိ ဖြစ်နေသည်။ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေသော
အနောက်ဘက်အိမ်ငယ်ကလေးက ရွန်းလဲ့၏ အတွင်းစိတ်သန္တာန်
ကို နက်ရှိုင်းစွာ ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အခန်း (၅)

နောက်

တစ်နေ့တွင် အလုပ်မသွားသေးဘဲ ဝတ်ရည် အိမ်ကို သူမရောက်ခဲ့သည်။ ဝတ်ရည်နှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် တခြား အကြောင်းအရာများ ပြောဖြစ်ပြီးမှ...

“ကိုမိုးတို့ အိမ်မကြီးအနောက်ဘက်က သစ်သားအိမ်လေး လေ... အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲနော်၊ အားတဲ့ရက်တွေမှာ ရွန်းလဲ့ အဲ့ဒီမှာ ပန်းချီသွားဆွဲချင်တာ... ၊ မားသားကြီးက သွားနေစေချင်ပုံ မပေါ်ဘူး...”

ရွန်းလဲ့ မျက်နှာကလေးရှုံ့မဲ့ပြီး ထိုအိမ်လေးအကြောင်းကို ဝတ်ရည်အား အရေးတကြီးပုံစံမဟုတ်ဘဲ စကားစလိုက်သည်နှင့် ဝတ်ရည်မျက်လုံးကလေး ပြူးသွားတော့သည်။

“အံ့မယ်လေး မလုပ်ပါနဲ့ ယောက်မရယ်၊ အဲ့ဒီအိမ်မှာတော့ နေလို့မဖြစ်ဘူး”

ဝတ်ရည်က ပျာပျာသလဲ တားလေသည်။

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ အိမ်က သော့လည်းခတ်ထားတာပဲ၊ ဘာတွေများ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိနေလို့လဲ...”

ရွန်းလဲ့ မျက်မှောင်လေးကြုတ်ရင်း မေးလိုက်မိသည်။

ဝတ်ရည်က ကျောချမ်းသည့်ပုံစံဖြင့်...

“အံ့မယ်လေး... အဲ့ဒီအိမ်က လူသေထားတာ၊ သေတာမှ အသေဆိုးနဲ့ သေထားတာနော်၊ ပြောရင်း ကြက်သီးတောင်ထတယ် ရွန်းလဲ့ရယ်”

“ဘယ်လို... မားသားကြီးပြောတော့ အရင်က အိမ်အကုလင်မယားနှစ်ယောက်နေတယ်ဆို... သူတို့သေသွားကြတာလား”

ရွန်းလဲ့ စိတ်ဝင်စားသွားပြီး ကိုယ်လေးရှေ့တိုးကာ မေးလိုက်သည်။ ဝတ်ရည်က အဝေးတစ်နေရာသို့ကြည့်နေကာ အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ...

“အန်တီဒေါ်သင်းသင်းက... ရွန်းလဲ့ကို အဲ့ဒီလိုပဲပြောထားလား...”

“ဟုတ်တယ်လေ ဝတ်ရည်၊ ဘာများမှားနေလို့လဲ”

“မှားတော့ မမှားပါဘူး၊ နောက်ဖေးအိမ်လေးမှာ သေသွား

တဲ့လင်မယားက တခြားသူမဟုတ်ဘူး. . ၊ အန်တီဒေါ်သင်းသင်းရဲ့ မောင်နဲ့ သူမိန်းမ မသူဇာပဲ ရွန်းလဲ့”

“ဟင်! . . ”

ယောက္ခမကြီးမှာ သူ့ကိုဘာလို့. . လိမ်ပြောလိုက်သလဲကို ရွန်းလဲ့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။ ကိုမိုးတို့သားအမိ သူမကို တစ်ခုခုများ ဖုံးကွယ်ထားလေသလား. . ။

“အမေ ဘာလို့လိမ်ပြောတာလဲ မသိဘူး”

“ဪ. . ရွန်းလဲ့ ကြောက်သွားမှာစိုးလို့ ဖြစ်မှာပါ။ သူတို့ သားအမိက သိပ်ပြီးလျှို့ဝှက်တတ်တာ၊ သူတို့အိမ်တွင်းရေးကို ဘယ် သူမှ သိစေချင်ပုံမရဘူး. . အားလုံးဖုံးကွယ်ထားတယ်လေ. . ၊

နေတာပဲကြည့်ပါလား. . ဒီလောက်ကြီးတဲ့ အိမ်ကြီးထဲမှာ သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်တည်း မကြောက်မရွံ့ နေနေတာပဲကြည့် လေ. . ”

ဝတ်ရည်ကတော့ သူသိသလောက် ဖောက်သည်ချပေးနေ ခ်။

“သူတို့က. . အဲဒီအိမ်လေးမှာ ဘယ်လိုသေသွားကြတာလဲ”

“အင်း. . အန်တီဒေါ်သင်းသင်းရဲ့ မောင်က အလင်းဝင် လာတာလေ၊ သူ့ရာထူးက ဗိုလ်မှူးကြီး အဆင့်ရှိတယ်၊ သူ့နာမည်က စောလှေထူးတဲ့၊ သူ့အရင်က လူတွေအများကြီးသတ်ခဲ့ပြီး အရမ်း ရက်စက်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့. . ၊ အလင်းဝင်လာတော့လည်း ဒါတွေအားလုံး သူမလုပ်ခဲ့သလို ပျောက်ပျက်သွားခဲ့တယ်လေ”

ဝတ်ရည်ပြောနေသည်ကို ရွန်းလဲ့ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်

နေမိသည်။

“အဲ. . တစ်နေ့တော့ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် နောက် ဖက်အိမ်လေးမှာ သရဲခြောက်ခံရတယ်လို့ အန်တီဒေါ်သင်းသင်းကို လာပြောနေသံ ကြားရတယ်၊ ညအိပ်လို့မရအောင်ကို အခြောက်ခံရ တာတဲ့၊ ဒီလိုနဲ့ သူတို့အိမ်ပြောင်းဖို့လုပ်နေတဲ့ ညနေခင်းလေးမှာပဲ ကြမ္မာဆိုးဝင်တော့တာပေါ့၊ ရွန်းလဲ့ရယ်၊

နောက်ဖေးဘက်က မီးခိုးနံနံနဲ့ ပျော်နံ့တွေရလို့ သွားကြည့် တော့. . သူ့မောင် စောလှေထူးတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး မီးစွဲ လောင်ပြီး သေနေတာ တွေ့ရတော့တာပါပဲ”

မီးလောင်သည့်အကြောင်းကို ဝတ်ရည်ပါးစပ်မှ ကြားလိုက် ရလေလျှင် ရွန်းလဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပင် ဆတ်ခနဲမတ်သွားရသည်။ သူမ အိပ်မက်မက်ခဲ့တာ ဒီလူတွေများလား. . .

ဝတ်ရည်က ပြောအပြီး ကိုယ်ကလေး ကျုံ့သွားပြန်သည်။

“အား. . . ပြန်ပြောရတာတောင် ကြက်သီးထတယ်၊ အဲဒီ အချိန်တုန်းက ငါလည်း အန်တီဒေါ်သင်းသင်းဆီရောက်နေလို့ တွေ့ ခဲ့ရတာ၊ မီးကျွမ်းပြီးသေနေတဲ့ ရုပ်ကြီးတွေကလေ ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ အရမ်းပဲ. . ၊

တော်ပြီ. . တော်ပြီ. . ဆက်မပြောရဲတော့ဘူး၊ တော်ကြာ သူတို့အကြောင်းပြောတာသိရင် လာခြောက်နေဦးမယ်၊ ကဲ. . . ယောက်မရေ ဆေးရုံသွားတော့မယ်”

စကားပြောနေရာမှ ရုတ်ခြည်းပင် စကားစဖြတ်ကာ ဝတ် ချည်တစ်ယောက် ဆေးရုံသွားရန်ပြင်သည်။

“ဝတ်ရည်လည်း အဆန်းပဲနော်၊ ဘွဲ့နှစ်ခုရထားတဲ့ ဆရာဝန် မကြီးဖြစ်နေပြီး သရဲကြောက်ရတယ်လို့ အံ့သြစရာပဲ၊ စိတ်ဝေဒနာ သည်တွေကိုတော့ မကြောက်ဘူးပေါ့”

ရွန်းလဲ့ . . တကယ်ပဲ ဝတ်ရည် သရဲကြောက်တတ်သည်ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ တအံ့တသြပြောမိသည်။

“ဟေ့ . . ဒီမှာ . . စိတ်ဝေဒနာသည်တွေက သူတို့စိတ်ကူးနဲ့ သူတို့ . . မသိစိတ်နဲ့ လွင့်မျောနေတာပဲရှိတယ်၊ ဘာမှကြောက်စရာ မလိုဘူး၊ မမြင်နိုင်တဲ့သရဲကသာ ဘယ်အချိန်မှာ ကိုယ့်ကို ဝိညာဉ် နှုတ်လိမ့်မလဲဆိုတာ ကြောက်ရတာ၊ ရှင်ရော သရဲမကြောက်လို့လား ဟွန်း . . .”

လောကမှာ သရဲမကြောက်တဲ့သူဆိုတာ ပါရမီရှင်တွေကလွဲရင် အသည်းအားသိပ်ကောင်းတဲ့သူနဲ့ မျက်မမြင်တွေပဲရှိတယ်လေ ရွန်းလဲ့ရဲ့”

ဝတ်ရည်က ကက်ကက်လန်အောင် . . အချက်ကျကျပြောတော့ ရွန်းလဲ့ ငြိမ်သာနားထောင်လိုက်ရသည်။

“အိုကေ . . အိုကေ . . ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲ . . ကဲ . . ဆေးရုံသွားဖို့ပြင်ပါ၊ တို့လည်း စက်ရုံသွားတော့မယ် . . ဘိုင့် . . ဘိုင့် . .”

ဝတ်ရည်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ရွန်းလဲ့ စက်ရုံကိုထွက်လာခဲ့သည်။ ဝတ်ရည်တို့အိမ်က မရမ်းကုန်းမှာမို့ မိုးညိုတို့အိမ်နှင့် သိပ်မဝေးလှ။

ရွန်းလဲ့ လမ်းတွင်အသင့်တွေ့သော တက္ကစိတစ်စီးကိုငှားကာ လှိုင်သာယာစက်မှုဇုန်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။

စက်ရုံအတွက် မိန်းမဝတ်အထည်များ ပင်တိုင်ဒီဇိုင်းဆွဲပေး

ရသော တာဝန်ခံဒီဇိုင်းနာမို့ . . ဒီဇိုင်းများအပ်ခဲ့ပြီးလျှင် နောက်ထပ် ဒီဇိုင်းသစ်ကို အိမ်မှာနားနားနေနေ ဆွဲ၍လည်းဖြစ်သည်။

အဓိကက ဒီဇိုင်းထွက်မှသာ ထိုဒီဇိုင်းနှင့် လိုက်ဖက်ကိုက်ညီမည့် ပိတ်သားကို စိစစ်ရွေးချယ်ရန် Meeting ထိုင်ရမှာဖြစ်သည်။ လောလောဆယ်တော့ ရွန်းလဲ့စိတ်ထဲ စက်ရုံအတွက် ဒီဇိုင်းထက် အနောက်ဘက်သစ်သားအိမ်က အစိမ်းသေဖြင့် မီးလောင်သေသွားသော လင်မယားနှစ်ယောက်ကသာ အချိန်ပြည့် ကြီးစိုး၍နေသည်။

ဝတ်ရည်ပြောစကားများအရဆိုလျှင် ညကသူမမက်ခဲ့သော အိပ်မက်ဟာ . . သေသွားသောလူတွေနှင့် တစ်သဝေမတိမ်း တူနေခဲ့သည်။

“ဆရာ . . ကျွန်မ morning sickness ဖြစ်နေလို့ meeting ရှိတဲ့ရက်တွေပဲ လာတော့မယ်နော်၊ အိမ်ကတိတ်ဆိတ်တော့ ဒီဇိုင်းဆွဲလို့ ပိုကောင်းတယ်လေ”

ကိုယ်ဝန်ရှိတာမို့ နေထိုင်မကောင်းသည်ကို အကြောင်းပြကာ စက်ရုံကိုနေ့တိုင်းမဆင်းရအောင် မန်နေဂျာဆီက ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။ စိတ်ကူးစိတ်သန်းများ ဆန်းသစ်ကာ တာဝန်ကျေပြန်သော ရွန်းလဲ့အကြောင်းကိုသိသော မန်နေဂျာက သဘောကောင်းနားလည်စွာပင် . . .

“ဖြစ်ပါတယ် . . ကိစ္စရှိရင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

မန်နေဂျာဆီတွင် ခွင့်တောင်းပြီးပြီမို့ စာရေးမစုပါဝိတ်ဇာတို့နှင့်တွေ့ကာ ရွန်းလဲ့ဆွဲထားသော ဒီဇိုင်းနှင့်ပိတ်သား လိုက်ဖက်

ညီမရှိမရှိ လက်တွေ့စစ်ဆေးပြီး စက်ရုံမှ ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်၍ ရေမိုးချိုးပြီးသည်နှင့် . .

“သမီးရေ မေမေပျိုးပင်တွေယူဖို့ ချိန်းထားလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ လိုက်ခဲ့မလား အိမ်မှာပဲနေခဲ့မလား”

မေမေက အပြင်သွားဖို့ပြောလျှင် ရွန်းလဲ့ ကျိတ်ပြီးဝမ်းသာသွားရသည်။

“မလိုက်တော့ဘူးမေမေ၊ နည်းနည်းနဲ့နေလို့ အိမ်မှာပဲ နားတော့မယ်နော်”

“အေး.. အေး.. ဒါဆို မေမေသွားလိုက်ဦးမယ်နော်၊ သမီးတစ်ယောက်ထဲ နေရဲပါတယ်နော်”

မေမေက ရွန်းလဲ့တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာကို စိုးရိမ်မကင်းသလို ပြောသည်။

မေမေနှင့်ကိုမိုးတို့ လျှို့ဝှက်ထားသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို သိနှင့်ထားသော ရွန်းလဲ့မှာ အနောက်အိမ်ငယ်လေးဆီ သွားကြည့်ချင်သော ဆန္ဒကလည်း ပြင်းပြလို့နေသည်မို့ . .

“ဟုတ်.. နေရဲပါတယ် မေမေ၊ စိတ်ချက်လက်ချသာသွားပါ”

ရွန်းလဲ့အတွက် နောက်ဆံမတင်းဘဲ စိတ်အေးလက်အေးသွားနိုင်အောင်ပြောလိုက်သော်လည်း တကယ်တမ်းတော့ ပေနှစ်ရာပတ်လည်ခြံကြီးထဲတွင် သူမတစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရမည့်အဖြစ်မို့ ချောက်ချားရသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော်.. ကိုမိုးမေမေ ထွက်သွားသည်နှင့်.. ရွန်းလဲ့ အ

နောက်အိမ်ကလေးဆီ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားမိသည်။

လင်မယားနှစ်ယောက် မီးလောင်ပြီး အသေဆိုးဖြင့် သေခဲ့သောအိမ်ကလေး.. . .

ထိုအိမ်ကလေးရှေ့တွင် ခြေစုံရပ်မိချိန်၌ သူမခြေဖျားလက်ဖျားများ အေးစက်လာသည်။ အိမ်လေးထဲမှ တရှုပ်ရှုပ်မြည်သော ခြေသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ရှုပ်!.. ရှုပ်!.. ရှုပ်!..”

သော့ခတ်ထားသော အိမ်အတွင်းက ဘာကြောင့် ခြေသံတွေကို ကြားရတာလဲ.. . .

ဒါဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သွေးရိုးသားရိုးမဖြစ်နိုင်ဟု ရွန်းလဲ့ ချောက်ချားစွာ တွေးနေမိဆဲမှာပင် ခြေသံက ပိုကျယ်လာကာ သူမနှင့် နီးကပ်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကျုပ်ကို တံခါးဖွင့်ပေးပါ၊ တံခါးဖွင့်ပေးကြပါ”

အေးရှတိမ်အက်နေသောအသံများကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသဖြင့်.. ရွန်းလဲ့ နောက်ကို ကြောက်လန့်စွာ ဆုတ်လိုက်မိသည်။

“ဒါ.. ဒါ.. အိပ်မက်ထဲက ယောက်ျားရဲ့အသံပဲ..”

ရွန်းလဲ့ အသေအချာ မှတ်မိနေသောအသံ ဖြစ်၏။

“ကျုပ်တို့ လင်မယား အိမ်ကြီးထဲမှာ ပိတ်မိနေလို့ပါ၊ တံခါးဖွင့်ပေးပါနော်”

“ဟင့်အင်း.. ဟင့်အင်း..”

ရွန်းလဲ့ ခေါင်းခါငြင်းဆန်နေမိရင်း.. နောက်ကိုမသိမသာ

ဆုတ်နေမိသည်။

“ဖွင့်ပေးပါ ကျုပ်တို့ကို တံခါးဖွင့်ပေးပါ၊ မကြောက်ပါနဲ့ . . ကလေးမကို ကျုပ်တို့ ဘာမှအန္တရာယ်မှမပြုပါဘူး . . ကျုပ်တို့ကို မကြောက်ပါနဲ့ . .”

ထိုအသံကြားလိုက်မှ သူမ ပိုကြောက်လာကာ ထိုနေရာတွင် မနေရဲတော့ပဲ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ရတော့သည်။ အိမ်ထဲမှာ လည်း တစ်ယောက်တည်း မနေရဲတော့ကာ . . ခြံဝရံ စိန်ပန်းပင်ကြီး အောက်တွင် ဒေါ်သင်းသင်း ပြန်မလာမချင်း သွားထိုင်နေမိတော့ သည်။

“ကျုပ်တို့ကို မကြောက်ပါနဲ့ . . တံခါးဖွင့်ပေးပါ”

ဆိုသောအသံကိုသာ နားထဲအဆက်မပြတ် ကြားယောင်နေ မိသည်။ ကြောက်စိတ်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ အားတင်းထိန်းချုပ်ထား၍ မရနိုင်တော့သည့်အဆုံး နားနှစ်ဖက်ကို ကြပ်နေအောင် ပိတ်ထား လိုက်မိတော့၏။

အခန်း (၆)

“ရှပ်! . . . ရှပ်! . . . ရှပ်! . . .”

အိပ်မောကျနေရာက ခြေသံကြောင့် ရှုန်းလဲ့နိုးသွားသည်။ နှုတ်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ ခုတင်ဘေးတွင် လူတစ်ယောက် မတ်တတ် ခုန်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမ အော်ဖို့ကြိုးစားသော်လည်း အသံက ထွက်မလာ။ သူမကိုယ်ကို ရုန်းကြည့်သည် . . ရုန်းလို့လည်း

မရ

ထို့နောက် ခုတင်မွေ့ရာ အိပ်ကျသွားသည်ကို သူမသတိပြု

လိုက်မိသည်။ ထိုလူ ခုတင်ပေါ်ကို တက်လာနေပြီ။

ပက်လက်အနေအထား အိပ်နေသော သူမအပေါ် ခွရပ်ကာ အပေါ်မှငုံ့မိုးကြည့်နေ၏။

ထိုလူ စူးစိုက်စွာကြည့်နေသည့်နေရာက ရွန်းလဲ့၏ ဗိုက်နေရာကိုဖြစ်သည်။ ထိုလူသည် နောက်ဘက်အိမ်ငယ်လေးထဲမှ မီးလောင်သေသွားသော ယောက်ျားဖြစ်နေ၏။ ဘေးတွင် ဘာမှမသိရှာသော မိုးညိုက သူမကိုကျောပေးလျက် အိပ်နေ၍ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူမ ကြိုးစားရင်း အားကုန်အော်လိုက်မိတော့သည်။

“အား! . .”

ကြောက်လန့်တကြားနှင့်လည်း သူမ ဝုန်းခနဲ ထထိုင်လိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ. . ရွန်းလဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မိုးညို အသံကြားလိုက်တော့မှ ဇောချွေးများ ရွဲနစ်နေသည့်ကြားက. .

“ခုနက ဘီလူးစီးခံရတာလား မသိဘူး၊ အနောက်ဘက်အိမ်လေးထဲက ဟိုယောက်ျားကြီး. . .”

“ဟာ. . ရွန်းလဲ့ကလည်း အဲဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူမှ ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ရွန်းလဲ့ အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်နေတာပါ. .”

မိုးညိုက စိတ်ပျက်သောဟန်ဖြင့် တစ်ဖက်စောင်းရင်း ပြန်အိပ်သွားလေသည်။ ရွန်းလဲ့မှာတော့ ညဉ့်သန်းခေါင်ကြီး ချွေးများ ရွဲနစ်နေကာ. . ကြောက်စိတ်ဖြင့် ပြန်မအိပ်ရဲအောင် ဖြစ်နေလျက် ငုတ်တုတ်မိုးလင်းခဲ့တော့သည်။

ညစဉ်ရက်ဆက်ဆိုင်သလို အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းသံတွေကို ရွန်းလဲ့တစ်ယောက်တည်း ကြားနေရသည်ကလည်း ထူးဆန်းလွန်းလှသည်။ ကြောက်စိတ်ဖြင့် ညရောက်မှာကိုပင် စိုးရိမ်စိတ်က ဖိစီးလာခဲ့ပြီ။

ထိုအသံတွေကို မကြားရသောရက် တစ်ညတလေတောင် မရှိခဲ့သည်မို့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေရသော သူမအဖို့ စိတ်ချောက်ချားလို့နေသည်။

ဒီဒဏ်တွေကို သူမဘယ်အထိ ခံရဦးမည်လဲ။

ဘယ်လောက် ခံနိုင်ရည် ရှိနိုင်ဦးမလဲဆိုတာ တွေးလိုက်ချိန်တွင် ပါးပြင်သို့ မျက်ရည်စီးကြောင်းများ အဆက်မပြတ် စီးကျလာခဲ့၏။

ဤသို့ဖြင့် သူမ၏ကိုယ်ဝန်မှာလည်း တစ်စထက်တစ်စ လရင့်လာကာ မွေးရက်ပင် နီးကပ်၍လာခဲ့လေပြီ။

“ဂျူဒီတ် due date က ဘယ်နေ့လဲ သမီး”

“ဩဂုတ်. . နှစ်ဆယ့်သုံးရက်ပါ မေမေ”

မိုးညိုက ယောက်ျားလေးမို့ သိပ်မသိပေမယ့်. . မေမေကတော့ မိန်းမချင်းစာနာစွာ သူမရဲ့ကိုယ်ဝန်ကို ဂရုတစိုက်ရှိလှသည်။

“အားရှိအောင် များများစားနော် သမီး၊ အားရှိမှ ကလေးကို ကျန်းကျန်းမာမာ မွေးနိုင်မှာ၊ သမီးကြည့်ရတာ မျက်တွင်းတွေအရမ်း ကျတာပဲ၊ အိပ်ရေးမဝဘူးလား. .”

“ဟုတ်ကဲ့. . ညဆို ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ဘူး မေမေ”

ညည်းတွားနေသောအသံများ ညတိုင်းကြားနေရသော ဝဋ်

ဒုက္ခဆိုအား မေမေအား ပြောရကောင်းနိုး သူမ တွေဝေနေမိသည်။
မေမေနှင့် မိုးညိုက သူမကို အသိမပေးဘဲထားသောကိစ္စမို့ ပြောဖို့ရာ
နှုတ်ဆွဲအနေမိသည်။

“ဒီလိုပဲ ကိုယ်ဝန်လေးရင့်လာရင် ကလေးကိုယ်လက်လှည့်
တော့ ကောင်းကောင်းအိပ်မရတတ်ဘူး၊ နေ့လယ်နေ့ခင်း အိပ်ရေး
ဝအောင် ပြန်အိပ်ပေါ့သမီးရယ်၊ ဂျူးဒိတ်က သုံးပတ်လောက်ပဲလို
တော့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဂျူးဒိတ်ဆိုတာ ရွှေတစ်ပတ် နောက်တစ်ပတ်
စောတတ်တယ်. . နောက်ကျတတ်တယ်၊ အစားအသောက် အနေ
အထိုင် ပိုပြီးဂရုစိုက်နော် သမီး”

“ဟုတ်. . မေမေ”

မေမေက သိသင့်တာတွေကို ပြောပြပြီး ထမင်းစားခန်းထဲမှ
ပြန်ထွက်သွားခဲ့သည်မို့ သူမ ထိုအကြောင်းကို မပြောဖြစ်လိုက်ပေ။

သို့သော်. . ထမင်းစားခန်းထဲ မိုးညိုဝင်လာခဲ့သည်မို့ မိုးညို
အတွက် ခရားအိုးလေးထဲ အသင့်ဖျော်ထည့်ထားသော ကော်ဖီကို
ခွက်ထဲသို့ငဲ့ထည့်ပေးရင်း သူမ စကားစလိုက်မိသည်။

“ကိုမိုး ရွန်းလဲ့ပြောစရာတစ်ခုရှိတယ်”

မိုးညိုက ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကို ရှေ့သို့ဆွဲယူကာ. . .

“ပြောလေ. . ဘာပြောမှာလဲ၊ ကလေးအတွက် အနီးတွေ
ဝယ်ထားခိုင်းမလို့လား”

မိုးညို ရယ်ဟဟလုပ်ရင်း နောက်ရွက်ရွက်ပြန်မေးလိုက်
သည်။

“ကလေးအတွက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ရွန်းလဲ့ ကိုမိုးကိုပြောစရာ

ရှိတယ်ဆိုတာက ဟိုအနောက်က အိမ်ကလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး. . ”

“တော်. . တော်. . အဲ့ဒါဆိုရင်တော့ ဆက်မပြောနဲ့တော့
ရွန်းလဲ့၊ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ မင်း လျှောက်စဉ်းစားနေပြန်ပြီလား၊
အဲ့ဒီအကြောင်းဆို ကိုယ်စိတ်မဝင်စားဘူး၊ စိတ်ဝင်စားဖို့လည်း ကိုယ့်
မှာအချိန်မရှိဘူး၊ ကိုယ် အခု. . လူငယ်တွေစုပြီး လုပ်မယ့်ပွဲလေးအ
တွက် အရမ်းအလုပ်များနေတယ်၊ ကိုယ်အကြံပေးချင်တာက မင်း
လည်း မင်းဒီဇိုင်းတွေ အကောင်းဆုံးဖြစ်ဖို့ကိုပဲ အာရုံစိုက်ထားပါ၊
ကဲ. . ကိုယ်သွားပြီ”

ရွန်းလဲ့ စကားမဆုံးသေးခင် မိုးညို စကားစဖြတ်၍ အပြီး
ပိတ်ပြောကာ စားလက်စ ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကို ဆက်မစားတော့
ဘဲထားခဲ့သည်။ ကင်မရာအိတ်ဆွဲပြီး ခြေလှမ်းကျဲကြီးများနှင့် ထွက်
သွားလေသည်။ သူမမှာ မိုးညိုကျောပြင်ကို မျက်ရည်အဝဲသားနှင့်
ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

“ကလင်. . ကလင်. . ကလင်. . ”

ရွန်းလဲ့ ဖုန်းခွက်ကိုကောက်ကိုင်၍ ထူးလိုက်သည်။

“ဟလို. . အမိနဲ့ရှိပါ”

တစ်ဖက်မှ ဘာစကားသံမှ မကြားရ။ ရွန်းလဲ့ စိတ်ရှုပ်ထွေး
စွာ ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။ ရွန်းလဲ့ ပြန်အလှည့်တွင်တော့ သူမ နောက်
ဘက်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ
လေသည်။

“အို!. . . ”

ထိုလူမှာ ရွန်းလဲ့အိပ်မက်ထဲက မီးလောင်သေသွားသော

စောလှေထူးဆိုသူဖြစ်ပြီး လက်ထဲတွင်လည်း အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ကိုင်ထားလေသည်။ သတင်းစာအဟောင်းများကို စုချည်ထားခြင်း ဖြစ်ပြီး ထိုအထုပ်အား ရွန်းလဲ့ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းပေးနေခြင်း ဖြစ်၏။

ရွန်းလဲ့ မယူရဲဘဲ ထိုသတင်းစာအဟောင်းများကို ကြည့်နေ မိသည်။

“ယူပါ. . ဒီသတင်းစာတွေ ဖတ်ကြည့်ပါ”

အတင်းပေးနေသဖြင့် ရွန်းလဲ့ လှမ်းယူလိုက်ချိန်တွင်. . . ထိုလူမှ ရွန်းလဲ့ဗိုက်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ. . .

“ကျုပ်. . ခင်ဗျားဗိုက်ထဲမှာ လူဝင်စားလုပ်ပါရစေ. . ”

“အား!. . သွား. . သွား”

ရွန်းလဲ့ အရမ်းကြောက်သွားပြီး မျက်လုံးစုံမှိတ်လျက် အော် လိုက်လေသည်။

“သမီး. . သမီးတစ်ယောက်တည်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ ဘယ်သူမှမရှိတော့ပဲ. . ဒေါ်သင်း သင်း အနားရောက်လာတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“သမီးလက်ထဲက ဘာတွေလဲ”

ဒီတော့မှ ရွန်းလဲ့ သူ့လက်ထဲကိုင်ထားသော အထုပ်ကို သတိရသွားသည်။

“ဟယ်. . သတင်းစာအဟောင်းတွေပဲ၊ သမီးဘယ်ကရတာ လဲ၊ ပေး. . ပေး. . ညစ်ပတ်တယ် မေမေသွားလွှင့်ပစ်လိုက်မယ်”
ရွန်းလဲ့ကြောင်အနေစဉ်မှာပင် ဒေါ်သင်းသင်းက သူမလတ်

ထဲမှ သတင်းစာထုပ်ကို ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဆွဲယူသွားလေသည်။
ဒေါ်သင်းသင်း မြင်ကွင်းမှပျောက်သွားသည်အထိ ရွန်းလဲ့ မျက်စိ တဆုံး လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဒီတော့မှ သူမအဖြစ်က တစ်ကိုယ် လုံး ဇောချွေးများပြန်နေသည်ကို သတိရမိတော့သည်။

အခန်း (၇)

ညသည် တိတ်ဆိတ်လွန်းလှ၏။ အိပ်မောကျနေပြီဖြစ်သော ရွှန်းလဲ့ နှာခေါင်းထဲသို့ ညမွှေးပန်းရနံ့တစ်ခု တိုးဝင်လာသည်။
ထို့နောက်... ခုတင်ဘေးတွင် လူနှစ်ယောက် စကားပြောသံတွေကို အတိုင်းသားကြားနေသည်။

“ကိုစောလှေထူးရယ်... ရှင်ပဲ လူ့ပြည်ကိုသွားပါ။ ကျွန်မအတွက် ဘာမှစိတ်မပူမဖြစ်ပါနဲ့...”

ရွှန်းလဲ့ နိုးသွားပြီး ဆက်ခနဲ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ တွေ့လိုက်ရသည်က မီးကျွမ်းနေသော လင်မယားနှစ်ယောက် သူမ ခုတင်ဘေး ရောက်နေသည့်အဖြစ်ကြောင့် ရွှန်းလဲ့ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားရသည်။

မိန်းမဖြစ်သူမှာ ငိုယိုလျက် တောင်းတောင်းပန်ပန်လေသံဖြင့်...

“ကျွန်မယောက်ျားကို ရှင့်ဗိုက်ထဲမှာ လူဝင်စားခွင့်ပေးပါလားရှင်...”

ရွှန်းလဲ့ ကြည့်နေရင်းက သူမ၏ စူထွက်နေသော ဗိုက်လေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ထားလိုက်မိသည်။ အားကိုးတကြီး မိုးညှိဘက်လှည့်ကြည့်တော့ မိုးညှိမှာ ဟောက်သံပင် ထွက်နေလေ၏။

စောစောက လင်မယားနှစ်ယောက်ဆီ အကြည့်ပြန်လှည့်လိုက်ချိန်တွင် အခန်းထဲ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ပေ...။ ထိုအချိန်တွင် တိတ်ဆိတ်နေသောအခန်းထဲ အသံတစ်ခု စတင်ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ကျုပ်တို့ကို တံခါးလာဖွင့်ပေးပါ...”

ရွှန်းလဲ့ ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်းထနေသော်လည်း အံ့ကြိတ်ရင်း အိပ်ရာထက်မှ ထလိုက်သည်။ မိုးညှိမှာ ထိုအသံကို ကြားပုံမပေါ်ပေ...။

နံရံကပ်နာရီကို ညမီးအလင်းရောင်ဖြင့် လှမ်းအကြည့် (၁၁:၀၀)နာရီတိတိ ရှိနေသည်။ ဒီနေ့က ဩဂုတ်လ ဆယ်သုံးရက်သောကြာနေ့...။ အနောက်တိုင်း အယူအရဆိုလျှင် သောကြာနေ့ ဆယ်သုံးရက်ဆိုသည်မှာ ကံဆိုးမှုတွေကို ပေးစေတတ်သော နေ့ရက်ဖြစ်သည်။

ရွန်းလဲ့ အိပ်ရာပေါ်တွင်ထထိုင်ရင်း ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်မာစွာချလိုက်ပြီး ခေါင်းကိုမော့လျက် တစ်ယောက်တည်း တီးတိုး ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်တို့ကို ကူညီချင်ပါတယ်၊ ဖွင့်ပေးချင်ပါတယ်။ . . ဒါပေမယ့် သော့ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ ကျွန်မမှမသိတာ။ . .”

အဝေးမှ လွင့်ယုံလာသောအသံမှာ ငိုညည်းသံစွက်နေရာက ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသည်။

“သော့က. . . စာကြည့်ခန်းထဲမှာ”

ထိုစကားစုကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် သူမ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး တစ်ယောက်တည်းပင် စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

စာအုပ်စင်များ၊ ဝီရိကြီးများရှိသော စာကြည့်ခန်းထဲတွင် သော့ရှာရန် အံ့ဆွဲတစ်ခုဆီ လက်အလှမ်းတွင်. . .

“သော့က ပန်းချီကားအနောက်ဘက် အံ့ဝှက်ထဲမှာ”

ရွန်းလဲ့ ရွယ်ထားသော လက်ကိုပြန်ရုပ်ပြီး ပန်းချီကားရှိရာဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ပန်းချီကားမှာ ရေတံခွန်ပုံ ရှုခင်းပန်းချီကား ဖြစ်သော်လည်း ညဉ့်သန်းခေါင်တွင် ကြည့်ရ၍လားမသိ. . . ပန်းချီကားထဲမှ ရေတံခွန်မှာ အပြင်သို့ရေများစီးကျရန် အချိန်ယူနေသကဲ့သို့ အသက်ဝင်နေ၏။

သူမ ပန်းချီကားကို အသံမမြည်အောင် ဖြုတ်လိုက်သည်။ ပန်းချီကားကို ဖယ်လိုက်တော့မှ နံရံတွင် မြှုပ်ထားသော အံ့ဝှက်အပေါက်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ထိုအံ့ဝှက်ကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ. . . တကယ်ပင် သော့တစ်ချောင်းကို တွေ့ရပြန်သည်။

သော့ကိုယူ၍ လက်ထဲကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားရင်း ရွန်းလဲ့က. . .

“သော့ဖွင့်ပေးတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ရှင့်ယောက်ျားကိုတော့ ကျွန်မကလေးအဖြစ် ဝင်စားဖို့ လက်မခံနိုင်ဘူး”

“စိတ်ချပါ ကျွန်မတို့ကို တံခါးပဲဖွင့်ပေးပါ။ ကျွန်မတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ဒီအိမ်ကြီးက ထွက်သွားပါမယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း မခြောက်လန့်တော့ပါဘူး. . . တံခါးကိုပဲ မြန်မြန်ဖွင့်ပေးပါတော့. . .”

ရွန်းလဲ့ နောက်ဖေးဘက်သို့ လျှောက်လာရင်း. . . ကိုမိုးနှင့် မေမေတို့ သွေးရိုးသားရိုးဟုတ်ရဲ့လားဟု တွေးမိသော်လည်း. . . သူမ ကိစ္စက သော့ကိုအမြန်ဆုံး ဖွင့်ပေးဖို့သာ ရှိတော့သည်။

အိမ်ကလေးရှေ့ ခြေစုံရပ်မိသည်နှင့် ညစဉ်ကြားနေရသော အသံကို နီးကပ်လွန်းစွာ ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုချောက်ချားစိတ်ကို အားတင်းထိန်းချုပ်လျက်. . . တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသော လက်ချောင်းများဖြင့် သော့ကိုဖွင့်ရန် ကြိုးစားသည်။

အရင်ဆုံး သူမတွေ့လိုက်သည်က အိမ်ငယ်လေး ပတ်ပတ်လည်အား ပရိတ်ကြီးဖြင့်ချည်ထားခြင်းပင်. . . သော့ခလောက်ကို လည်း စာရွက်တစ်ရွက်ဖြင့် ပတ်ထုပ်ထားလေ၏။ ပရိတ်ကြီးများကို အရင်ဖြတ်ကာ သော့ခလောက်ကို ပတ်ထုပ်ထားသော စာရွက်အား ဖြုတ်လိုက်သည်။

“ဗြို! . .”

“ဟင်! . .”

ထိုစာရွက်ကို အသေအချာကြည့်မှ အင်းကွက်ချထားသော စာရွက်ဖြစ်နေမှန်း ရွန်းလဲ့ သိလိုက်ရသည်။ သို့သော် ရွန်းလဲ့အတွက် အချိန်တွေက နောက်ကျလို့သွားခဲ့လေပြီ။ မထူးတော့ပြီမို့ သော့ဖွင့်ကာ ဂလန့်ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ကျို! . . ကျို! . . ”

တံခါးမှာ သူ့အလိုလို ပွင့်လာလေသည်။

အိမ်ထဲ၌ မှောင်မဲနေပြီး ဘာကိုမှမမြင်ရပေ။

ထိုစဉ် . . မီးအလင်းရောင်တစ်ခု ရုတ်တရက်လင်းလာ၏။

အမှန်တော့ ထိုအလင်းရောင်မှာ မီးတောက်တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။

ထိုမီးတောက်များထဲမှ တရွေ့ရွေ့ တိုးထွက်လာခဲ့သော . .

အရိပ်သဏ္ဌာန်တစ်ခု . . .

မီးရောင်ဖြင့် ပြတ်သားစွာ သူမ မြင်နေရသည်က အိပ်မက်

ထဲမှလူကို ဖြစ်၏။ ထိုလူမှာ စောလှေထူးဆိုသူပင် ဖြစ်နေလေသည်။

မိန်းမဖြစ်သူကိုတော့ ရွန်းလဲ့ မတွေ့ရတော့ . . ။

မီးရိုက်ဟပ်နေသော ထိုလူက ရွန်းလဲ့ကို ပြုံးပြီးစိုက်ကြည့်နေ

၏။ သူမ နောက်ကို ထိတ်လန့်တကြား ဆုတ်လိုက်မိသည်။ ကံဆိုးစွာ

ခြေချော်၍ ရွန်းလဲ့ နောက်ပြန်လဲကျသွားတော့သည်။

“အ . . ကျွတ် . . ကျွတ် . . ”

ခါးဆီမှ မျက်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ သူမ လက်နှစ်ဖက်ကို

အားပြုထောက်လျက် ပြန်ထမှီ ကြိုးစားသော်လည်း ဗိုက်ထဲက စူးစူး

ဝါးဝါး နာကျင်လာ၏။ အောက်ပိုင်းမှ စိုစိစိ အထိအတွေ့ကြောင့်

ရွန်းလဲ့ အောက်ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ခြေထောက်၌ စီးကျနေသော . . သွေးများကို တွေ့လိုက်ရလေလျှင် ရင်ထဲဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“အား! . . မေမေရေ . . ကိုမိုးရေ . . ”

ဗိုက်ကိုအုပ်ကိုင်ရင်း ယောက္ခမနှင့် မိုးညိုကို အားကိုးတကြီး အော်ခေါ်နေမိသည်။ သူမမျက်လုံးများ ပြာဝေလာကာ အသိစိတ် အာရုံတို့သည်လည်း တစ်စထက်တစ်စ ဝေးလွင့်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရွန်းလဲ့ရှေ့၌ မားမားကြီးရပ်နေသော စောလှေထူးက သူမဗိုက်ကလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း အနားသို့ တိုးကပ်လာလေတော့သည်။

အခန်း (၈)

ချိန်း လဲ့သတိရလာချိန်တွင် ဆေးရုံပေါ်ရောက်နေတာ သိလိုက်ရပြီး . . သူမ၏ ခါးအောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး ထုံကျင်နေသည် ကို ခံစားနေရသည်။

ရွှန်းလဲ့ခေါင်းတည့်တည့်၌ အလင်းရောင် အားကောင်းလှသော မီးဆိုင်းတစ်ခုရှိနေ၏။ ဘေးတွင်လည်း အစိမ်းရောင် ဝတ်ရုံ ရှည်ကြီးများ ဝတ်ဆင်ထားသော ဆရာဝန်များနှင့် သူနာပြုဆရာမများကို တွေ့ရသည်။ သူမ မွေးခန်းတစ်ခုထဲ ရောက်နေခြင်းဖြစ်

သည်။

“ဒါဆို . . ရွှန်းလဲ့ရဲ့ ရင်သွေးလေး . . ”

သူမစိတ်ထဲ စိုးရိမ်သွားစဉ် . . သူနာပြုဆရာမလေး တစ်ယောက်မှ . .

“အသက်ကို မှန်မှန်ရှုထား ညီမ . . ညှစ် . . ညှစ်ထုတ်လိုက် . . ဟော . . ဟော . . ထွက် . . ထွက်လာပြီ”

“အူဝဲ! . . အူဝဲ! . . ”

“ရပြီ . . ရပြီ . . ထွက်လာပြီ ဆက်မညှစ်နဲ့တော့ . . ”

“ယောက်ျားလေးဟေ့ . . ကြည့်စမ်း . . ထွားလိုက်တာ . . ကိုးပေါင်ကျော်လောက်တောင် ရှိမလားဘဲ . . ”

“နီရဲနေတာပဲ . . ဒီကောင် တော်တော်အသားဖြူလိမ့်မယ်၊ အမေနဲ့လည်းမတူဘူး . . အဖေနဲ့တူတာများလား . . ”

ဝမ်းသားအားရ စကားသံများ နားထဲဝင်လာခဲ့ချိန်တွင် သူမ ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်ခုန်သွားခဲ့ရသည်။

ချက်ချင်း . . မျက်ဝန်းအစုံက ပူနွေးစွတ်စိုသွား၏။

“ဟေ့ . . မငိုရဘူးနော်၊ သွေးနုသားနုနဲ့ငိုရင် ခေါင်းကိုက်တတ်တယ်၊ နို့လည်း လည်သွားတတ်တယ် . . ”

ဆရာဝန်ကြီးက ရွှန်းလဲ့ကို အပြုံးဖြင့် သတိပေးစကားပြောသည်။

“က . . ကလေးရော . . ကလေးကို ကြည့်ချင်တယ် . . ”

ရွှန်းလဲ့ နှမ်းနယ်သောလေသံဖြင့် တောင်းဆိုမိသည်။

သူနာပြုဆရာမလေးက အနီးဖြူဖြင့် ပတ်ထားသော ကလေး

ငယ်ကို လာပြသည်။ သားလေးကို တွေ့လိုက်ရလေလျှင် ဘယ်တုန်းကမှ မခံစားခဲ့ရသော ကြည်နူးမှုကိုခံစားရင်း ကြည်မဝနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

“ဆရာ. . မွေးချိန် တဆိတ်လောက်ပြောပါဦး၊ မွေးစာရင်း ထဲထည့်ရအောင်လို့”

“(၁၁)နာရီ (၅၅)မိနစ်. . ထင်တယ်”

“ဩဂုတ်လ ဆယ်သုံးရက် သောကြာနေ့”

ဆရာဝန်များ မွေးဖွားချိန်မှတ်နေဆဲ. . ပီဒီယိုကင်မရာကိုင် လျက် သူမတို့သားအမိအနား ရောက်လာသူက မိုးညိုပဲဖြစ်၏။

“ကိုမိုး ရောက်နေတယ်. . ဟုတ်လား. . ”

မိုးညိုကို ခုမှမြင်မိသည်မို့ သူမအံ့ဩသွားရလေသည်။

“ရွန်းလဲ့ သတိမရသေးခင်ကတည်းက. . ကိုမိုး မွေးခန်းထဲမှာ ရှိနေတာလေ”

“ကိုမိုး. . တကယ်. . ”

မမွေးခင်ကတည်းက မွေးခန်းထဲထိ လာစောင့်ပေးဖော်ရသော လင်ဖြစ်သူကို အရမ်းကျေးဇူးတင်မိသည်။

သို့သော်. . ရွန်းလဲ့ရဲ့ကြည်နူးမှုကလေးမှာ ကြာရှည်မခံခဲ့။

အခန်းဝတွင် ရိပ်ခနဲ သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို မျက်လုံးထောင့်မှ မြင်လိုက်ရသည်မို့. . ခေါင်းကို အသာစောင်းငဲ့ ကြည့်လိုက်မိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး မီးကျွမ်းကာ မဲတူးနေသောလူများ မွေးခန်းအပေါက်ဝတွင် ရပ်နေသည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့အားလုံး၏ မျက်ဝန်းတွေက. . ရွန်းလဲ့ရဲ့ မွေးကင်းစသားလေးဆီ စူးစူးစိုက်စိုက်

အကြည့်တွေ စိုက်ရောက်နေ၏။

“ဆရာမ. . ”

သားငယ်လေးအား ပွေ့ချီထားသော သူနာပြုဆရာမလေးကို ရွန်းလဲ့ စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းခေါ်မိသည်။

ဆရာမလေး အနားရောက်လာမှ. . .

“သားလေးကို ကျွန်မဘေးနားမှာပဲ ထားပေးထားပါလား ဆရာမလေးရယ်”

ဆရာမလေးက သားလေးကို ရွန်းလဲ့ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်၏။ ဖိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ရွန်းလဲ့ မွေးခန်းအပေါက်ဝကို တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ မီးကျွမ်းနေသောလူများမှာ ရပ်မြဲအတိုင်း ရပ်နေပြီး သူမရင်ခွင်ထဲမှ သားလေးကိုသာ စားတော့ဝါးတော့မည့် မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။

“ကိုမိုး. . လုပ်ပါဦး. . ဟိုမှာ. . ဟိုမှာ အပေါက်ဝမှာ. . ”

အခန်းဝဆီ ကြောက်လန့်တကြား လက်ညှိုးထိုးလျက် သတိသစ်သွားသော ရွန်းလဲ့ကိုကြည့်ပြီး အားလုံး ပျာယာခတ်သွားကြ၏။

“ဟာ! . . ဘာ. . ဘာဖြစ်တာလဲဟ”

ရွန်းလဲ့ လက်ညှိုးညွှန်ရာဆီ လှည့်ကြည့်မိကြသောအခါ မွေးခန်းဝင်ပေါက်ရှိ ကန့်လန့်ကာစ အစိမ်းရောင်ကြီးမှာ လေမတိုက်မီဘဲ ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ခတ်သွားခဲ့သည်ကိုသာ တွေ့လိုက်ကြရသည်။

အခန်း (၉)

“မျက်”

ခုံးထူပြီး မျက်လုံးအိမ်ကျယ်တာက အမေ့နဲ့တူတယ်။ နှုတ်ခမ်းထူပြီး အနားသတ်လေးတွေပေါ်တာက အမေ့နဲ့တူတယ်။ ငါ့သူငယ်ချင်းက မွေးတတ်တယ်နော်..”

ဝတ်ရည်က မွေးကင်းစကလေးငယ်လေးကို မချီတတ်ချီတတ် ချီကာ.. ကလေးကိုသေချာကြည့်ရင်း ပြောနေသည်။ ရွှန်းသီးနှင့် မိုးညိုတို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ကြည့်စွာ ပြုံးလိုက်ကြသည်။

“ဒါနဲ့.. မွေးစာရင်း ရပြီလား..”

“မေမေ.. နာစ်နဲ့ သွားယူနေတယ်လေ..”

ဝတ်ရည်အမေးကို ပြန်ဖြေနေစဉ်မှာပင် အခန်းတံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ ဒေါ်သင်းသင်းဝင်လာ၏။ ဒေါ်သင်းသင်းက မွေးစာရင်းကို ခုံလေးပေါ်တင်လိုက်ပြီး ဝတ်ရည်လက်ထဲမှကလေးကို ပြောင်းယူသည်။

“လာပါဦး.. ငါ့မြေးကြီး..”

ဒေါ်သင်းသင်းမှာ မြေးဦးမို့ အရူးအမူးပင် ချစ်နေသည်။

“ကြီးကြီးကလဲနော်.. သည်းပါ”

“အိုး.. သည်းမှာပဲတော်၊ ဒီမြေးတစ်ယောက်ထဲရှိတဲ့ဟာ”

“ဟုတ်ပါပြီ.. ဟုတ်ပါပြီ.. ဘာမှမပြောတော့ပါဘူးနော်”

ဝတ်ရည်က ကြီးဒေါ်ကို စရင်း..

“အင်း.. မွေးစာရင်း ကြည့်ရဦးမယ်..”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်.. ခုံလေးပေါ်မှ မွေးစာရင်းစာရွက်ကို ထုမ်းယူကြည့်သည်။

“ဩဂုတ်လ၊ ဆယ့်သုံးရက်၊ သောကြာသား၊ ညဆယ့်တစ်နာရီ.. ငါးဆယ်ငါးမိနစ်.. ဟင်!..”

မွေးစာရင်းကို ကြည့်ပြီး ဝတ်ရည်မျက်နှာ သိသိသာသာပျက်သွင်းသွားတာ.. ရွှန်းလဲ့တွေလိုက်ရသည်။

“ဘာလဲ friday 13th လို့ ပြောဦးမလို့လား၊ အမိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ လာမပြောနဲ့နော်.. ဆောရီးပဲ.. လုံးဝလက်မခံဘူး” မိုးညိုက မျက်နှာပျက်နေသော ဝတ်ရည်ကို ဘုစကားပြော

လေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး.. ကိုမိုးရယ်၊ နောက်ထပ် ငါးမိနစ်လောက် ထပ်အောင့်ထားနိုင်ရင် စနေသားလေးဖြစ်ပြီလို့ တွေးနေတာပါ”

ရွန်းလဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှ မျက်နှာလေးမဲ့ကာရွံ့ကာနှင့်..

“ဒါဆိုရင်လည်း ယောက်မရယ်.. ယောက်မမွေးတော့မှပဲ အောင့်ပြီး မွေးလိုက်တော့နော်..”

ထိုစဉ်မှာပင် မိုးညိုခါးကြားထဲမှ ဟမ်းဖုန်းမှာ တုန်ခါမှုဖြင့် အချက်ပြလာလေရာ ခဏဟုပြောပြီး.. ဖုန်းပြောရန် အခန်းအပြင် ထွက်သွားသည်။

“ကလေးကို မီးရောင်ပြရမယ့်အချိန် ရောက်ပါပြီ..”

တစ်ချိန်တည်း အခန်းထဲဝင်လာသော သူနာပြုဆရာမလေး တစ်ယောက်က ကလေးအသည်းရောင်အသားဝါရောဂါပိုး မဝင် အောင် မီးချောင်းဖြင့် မီးရောင်ပြပေးရန်အတွက် ကလေးကိုလာခေါ် လေ၏။

“အန်တီပါလိုက်ခဲ့မယ် သမီး..”

ဒေါ်သင်းသင်းက သူ့မြေးကို ဆရာမလက်ထဲ မထည့်ဘဲ ကိုယ်တိုင်ချီပွေ့လျက် မီးရောင်ပြရမည့် ကလေးခန်းဆီ ဆရာမနှင့် အတူ ထွက်သွားလေတော့သည်။ အဖြစ်သည်းနေသော ဒေါ်သင်း သင်းကို ဆရာမလေးက နားလည်စွာပြုံးပြလေ၏။

အခန်းထဲတွင် ဘယ်သူမှမရှိတော့မှ ရွန်းလဲ့ ဝတ်ရည်အား တီးတိုးစကားစမိသည်။

“ဝတ်ရည်.. တို့လေ သားလေးကိုမွေးတဲ့ညက အနောက်

ဘက်အိမ်လေးကိုရောက်တယ်၊ အဲဒီအိမ်ထဲက သေသွားတဲ့ မေမေ့ ခဲ့မောင် စောလှေထူး ထွက်လာတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်”

“ဟင်!.. ဘယ်လို ရွန်းလဲ့”

ရွန်းလဲ့စကားကြောင့် ဝတ်ရည်အလန်တကြားဖြစ်သွားပြီး ရှေ့တိုးလာကာ..

“ပြောပြပါအုံး.. ဘယ်လိုတွေ့လိုက်ရတာလဲ ရွန်းလဲ့..”

ဝတ်ရည် ကြောက်ကြောက်နှင့် သိချင်စိတ်စောစွာမေးလေ လျှင်.. ရွန်းလဲ့မှာ အခန်းထဲ၌ နှစ်ယောက်ထဲရှိချိန်မှို ထိုညက အဖြစ် အပျက်အစားလုံးကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

ရွန်းလဲ့စကားဆုံးလျှင် သရဲကြောက်တတ်သော ဝတ်ရည်မှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက်..

“သူတို့.. အိမ်အပြင်ထွက်လို့ရပြီဆိုရင် အားလုံးကို ခြောက် တော့မှာပေါ့၊ ဦးစောလှေထူးက အရမ်းဆိုးတာ၊ လူတွေလည်း အများ ကြီးသတ်ခဲ့တာတဲ့၊

သူတို့သေပြီးမှ အခြောက်အလှန့်တွေ အရမ်းပေါလာတာ၊ အိမ်ကိုလာသမျှ ဧည့်သည်တွေကို ခြောက်လွှတ်တာ.. စာပို့သမား ဝါမချန်ဘူး..၊ တော်တော်ဆိုးဆိုးဝါးဝါးပဲတဲ့၊ ဒါကြောင့်ကြီးကြီးက အဲဒီအိမ်လေးကို အင်းချပြီး သေ့ပိတ်ထားလိုက်တာ ရွန်းလဲ့ရဲ့..၊ ဘာဖြစ်လို့ သေ့သွားဖွင့်ပေးလိုက်တာလဲ ရွန်းလဲ့ရယ်၊ အဲဒါအရမ်း ချားတာပဲ..”

“ဪ.. ဘယ်သိပါ့မလဲ ယောက်မရယ်၊ ညတိုင်း.. တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ အော်နေတဲ့အသံကြီးကို ကြားနေရတာ.. ကိုစိတ်

၇၀ ဒေဝတာ

ဆင်းရဲလွန်းလို့ သော့ဖွင့်ပေးလိုက်မိတာ. . ၊ ကိုမိုးတို့ မေမေတို့ကမှ
မပြောပြထားပဲ အားလုံးလျှို့ဝှက်ထားပြီးတော့. . ၊ အရမ်းမှားသွားပြီ
ဆိုတာ ရွန်းလဲ့ အခုမှပဲ သိလိုက်ရတယ်. . ”

“ဒုက္ခပဲ. . ဘုရား. . ဘုရား၊ တို့တော့. . အဲ့ဒီအိမ်တောင်
မလာရဲတော့ဘူး. . ”

ဝတ်ရည် အရမ်းကို ကြောက်လန့်နေချိန်တွင် ဖုန်းထွက်ပြော
နေသောမိုးညို အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။

“ကဲ. . ဝတ်ရည် ပြန်တော့မယ်နော် ကိုမိုး၊ အိမ်မှာချိန်းထား
တဲ့လူနာတစ်ယောက် လာမှာမို့လို့. . ”

“တို့ပြန်ပြီနော်. . ရွန်းလဲ့”

ကသုတ်ကရက်နှုတ်ဆက်ပြီး မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ထပြန်
သွားသော ဝတ်ရည်ကိုကြည့်ပြီး. . မိုးညိုက နားမလည်နိုင်စွာ ခေါင်း
ယမ်းသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဒီကောင်မလေး၊ ကလေးလာကြည့်တာ. .
အေးအေးဆေးဆေးတောင် မနေဘူး. . ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ရွန်းလဲ့ စလိုက်လို့ စိတ်ကောက်သွားတာ”

ရွန်းလဲ့တို့ ပြောနေသည့်အကြောင်းအရာကို မိုးညို မရိပ်မိ
အောင် ရွန်းလဲ့ ညာလိုက်မိသည်။

“ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်နေပြီး ကလေးကလားနဲ့ စိတ်ကောက်
ရတယ်လို့. . ”

ဝတ်ရည်ကို မိုးညို အပြစ်တင်နေဆဲ. . ။

ရွန်းလဲ့မှာတော့ အရမ်းကြမ်းတယ်ဆိုသော ဝတ်ရည်ရဲ့

၀၆ ၇၁

တေးတွေကိုသာ နားထဲကြားယောင်နေပြီး ကျောထဲစိမ့်နေမိသည်။

သော့ဖွင့်ပေးခဲ့မိသည့် သူမရဲ့ မိုက်မဲမှုကို နောင်တရနေရုံမှ
တစ်ပါး ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။

အခန်း (၁၀)

သေ့ရဲမှဆင်းကာ အိမ်ရောက်သည်နှင့် အခန်းထဲတွင် ကလေးပုခက်၊ ကလေးကစားစရာ အရုပ်မျိုးစုံနှင့် ကလေးအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းလေးများ . . ပြည့်နေတာတွေ့၍ ရွှန်းလဲ့မှာ ကြည်နူးသွားရသည်။

သားကို နို့တိုက်သိပ်ခဲ့ပြီးလျှင် ပုခက်ထဲထည့်ကာ ရွှန်းလဲ့အခန်းပြင် ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်နေကြသော လူရိပ်များ . . . ထိုအရိပ်များကိုတော့ ရွှန်းလဲ့ သတိ

မထားမိလိုက် . . . ။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဒေါ်သင်းသင်းက ဇာတ်လမ်းတွဲ ကြည့်နေပြီး၊ မိုးညိုကတော့ သားလေးမွေးတုန်းက မွေးခန်းထဲတွင် ရိုက်ထားသော ဗီဒီယိုဖိုင်ကို သူ၏လက်(ပ်)တော့ထဲ ကူးထည့်နေသည်။

ရွှန်းလဲ့လည်း ကတ်(သ)လောက်စာအုပ်၊ ပုံဆွဲစက္ကူ တစ်ထပ်နှင့် ခဲတံကိုင်ကာ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်မိသည်။ စားပွဲဘေးမှ မချုပ်တာ ကြာပြီဖြစ်သော သူမ အပ်ချုပ်စက်ကိုကြည့်ရင် သက်ပြင်းချမိသည်။

ကလေးမွေးထားသည်မို့ အလုပ်ကို မလာဖြစ်တော့ကြောင်း ဖုန်းဆက်ပြောထားလိုက်သည်။ သူမဘဝကိုတော့ သားလေးနှင့်သာ ကုန်လွန်တော့မည်ဟု ရွှန်းလဲ့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားလိုက်သည်။

“မျက်လုံး သိပ်အားမစိုက်သေးနဲ့ဦးနော် သမီး . . . သွေးနုသားနုမှာ မျက်စိအားစိုက်ရင် မျက်လုံးတွေမွန်တတ်တယ်”

ဒေါ်သင်းသင်းက သူမကို သတိလှမ်းပေး၏။

“ဟုတ် . . . ခဏပါ . . . မေမေ . . .”

ဝါသနာပါသောအလုပ်မို့ ဒီဇိုင်းမဆွဲရဘဲ ရွှန်းလဲ့မနေနိုင်။ နိုင်ငံခြားကတ်(သ)လောက်စာအုပ်တွေကို လေ့လာရင်း ကိုယ့်နိုင်ငံရာသီဥတုနှင့် သင့်တော်မည့် ဒီဇိုင်းများကို စဉ်းစားလိုက်၊ ပုံကြမ်းဆွဲလိုက်နှင့် ရွှန်းလဲ့အချိန်တွေကို မေ့လျော့သွားမိသည်။

ကွန်ပျူတာရှေ့ရောက်လျှင် သူ့ကိုယ်သူပင် သတိမရတတ်သော မိုးညိုမှာလည်း အလုပ်ထဲမှာသာ အာရုံစနစ်နေလေသည်။

သူမတို့သုံးယောက်လုံး အာရုံကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်နေဆဲ

အချိန်လေးမှာပင် . . .

“ဝါး! . . အူဝဲ! . . ဝါး! . . ”

စူးစူးရှရှ အော်ငိုလိုက်သော သားငယ်လေး၏ အသံကြောင့်
“ဟော . . ကလေးငိုနေပြီ”

လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး အပြေးလေးသွားကာ ပုခက်ထဲမှ
သားလေးကိုကြည့်မိသည်။ သားငယ်လေး၏ အသားအရည်မှာ
နီမြန်းနေပြီး စူးစူးဝါးဝါး အော်ငိုနေ၏။ မိုးညို သားလေးကို ပုခက်
ထဲမှ မချီလိုက်ရင်း . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . သားလေး၊ ဖေဖေဆီ လာချင်လို့လား၊ မငို
နဲ့တော့ သားလေး . . ဖေဖေလာပြီ”

မိုးညို လက်ထဲရောက်နေသော သားငယ်မှာ အငိုမတိတ်နိုင်
သေး . . ။

“ဝါး! . . ဝါး! . . ”

“မငိုပါနဲ့ သားရယ်၊ ဖေဖေ ရောက်နေပြီလေ”

သားငယ်ကို ရွန်းလဲ့ ပြောင်းချီလိုက်ပြီး . .

“ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ငိုနေရတာလဲ သားလေးရယ်”

ရွန်းလဲ့မှာ သားကို ပခုံးထက် မှောက်လျက်သားချီကာ လမ်း
လျှောက်ရင်း ချောနေရသည်။ ထိုအချိန်တွင် အိပ်ခန်းတွင်းရှိ ရေချိုး
ခန်းတံခါးအောက်ခြေသို့ မီးခိုးငွေ့များ တ ချွေ့ ဝင်သွားသည်ကို
ရွန်းလဲ့ မြင်လိုက်ရသည်။

“ကိုမိုး ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်မေးကြည့်အုံးမယ်”

မိုးညိုပြောလိုက်သည်ကို ခေါင်းသာညိတ်ပြလိုက်ပြီး ရွန်းလဲ့

အကြည့်က ရေချိုးခန်းတံခါးအောက်ခြေသို့ ရောက်နေ၏။ မိုးညို
ထွက်သွားသည်နှင့် သားငယ်ကို ပုခက်ထဲခဏထည့်လိုက်ပြီး ရွန်းလဲ့
ရေချိုးခန်းဆီ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ရေချိုးခန်းတံခါးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲဖွင့်ကြည့်လိုက်လေလျှင် . .

“အမယ်လေး! . . ”

ရေချိုးခန်းထဲတွင် မီးခိုးငွေ့များကြားက မီးကျွမ်းနေသော
လူများ တွေ့သဖြင့် ရွန်းလဲ့ လန့်သွားသည်။

သူတို့အကြည့်က ရွန်းလဲ့ကိုကျော်ပြီး သားလေးပုခက်ကို
စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဟဲ့! . . ဟဲ့! . . သမီး ဘာဖြစ်တာလဲ . . ”

“ဘာတွေ့လို့လဲ ရွန်းလဲ့”

ဒေါ်သင်းသင်းနှင့် မိုးညိုအနားသို့ စိုးရိမ်တကြီး ရောက်လာ
ကြ၏။ ရွန်းလဲ့ ရေချိုးခန်းထဲ လက်ညှိုးတွင်တွင်ထိုးပြလျက် . .

“ရေချိုးခန်းထဲမှာ . . လူတွေ . . မီးလောင်နေတဲ့လူတွေ၊ အ
များကြီးဘဲ”

မိုးညို ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ . .

“ဘာမှမရှိပါဘူး . . ရွန်းလဲ့ရယ်၊ သေချာကြည့်စမ်းပါဦး . . ”

ကြောက်လွန်း၍ မျက်လုံးများကြပ်နေအောင် မှိတ်ထား
သော ရွန်းလဲ့အား . . မိုးညိုက ပခုံးကိုကိုင်လှုပ်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“မရှိပါဘူး သမီးရယ် . . ဘာမှမရှိပါဘူး၊ သမီး သွေးနုသားနု
နဲ့ စိတ်ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်လို့သာ မြင်မိမြင်ရာ လျှောက်မြင်
တာပါ”

ဒေါ်သင်းသင်းက သူမစကားကို မယုံကြည်နိုင်ဘဲ နှစ်သိမ့်လေသည်။ ရွှန်းလဲ့တစ်ကိုယ်လုံး ချောက်ချားထိတ်လန့်စိတ်ဖြင့် အေးစက်ကာ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသည်။

ညကျတော့လည်း တစ်အိမ်သားလုံး အိပ်လို့မရအောင် ဆိုးဝါးသော အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။

“ဝါး! . . ဝါး! . . ”

သားငိုသံက စူးဝါးစွာထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်မို့ ရွှန်းလဲ့ရင်ထဲ ပူလောင်သွားပြီး ချက်ချင်းလူးလဲထလိုက်မိသည်။

“ကျွတ်! . . ”

စိတ်ပျက်သံဖြင့် သံရှည်ဆွဲညည်းညူရင်း မိုးညို တစ်ဖက်သို့ ကျောခိုင်းလှည့်အိပ်သွားသည်။

“အေး. . အေး. . သားရယ် ဘာဖြစ်တာလဲ. . ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်၊ သားလေး. . တိတ်နော်. . သားလေး. . တိတ်. . တိတ်”

သားကို ပုခက်တွင်းမှ ပွေ့ယူချီကာလမ်းလျှောက်ရင်း ရွှန်းလဲ့ ချောသည်။

“ဝါး! . . ဝါး! . . ”

သားမှာ ချီသိပ်လည်းပြန်မအိပ်၊ နို့တိုက်လည်းမစို့ဘဲ စူးစူးဝါးဝါး အာခေါင်ခြစ်ပြီး ငိုလို့သာနေသည်။ သားလေး ရုတ်တရက် ထထ ငိုတတ်သည်မှာ ဘာကြောင့်မှန်း စဉ်းစားလို့မရ ဖြစ်မိသည်။

ညစဉ်ရက်ဆက်မို့ အိပ်ရေးပျက်ရလွန်းသော သူမမျက်လုံး များလည်း ကျိန်းစပ်၍နေသည်။

“ဝါး! . . ဝါး! . . ဝါး! . . ”

“အေး. . အေး. . တိတ်ပါသားရယ် လိမ္မာပါတယ်နော်. . ၊ တိတ်ပါ သားလေးရယ်”

သားကိုချောရင်းမှ နေစိမ့်လွန်းသောမိုးညိုကို စောင့်ခဲ့ကြည့်မိသည်။

“ကျွတ်! . . စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ ဘယ်လို အကုန်ဆုံးမှန်းမသိဘူး. . တစ်ရက်မှ ကောင်းကောင်းမအိပ်ရဘူး၊ ဒီကလေး မွေးတဲ့နေ့ကစပြီး အိပ်ရေးပျက်တော့တာပဲ. . ၊ တော်တော် ဒုက္ခပေးတဲ့ကလေး. . ”

“အို. . ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကိုမိုး. . သားကိုဒုက္ခပေးတယ်လို့ မပြောပါနဲ့. . ၊ ခုလည်း ကိုမိုး ထချောရလို့လား၊ ရွှန်းလဲ့ပဲ ထရတာ. . အိပ်ပါ၊ ကိုမိုးဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး အိပ်ပါ၊ သားကိုတော့ ရက်ရက်စက်စက်မပြောပါနဲ့. . ”

ဖခင်တန်ဖိုး မိုးညိုပြောရက်တာကို ရွှန်းလဲ့မှာ အံ့သြဝမ်းနည်းသွားပြီး မျက်ရည်များဝဲလာသည်။

“တော်ပြီ. . စာကြည့်ခန်းထဲမှာပဲ သွားအိပ်တော့မယ်၊ အိပ်ရေးပျက်တော့ အလုပ်ထဲရောက်ရင် ခေါင်းတွေပါ ကိုက်နေတာပဲ”

မိုးညိုတစ်ယောက် သူမတို့သားအမိရှိရာဘက် ငဲ့၍တောင် မကြည့်ဘဲ စောင့်နှင့်ခေါင်းအုံးကိုယူကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

“ဝါး! . . ဝါး! . . ဝါး! . . ”

“တိတ်. . တိတ်. . တိတ်ပါ သားလေးရယ်”

ရွှန်းလဲ့ သားကျောပြင်လေးကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း မျက်ရည်

၇၈ မြေ

များကျလာသည်။ ကိုမိုးဟာ ကိုယ့်ရင်သွေးရဲ့ငိုသံကို မခံနိုင်လောက်
အောင် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့သူ၊ ဖခင်မပီသတဲ့သူတစ်ယောက်
လား။ . . ။

BURMESE
CLASSIC

၀၆ ၇၉

အခန်း (၁၁)

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒီလောက် . . . ငို . . . ငိုနေတာ . . .
ဆေးခန်းပြမှ ဖြစ်တော့မှာပေါ့။ ကလေးမှာ ဘာရောဂါရှိနေလဲမှ
မသိတာ”

မိုးညိုက မနက်စာကော်ဖီခိုင်းတွင် သားငယ်ကို ဆေးခန်းပြ
ဖို့ ပြောလေသည်။ ဒေါ်သင်းသင်းမှာ မြေးအတွက် စိတ်ပူသောလေ
သံဖြင့် . .

“မြေးလေး ငိုက်များနာသလား မသိဘူးနော်”

သို့နှင့် သုံးယောက်သား သားငယ်ကိုခေါ်ကာ ဆေးခန်းပြေး
ရလေသည်။

“မရှိပါဘူး အားလုံးကောင်းပါတယ်၊ ကလေးမှာ ဘာရောဂါ
မှ မရှိပါဘူး၊ ကလေးက ကျန်းကျန်းမာမာပါဘဲ။”

ကလေးအထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာကျော်စိုးက သား
ကို အသေအချာ စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးလျှင် ရွန်းလဲ့တို့ဘက်လှည့်ကာ
စိတ်ပူစရာမရှိသလို ပြုံးလျက်ပြောသည်။

“ဆရာ.. ကလေးငိုနေတာ ကိုယ်တွင်းတစ်ခုခုများ ခံစား
နေရလို့လား၊ နောက်ပြီး.. ဒီကိုလာတဲ့ တစ်လမ်းလုံးလည်း ငိုလာ
တယ်ဆရာ၊ နေ့ရော.. ညပါ ငိုနေတယ်ဆရာ၊ ဆရာ ရွှေရောက်မှ
ကလေးအငိုတိတ်သွားတာ”

ရွန်းလဲ့အမေးကို ဒေါက်တာကျော်စိုးက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း
“ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ မွေးကင်းစကလေးငယ်တွေက ဒီလိုပါပဲ၊
ကလေးအစာအိမ်ကလည်း ကောင်းနေတဲ့အတွက် လေနာရောဂါ
လည်း မရှိပါဘူး၊ ရှူရှူစိုလို့.. နို့ဆာလို့ အဲ့ဒီလိုအကြောင်းပြချက်
တစ်ခုခုမရှိဘူး ဆိုရင်တော့ တစ်ရေးနိုးအိပ်ရေးဝလို့ အချိန်ခံချင်တဲ့
အတွက် ငိုတာဖြစ်မှာပါ..”

ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ကလေးနဲ့လူကြီးတွေ အိပ်ချိန်ဟာ
ပြောင်းပြန်လို ဖြစ်နေတယ်လေ.. လူကြီးတွေအိပ်ရာဝင်တဲ့အချိန်
ဟာ သူတို့အဖို့တော့ တစ်ရေးနိုး အိပ်ရေးကောင်းကောင်းဝတဲ့ အချိန်
ဆိုတော့ အိပ်ရာကနီးတဲ့ချိန်မှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်သလို
ခံစားရတဲ့အတွက်.. ကြောက်လို့ နွေးနွေးထွေးထွေးနေချင်လို့ ငိုတာ

လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တယ်၊

ရက်သားကလေးငယ်ဆိုပေမယ့်.. သူတို့ကလည်း ခံစား
တတ်နေပြီလေ၊ သူတို့ရဲ့ ခံစားချက်ကို တခြားသူတွေသိအောင် ဖွင့်
ထုတ်ပြသဖို့က ငိုပြတာတစ်ခုပဲ သူတို့မှာရှိတယ်မဟုတ်လား”

ဒေါက်တာကျော်စိုးက သားဦးမိဘများဖြစ်သော မိုးညိုနှင့်
ရွန်းလဲ့ကို သေသေချာချာ ရှင်းပြနေသည်။ ဆေးခန်းမှအပြန် သား
အတွက် ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ခြင်းအတွက် ရွန်းလဲ့ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်မိသည်။

“မင်းတော့မသိဘူး၊ ကိုမိုးတော့ ဒီကောင်ငိုသံကို လုံးဝသည်း
ခံနိုင်ဘူး.. ကိုယ့်သားပဲ ချစ်တာတော့ ချစ်တာပေါ့.. ဒါပေမယ့်
ကလေးငိုသံကို ကိုယ် လုံးဝခံစားလို့မရဘူး.. ရွန်းလဲ့”

“အို.. ကလေးငိုသံ နားထောင်ကောင်းတဲ့သူ ဘယ်သူရှိမှာ
သဲ ကိုမိုးရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်သားသမီးပဲ သည်းခံရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့
ကလေးလည်း.. ငိုရတာ သက်သာတာမှ မဟုတ်တာ.. သူလည်း
အရမ်းသနားစရာကောင်းပါတယ်”

မျက်နှာဝိုင်းကလေးနှင့် လန်းဆန်းနေသောသားကို လှမ်း
ကြည့်မိသည်။

ဒီညတော့ မငိုပါနဲ့သားရယ်.. နော်..

ရွန်းလဲ့ စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်မိသည်။ ညရောက်၍ အားလုံး
အိပ်မောကျနေချိန်တွင် ကလေးငိုသံက ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

“ဝါး!.. ဝါး!..”

“ဟာ.. လုပ်ပြန်ပြီကွာ..”

မိုးညို ခေါင်းအုံးနှင့်စောင်ပင် မယူတော့ဘဲ. . ခြေသံမြည်
အောင် ကြမ်းကိုဆောင့်နင်းပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွား၏။

“ဟူး! . .”

ရွန်းလဲ့ သက်ပြင်းရှိက်ရင်း အိပ်ရာမှ ထရလေသည်။ သား
လေးကို နို့ဘူးဖျော်တိုက်ရန် ခုံပေါ်မှနို့ဘူးကို လက်အလှမ်း. . ချိုလိမ်
ပါသောနို့ဘူးအဖုံးလေး ပုခက်အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွား၏။

ရွန်းလဲ့ နို့ဘူးအဖုံးအား လှမ်းကုန်းကောက်လိုက်စဉ် ပုခက်
ခြေရင်း၌ မီးကျွမ်းကာ မဲတူးနေသော ခြေထောက်တစ်စုံကို လှမ်း
တွေ့လိုက်သည်။

“ဟင်! . .”

ဦးစွာ. . ရွန်းလဲ့ နို့ဘူးအဖုံးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“အား! . . ပူလိုက်တာ”

လက်ထဲမှ လွှတ်ချလိုက်မိပြီး ပုခက်ခြေရင်းကို ကြည့်လိုက်
သည်။ စောစောက မီးသွေးခဲတုံး ခြေထောက်အစုံမှာ ပျောက်ချင်း
မလှ ပျောက်သွားလေပြီ။

နို့ဘူးအဖုံးက ဘာလို့ဒီလောက်ပူနေရတာလဲ. . ။ ရွန်းလဲ့
စဉ်းစားလို့မရ ဖြစ်နေချိန်တွင်. . .

“ဝါး! . . ဝါး! . .”

“အင်း. . သားလေးက သုံးလတောင်ကျော်သွားပြီ၊ အခု
နေ့ရောညပါ ငိုနေတုန်းပါလား. .”

ဒီလိုနှင့် ဆရာဝန်တွေလည်း ပြတာစုံသွား၏။

ဆရာဝန်လည်း မနိုင်တော့၍ နာမည်ကြီးသော ဘုန်းကြီး

ကျောင်းသို့ ပြေးရလေသည်။ ဆရာတော်ရှေ့အရောက်. . .

“ဒကာမကြီးကို ဦးငင်း တစ်ခါမှမမြင်ဖူးပါလား၊ ဘာကိစ္စ
များရှိလို့လဲ ဒကာမကြီး”

ဘုန်းကြီးက ဒေါ်သင်းသင်းကို မေးလိုက်လေလျှင်. . .

“ဒီလိုပါ အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်မ မြေးလေးက နေ့ည
မရှောင် ထ၊ထငိုနေပါတယ် ဘုရား. . ၊ ငိုပြီဆိုရင် မရပ်တော့ပါဘူး
ဘုရား၊ ဆရာဝန်တွေ သမားတော်တွေနဲ့ ပြတော့လည်း ဘာရောဂါ
မရှိပါဘူးတဲ့. . ဘုရား”

ဒေါ်သင်းသင်း လျှောက်နေ၍ မိုးညိုနှင့် ရွန်းလဲ့လည်း မျက်
နှာငယ်လေးနှင့် နောက်မှငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ကလေးက ဘယ်နှလရှိပြီလဲ ဒကာမကြီး”

“သုံးလကျော်ပါပြီ. . ဘုရား”

“ဒါဆို ကလေးငိုနေတာ ရက်တစ်ရာလောက် ရှိပြီပေါ့”

“တင့်ပါ. . ဘုရား”

မိုးညိုနှင့် သူမမှာ ငြိမ်ဆိတ်နေသလောက် ဒေါ်သင်းသင်း
ကတော့ မြေးအတွက် သိသိသာသာပင် စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံမှာ ပေါ်
လွင်လှသည်။

“ကလေးကို ကြည့်ရအောင်. . ဒကာမကြီး”

မိုးညို ကလေးကိုကိုင်ကာ ဒူးထောက်တွားသွားရင်း ဆရာ
တော်အနား တိုးကပ်သွားသည်။

“ဆရာတော်ကတော့ သတ္တဝါတွေအားလုံးအပေါ် မေတ္တာပုံ
ထားတယ်၊ ဘယ်သူသာစေ ဘယ်သူနာစေရယ်လို့ မရည်ရွယ်ဘူး၊

ဒီတော့. . ကလေးကို အနှောင့်အယှက်တွေ ကင်းဝေးအောင်လို့ ဘဲ အဟန့်အတားလေး လုပ်ပေးလိုက်မယ်. . ဟုတ်ပြီလား”

“တင့်ပါ. .”

အနားရောက်လာသော မိုးညိုလက်ထဲမှ ကလေးငယ်လက် ကို ချည်မန်းကြိုးလေးပတ်ကာ ချည်ပေးလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ဆရာ တော်မှာ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် သူတို့သုံးယောက်ကို ကျော်ကာ အနောက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဆရာတော် မျက်လုံးအနည်းငယ် ပြူးသွား၏။ ချက်ချင်းပင် သူတို့အားလုံးကို အနားလာခိုင်းကာ တိုးတိုးလေး မိန့်လေ၏။

“ကလေးကို ကိုယ်နှင့်မကွာ စောင့်ရှောက်ပါ. . ၊ ကလေးကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံပါနဲ့၊ ကလေးတစ်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့ အထိ သတိထားပါ ဒကာတို့”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း မိုးညို မျက်ဝန်းတို့ ပူနွေးသွားပြီး. . တံ တွေးကို အခါခါ မျိုချမိလျက်. . သားကိုတင်းတင်း ပွေ့ဖက်ထားမိ သည်။

“မမေ့ပါနဲ့ ဒကာတို့၊ ကလေးရဲ့ ပထမဆုံးမွေးနေ့ကို မဖြတ် ကျော်သေးသ၍ ကလေးအသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်ရတယ် ဒကာတို့”

ဆရာတော်ရဲ့အမိန့်စကားက အားလုံးကို တုန်လှုပ်ချောက် ချားသွားစေသည်။

အောင်မြင်စာပေ

အိမ်

ပြန်ရောက်သည်နှင့် ဒေါ်သင်းသင်းက ကလေး ပုခက်ကို ရေမန်းနှင့်တောက်ကာ ကလေးကိုလည်းတိုက်သည်။ ည ရောက်တော့လည်း ရွန်းလဲ့မှာ ကော်ဖီကျကျ တစ်ခွက်သောက်ပြီး အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားရသည်။ ထူးခြားသည်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း မှ ပြန်လာပြီးကတည်းက သားငယ်လေး အငိုတိတ်နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

(၁၂၀၀)နာရီရောက်ချိန်မှာတော့. . .

အိပ်ခန်းတံခါးအောက်ခြေမှ အငွေ့များ စတင်ဝင်ရောက်

အောင်မြင်စာပေ

လာလေပြီ။

ရွန်းလဲ့နာခေါင်းထဲ မီးခိုးနံ့ရသဖြင့် လန့်နိုးသွားသည်။
သားလေးမှာ ပုခက်ထဲတွင် နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေဆဲ။
မကောင်းဆိုးဝါးတွေလာပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်နှင့် တစ်
ပြိုင်နက် ရွန်းလဲ့ ခြေဖျားလက်ဖျားများ အေးစက်သွား၏။

အိပ်ရာပေါ်တွင် ဒူးခေါင်းနှစ်လုံးကို တင်းတင်းပိုက်လျက်
ထိုအငွေ့များကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

အငွေ့များမှာ ကလေးပုခက်နား တရွေ့ရွေ့ ဦးတည်လာခဲ့
သော်လည်း အနားသို့ရောက်သည်နှင့် . .

“အား! . .”

ကြောက်မနန်းလိလိ အော်ဟစ်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရပြီး . .
အခိုးအငွေ့များ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ဆုတ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့လိုက်ရလေလျှင် ရွန်းလဲ့မှာ ကိုယ့်
မျက်လုံးကိုပင် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ ရေမန်းနှင့် ချည်မန်းကြီးက စွမ်းလှချေ
လား . . ။

ရွန်းလဲ့မှာ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင်ပင် ဝမ်းသာသွားရ
သည်။ ဆရာတော်ကို ရည်မှန်းကန်တော့မိပြီး . . အနှောင့်အယှက်
ကင်းစွာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသည့်သားကိုကြည့်ပြီး ပြုံး
လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် . . သူမလည်း အေးချမ်းစိတ်ချစွာ နှစ်နှစ်
ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။

မနက်မိုးလင်းတော့ ထမင်းစားပွဲခုံတွင် သူတို့သုံးယောက်

သား ပျော်မြူးနေကြသည်။

“ကဲ . . ယုံပြီမဟုတ်လား”

ဒေါ်သင်းသင်းက သူ့သားမိုးညိုကို ဝင့်ကြားစွာပြောလျက်
အာအောင်နိုင်သူတစ်ယောက်လို ရယ်လေသည်။

“ယုံပါပြီမေမေရယ် . . ယုံပါပြီ၊ ဘုရားရိပ် တရားရိပ်က . .
ဘယ်လောက်အေးမြလဲဆိုတာ သားယုံပါပြီ၊ အခု သားလေးမငို
တော့တာပဲ ကြည့်လေ . .”

မိုးညိုက သူ့အမေကို ကျီစယ်သောမျက်နှာဖြင့် ပြန်ပြော၏။

“ဟုတ်ပါ . . ခုတော့ ငါ့သမီးလည်း ကောင်းကောင်းအိပ်ရပြီ
မဟုတ်လား . .”

“ဟုတ်တယ် . . သမီးအိပ်ရတာထက် သားလေး အနှောင့်
အယှက်ကင်းကင်းနဲ့ အိပ်ရတာကို ပိုပြီးဝမ်းသာမိပါတယ် မေမေ”

“တကယ်တော့ အမေ့မြေးက ငိုတတ်တဲ့ကလေးမှ မဟုတ်
ဘဲ သူ့မှာ အနှောင့်အယှက်ရှိလို့သာ ငိုရတာ . . ဟင်း . . ဟင်း
ခုတော့ သရဲမပြောနဲ့ သဘက်တောင် ငါ့မြေးအနားကပ်လို့ မရတော့
ဘူးမဟုတ်လား”

ရယ်မောသံများက ချိုလွင်ဝေစည်လျက် အိမ်ကလေးထဲ
ပျံ့လွင့်သွားလေ၏။

နောက်နေ့တွင် ရာသီဥတုသာယာနေပြီဟု သတင်းကြား၍
ထော်ရည် အလည်ရောက်လာသည်။

“အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ရလို့ထင်တယ် . . ငါ့ယောက်မ ဝတောင်
သာတယ် . . ၊ တစ်သားမွေး တစ်သွေးလှဆိုတာ ဒါကိုပြောတာ ထင်

ပါရဲ့နော်၊ အင်း.. သားလေးလည်း အတော်ထွားလာလိုက်တာ”

“ပျင်းတယ် ဝတ်ရည်ရယ်.. အပြင်သွားရအောင်၊ ကလေးလည်း အပြင်လေလေး ရှူစေချင်တယ်လေ”

နဂိုကထဲက သားအမိနှစ်ယောက် အပြင်ထွက်မလို့ စိစဉ်ထားသည်မို့.. ဝတ်ရည်ရောက်လာတော့ သူမကိုပါ အဖော်ခေါ်မိသည်။

တစ်နေ့ကုန် သွားချင်သည့်နေရာများ လျှောက်သွားနေလိုက်သည်။ အပြန်တွင် ရွန်းလဲ့က မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းတွေ ဝင်ကြည့်ချင်သေးသည်ဟုဆိုကာ လှည်းတန်းစိန်ဂေဟာထဲသို့ ဝင်သွား၏။

ရွန်းလဲ့မှာ ပင်ပန်းလာသဖြင့် လိုက်မဝင်တော့ဘဲ ကားထဲမှာပင် ကလေးချီကာ စောင့်နေလိုက်သည်။ ဘော်လုံးသေးသေးလေး တစ်လုံးကိုလည်း သားလေးမပျင်းအောင် လက်ထဲထည့်ပေးထားလိုက်၏။

အချိန်က နေဝင်ရီတရော ညနေစောင်းအချိန်သို့ ရောက်နေလေပြီ။ ရွန်းလဲ့တို့ကားနားသို့ လေပွေခပ်ပြင်းပြင်းတချက် ဖြတ်တိုက်သွား၏။ ထိုအချိန်တွင် သားငယ်လေးမှာ ခေါင်းထောင်ထလာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေလေသည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ တစ်စုံတစ်ရာကို မြင်သွားဟန်ဖြင့်.. သားလေးမှာ ရုတ်တရက် အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်ငိုလေတော့သည်။

“ဝါး!.. ဝါး!.. ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရဲ့၊ သားလေး ဘာလို့ငိုတာလဲ”

သားမငိုတာကြာပြီမို့ ရွန်းလဲ့မှာ ထိတ်လန့်သွားရသည်။ သားငိုတဲ့ပုံဟာ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ငိုနေတဲ့ပုံမျိုးမို့.. သားမျက်လုံးလေးများ ကြည့်နေရာဆီ ရွန်းလဲ့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ လမ်းသွားလမ်းလာများနှင့် အရာရာမှာ ငြိမ်သက်နေသလို ခံစားလိုက်ပြီး တိုက်ခတ်နေသောလေတို့မှာလည်း.. ရုတ်ခြည်းငြိမ်ကျသွားလေသည်။

“ဝါး!.. ဝါး!.. ”

“အန်တီဝတ်ရည် ပြန်လာတော့မယ်၊ မငိုနဲ့ တိတ်.. တိတ်” သားလေးမှာ အသည်းအသန် အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေဆဲ.. ရွန်းလဲ့မှာ သားကျောပြင်လေးကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း ချော့သော်လည်း မရပေ။

“ဝါး!.. ဝါး!.. ”

ထိုစဉ်.. လိုင်းကားနှစ်စီး ဆင်မလိုက်လုံးကို ကျော်ကတည်းက လှည်းတန်းမီးပွိုင့်ဆီ အပြိုင်မောင်းလာနေကြသည်။

သားမှာ ငိုနေရင်းက ရုတ်တရက် အငိုတိတ်သွားပြီး.. သူ့အမေကို တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ.. လက်ထဲက ဘော်လုံးလေးအား လက်ကိုအနည်းငယ်လှုပ်ယမ်းပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်လေရာ ကားအပြင်သို့ ထွက်ကျသွားသည်။

“ဟယ်.. သားကလဲ၊ မငိုတော့လည်း တော်တော်ဆော့ပါလား”

တံခါးဖွင့်ပြီး လိမ့်သွားသော ဘော်လုံးလေးကိုကောက်ရန် သားလေးကို ချီရင်း အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“နောက်ကား ကျော်တော့မယ် ဆရာရေ. . မြန်မြန်မောင်းထား. . ”

စပယ်ရာ၏ တွန်းအားပေးမှုကြောင့် ဘတ်စ်ကားဆရာမှာ လီဘာကို တစ်ဆုံးထိ တင်လိုက်သည်။

“ဝူး!. . . ဝီး!. . . ”

“ဟဲ့!. . . ဟဲ့!. . . ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါဟဲ့”

ခရီးသည်များ ကားထဲတွင် စကောဝိုင်းထဲ ဆီးဖြူသီးထည့် လှိမ့်ခံရသလို လူးလိမ့်ရင်း ရင်တမမနှင့် လိုက်ပါနေရသည်။

ကားဘေးတွင်ကျနေသော ဘော်လုံးလေးကို ကောက်ယူပြီး သားငယ်လက်ထဲ ရွန်းလဲ့ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်၏။ ဒီတစ်ကြိမ်လည်း သားမှာ လက်ထဲရောက်လာသော ဘော်လုံးအား ထပ်လွှင့်ပစ်လိုက် ပြန်သည်။

“ကဲ!. . . တော်ပြီ. . . သားကို ဘော်လုံးပေးမဆော့တော့ဘူး”

ရွန်းလဲ့ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ဘော်လုံးလိုက်ကောက်နေရသည်။ ဘော်လုံးလိမ့်သွားသဖြင့် ကားနှင့်အတော်လှမ်းလှမ်းသို့ ရွန်းလဲ့တို့ သားအမိရောက်သွားသည်။

ဘော်လုံးကို ထပ်ကောက်ပြီး ပြန်အထတွင် သားငယ်လေး ထည့်တော့သည်။

“ဝါး!. . . ဝါး!. . . ”

တစ်ခုခုကို အရမ်းကြောက်လန့်နေပုံဖြင့် ရွန်းလဲ့ လည်တိုင် ရှိ ရွှေဆွဲကြိုးလေးအား သားလေး လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“အို. . . မေမေဆွဲကြိုးကို လွှတ်လေ သားလေးရဲ့၊ သားလက်

ရှသွားမယ်နော်. . . လွှတ်. . . သားလွှတ်. . . ”

သားလက်ကလေး ရှမှာစိုး၍ ရွန်းလဲ့မှာ သားကိုချောရင်း လွှတ်စေသည်။ သားကလည်း လုံးဝမလွှတ်ဘဲ ဆွဲကြိုးကို တင်းသ ထက်တင်းအောင် ဆုပ်ဆွဲရင်း ငိုနေသည်။

နောက်ဆုံး. . . ရွန်းလဲ့ လည်တိုင်မှဆွဲကြိုးလေး ပြတ်သွား လေသည်။

“ထောက်!. . . ”

သား ထိုဆွဲကြိုးလေးကို အောက်သို့ပစ်ချလိုက်ပြန်သည်။ ဘတ်စ်ကားမောင်းသမားမှာ ရှေ့ကိုအာရုံစိုက်မောင်းနေစဉ် လေပွေတစ်ခုက မီးခိုးငွေ့တန်းအသွင် ပြောင်းသွားပြီး ကားမောင်း သူနေရာသို့ ဖြတ်တိုက်သွား၏။

ရုတ်ခြည်း. . . လိုင်းကား၏ စတီယာရင်မှာ ထိန်းချုပ်လို့မရ အောင် ဖြစ်သွားသည်။ စတီယာရင်ကို တစ်စုံတစ်ယောက် ဝင်ထိန်း ချုပ်လိုက်သလိုမျိုး. . .

ထိုအချိန်လေးအတွင်းမှာပင် စတီယာရင် လည်သွားပြီး. . . ဘတ်စ်ကားကြီးကို လမ်းဘေးသို့ ဆွဲကွေ့ချလိုက်သလိုမျိုး ဖြစ်သွား သည်။ ထို့နောက် လမ်းဘေး၌ရပ်ထားသော ဝတ်ရည်၏ကားလေး ကို အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်တိုက်လိုက်လေတော့သည်။

“ဝုန်း!. . . ”

ပြင်းထန်လှသော အရှိန်ကြောင့်. . . ကားလေးမှာ လေပေါ် မြောက်တက်သွားပြီး ရွန်းလဲ့တို့သားအမိဆီ တစ်ပတ်ကျွမ်းလည်ကာ လိမ့်လာသည်။

၉၂ အဝဟ

ရွန်းလဲ့ ဆွဲကြိုးကုန်းအကောက်နှင့် တစ်ချိန်တည်းဆိုသလို
ဖြစ်ပျက်သွား၍ . . ကားမှာ ရွန်းလဲ့ ငုံ့လိုက်သောအပေါ်မှ လိမ့်ကျော်
သွားသည်။

သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်နှင့်ဆို လက်ငါးလုံးစာလောက်
အပေါ်မှ လိမ့်သွားခြင်းဖြစ်သဖြင့် ရွန်းလဲ့တို့ အသက်ဘေးမှ သိသိ
လေးလွတ်ခဲ့ရသည်။

ဆွဲကြိုးလေးကို ပြန်ကောက်ယူပြီး ငုံ့အထ ဖြစ်ပျက်သွား
သော အဖြစ်အပျက်တို့ကို ရွန်းလဲ့ ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် တွေ့လိုက်ရ
သည်။

“ဒုန်း! . . . ဝုန်း! . . .”

“ဘုရား. . . ဘုရား. . .”

ရွန်းလဲ့တို့သားအမိခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်သွားခဲ့သောအရာမှာ
ဝတ်ရည်ရဲ့ကားလေး ဖြစ်နေတာကြောင့် ရင်ထဲတဒိန်းဒိန်း မြည်
ဟည်းသွားတော့သည်။

“ဘုရားရေ. . ကံသီလို့သာပါလား. . .”

သားလေးကြောင့် ပြတ်ကျသွားခဲ့သော ဆွဲကြိုးကိုသာ ထိုင်
၍ ငုံ့မကောက်လိုက်မိလျှင်. . ရွန်းလဲ့တို့သားအမိအဖြစ်မှာ မတွေးဝံ့
စရာပင် ဖြစ်တော့မည်။

အံ့ဩစရာကောင်းလေသည်မှာ. . ခုနက သည်းထန်စွာငို
ကြွေးနေခဲ့သော သားကလေးမှာ ခုတော့ သူမဟုတ်လေသလို အေး
ဆေးစွာ အငိုတိတ်နေပြန်ပြီ။

သားဟာ ထိုသို့ဖြစ်မည်ကို ကြိုသိနေတာလား. . ၊ ရွန်းလဲ့

၀၆၆ ၉၃

မစဉ်းစားတတ်တော့. . . .

ဝတ်ရည်တစ်ယောက် စိန်ဂေဟာထဲမှ စိုးရိမ်တကြီး ပြေး
ထွက်လာ၏။ သူ့ကားလေးမှာတော့ ပက်လက်လန်ကာ တစ်စဉ်
ကြေမွနေလေပြီ။ ကားကိုတစ်လှည့် ရွန်းလဲ့တို့ သားအမိကိုတစ်လှည့်
ကြည့်လိုက်ပြီး. . .

“ရွန်းလဲ့. . . ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

ရွန်းလဲ့ ခေါင်းသာ တွင်တွင်ခါပြလိုက်မိတော့သည်။

အခန်း (၁၃)

“ဦးသား.. ဖိုးသားလေး..”

တစ်အိမ်သားလုံး ဖိုးသားဆိုသော ထိုနာမည်လေးကို ဝိုင်းခေါ်နေကြ၏။ ဒီနေ့က သားလေး ခြောက်လပြည့်မြောက်သောနေ့လည်းဖြစ်သည်။

တိုက်ဆိုင်သည်ဟုပဲ ပြောရမည်လား.. ကံဆိုးစေရန် အစပျိုးလာခဲ့သည်ဟုပင် ဆိုရမည်လားမသိ..။

သားကို ရေချိုးပေးနေစဉ် လက်ကောက်ဝတ်တွင် ချည်ထား

သော ချည်မန်းကြိုးမှာ ရေနံငယ်တွေ့ဖန် များလွန်းသောကြောင့်.. ရိဆွေးကာ ပြတ်ကျသွားပြီး ရေစီးထဲ မျောပါသွားလေသည်။

“အို!.. ချည်မန်းကြိုး ပြတ်သွားပြီ”

ရေစီးထဲ အသည်းအသန် ပြန်ကောက်ဖို့ ရွှန်းလဲကြိုးတားသော်လည်း သားကို လက်တစ်ဖက်က ထိန်းကိုင်ထားသည့်မို့ မမိတော့။ ရေထွက်ပေါက်ထဲ ကျသွားခဲ့သော ချည်မန်းကြိုးကို ကြည့်ပြီး ရွှန်းလဲမှာ ရင်ထဲဟာခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။

သွားပြီ..။ ချည်မန်းကြိုး မရှိခဲ့တော့လျှင် သားအနားကို မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ကပ်လာနိုင်မည်။ သားလေးကို အရင်လို ပြန်ပြီး နှောင့်ယှက် ခြောက်လှန့်တော့မည်လား..။

စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ်ဖြင့် သားကို ရေချိုးခန်းထဲမှ သုတ်သီးသုတ်ဖျာ ခေါ်ထုတ်လာခဲ့သည်။ သားကို မွေးပွသဘက်ဖြင့် ပတ်ကာ ပွေ့ပိုက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာစဉ်..။

“ဟာ.. သွားပါပြီ”

လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်သော မိုးညိုအသံကို ကြားလိုက်ရလျှင်.. ရွှန်းလဲ သားကို ရေသုတ်ပေးရင်းမှ လှမ်းမေးလိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ.. ကိုမိုး”

“ဒီမှာကွာ.. ရေမန်းဘူးတိုက်မိလို့ မှောက်ကျသွားတယ် ကုန်ပြီနဲ့တူတယ်”

“ဟင်!.. ကိုမိုး.. ဘာ.. ဘာပြောလိုက်တယ်”

ရွှန်းလဲ အထိတ်တလန့် အော်လိုက်မိသည်။

“ဟ.. ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ရေမန်းဘူးမှောက်ကျတာပဲ ကမ္ဘာ

ပျက်တာကျနေတာပဲ. .”

မိုးညိုက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း လေသံမာမာဖြင့် ပြန်ပြောလေလျှင် ရွှန်းလဲ့မှာ စိတ်လည်းပျက်. . အရမ်းလည်း စိတ်ညစ်သွားသည်။

“ကိုမိုး နားမလည်ဘူးလား. . ဒီရေမန်းနဲ့ ချည်မန်းကြီးရပြီးမှ သားညဘက်မငိုတော့တာလေ. . ဒါတွေရှိလို့သာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ သားကို မနှောင့်ယှက်နိုင်တာ. .”

သားကို ရေသုတ်ပေါင်ဒါရိုက် အဝတ်အစားဝတ်ပေးနေရင်းမှ ရွှန်းလဲ့ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ပြောလိုက်သည်။ ဒီတော့မှ. . မိုးညိုလည်း ပါးစပ်ပိတ်သွားတော့သည်။

ရွှန်းလဲ့ ဆရာတော်၏ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့. . ဆရာတော် မိုးချုပ်မှ ခရီးကပြန်ရောက်မည်ဟု ပြောသဖြင့် နောက်တစ်နေ့မနက်စောစော ထသွားရန်စိတ်ကူးလိုက်ကြ၏။

တစ်နေ့ကုန် လုပ်စရာရှိတာများလုပ်ရင်း ရွှန်းလဲ့ ဖတ်ဖတ်ကို မောနေ၏။ မိုးညိုကတော့ ထုံစုံအတိုင်း အလုပ်သွားလေပြီ။ မိုးချုပ်မှ ပြန်လာမည်လားမသိ. . ။ အိမ်မှာက သားလေးနဲ့မှ လူသုံးယောက်သာကျန်ခဲ့သည်။

တဖြည်းဖြည်း ညနေစောင်း မိုးချုပ်လာသည်နှင့်အမျှ ပင်မအိမ်ကြီးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကာ အထီးကျန်ဆန်နေပြီး ချောက်ချားစရာ ကောင်းလို့နေသည်။

ရွှန်းလဲ့မှာ အခန်းထဲရှိ ပုခက်ထဲတွင် သားကိုသိပ်ခဲ့ပြီး. . ပျင်းပျင်းနှင့် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းခုံတွင် ဒီဇိုင်းဆွဲနေမိသည်။ အလုပ်လုပ်

နေရင်း ရေဆာလာ၍ ပန်းကန်စင်မှ ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ပြီးမှ. . ရေခဲသေတ္တာတံခါး ဆွဲဖွင့်ပြီး ရေသန့်ဘူးယူ၍ ဖန်ခွက်ထဲလောင်းထည့်လိုက်သည်။

ရေဘူးပြန်ထည့်အပြီး အထဲတွင် ပန်းသီးတစ်လုံးတွေ့၍. . ခွာထားရန် လက်လှမ်းလိုက်စဉ်. . ရွှန်းလဲ့လက်ပေါ်သို့ ရေစက်များ အဆက်မပြတ် ကျလာလေတော့သည်။

ရွှန်းလဲ့ ရေခဲသေတ္တာတံခါးကို ပြန်မပိတ်သေးဘဲ ရေစက်တွေ ဘယ်ကကျသလဲဟု စူးစမ်းရှာမိသည်။ သေချာကြည့်မှ ရေခဲသေတ္တာအပေါ် အခဲခန်းထဲမှ ရေခဲများ အရည်ပျော်ပြီး ကျလာနေခြင်းဖြစ်သည်။

ရေခဲသေတ္တာ ပျက်သွားလေပြီလား. . ။ ဒါလည်းမဟုတ်. . အထဲမှ အအေးငွေ့များလည်း ထွက်နေသေးသည်။ အအေးဓာတ်ရှိနေပါလျက်. . ဘာအတွက်ကြောင့် ရေခဲတွေ အရည်ပျော်ကျနေသည်ကို ရွှန်းလဲ့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

ကြည့်နေရင်း ရေခဲသေတ္တာထဲမှ အသားငါးများ တဖြည်းဖြည်းချင်း ပိန်ရှုံ့ပျော့တွဲသွားပြီး ဟင်းသီးဟင်းရွက်များမှာ အပူနှင့်တွေ့လိုက်သလို ချက်ချင်းနွမ်းသွားလေတော့သည်။

အထဲရှိ ပလတ်စတစ် ရေသန့်ပုလင်းများမှာလည်း ‘တငွေ့တငွေ့’ဖြင့် မြည်လာကြပြီး. . အတွင်းရှိရေများမှာ ပလတ်စတစ်ထဲက တပွက်ပွက်ဆူလာလေသည်။

“ပလုပ်!. . ပလုပ်!. .”

“ဟင်!. .”

ရွှန်းလဲ့ တအားထိတ်လန့်သွား၏။ သူမလက်ထဲ ကိုင်ထားသော ဖန်ခွက်ထဲမှရေများပင် ပလုံစီထကာ အပြင်သို့ လျှံကျနေလေပြီ။ ရွှန်းလဲ့ ဖန်ခွက်လေးကို ကြောက်လန့်တကြား လွှတ်ချလိုက်မိသည်။

“ခွမ်း! . .”

ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားသောဖန်ခွက်မှာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲထွက်လွင့်စင်သွား၏။ ရေများလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ပြန့်ကျဲသွားသည်။ ရွှန်းလဲ့လည်း လန့်ဖျပ်ကာ နောက်သို့ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွားတော့သည်။

ထိုစဉ် အဝါရောင်မီးသီး၏ အရောင်ကဲ့သို့ အလင်းရောင်တစ်ခု ရွှန်းလဲ့ မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။ ရွှန်းလဲ့ ထိုအလင်းရောင်ရှိရာဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် . .

“ဟင်! . .”

တစ်ကိုယ်လုံး မီးလျှံများဖြင့် လောင်ကျွမ်းတောက်လောင်နေသော မိန်းမတစ်ယောက် . . ။ ထိုမိန်းမမှာ နောက်ဘက်အိမ်လေးမှ သူမတံခါးဖွင့်ပေးခဲ့သော စောလှေထူး၏မိန်းမ မသူဇာဆိုသူပင်ဖြစ်၏။ မသူဇာမှာ မီးတောက်များကြားမှ ရွှန်းလဲ့အား စကားတွေ လှမ်းပြောနေ၏။

“ရှင်သားကို ဂရုစိုက်ပါ။ သူ . . သူတို့ . . သားလေးကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်”

“သူတို့ . . သူတို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ!”

ရွှန်းလဲ့ သားဇောနှင့် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ လှမ်းမေးမိသည်။

သို့သော် ထိုမိန်းမက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ လှည့်ထွက်သွားလေပြီ။

“ဟိတ်! . . မေးနေတာ ပြောသွားဦးလေး . . ဟေး! . . ဟေး! . .”

ရွှန်းလဲ့ ခုံပေါ်တွင် မျက်နှာမှောက်လျက် အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးသွားသည်။

အလုပ်လုပ်နေရင်း သူမ အိပ်ပျော်သွားဟန်တူသည်။ သူမတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးစေးများဖြင့် ရွှဲနစ်နေတော့၏။

နှိုးနှိုးချင်း သားလေးအတွက် စိတ်ပူသွားမိသည်။ ဘေးဘီကြည့်တော့လည်း တစ်အိမ်လုံး အပ်ကျသံမကြားရအောင် ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်နေ၏။ မေမေကော အိပ်နေပြီလားမသိ . . ။

ရွှန်းလဲ့ အခန်းဆီသို့ အမြန်ပြေးသွားလိုက်သည်။ အခန်းရှေ့ရောက်တော့မှ . . တံခါးက ဝုန်းခနဲပိတ်သွားသည်။

“ဝါး! . . ဝါး! . .”

အထဲတွင် သားလေးငိုနေလေပြီ။

သူမ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကြည့်သည် . . မရ။

“ဝါး! . . ဝါး! . .”

သားငယ်ကို မကောင်းဆိုးဝါးများ စတင်နှောင့်ယှက်နေကြဖြစ်၏။

ဖွင့်မရသည့်အဆုံး . . တံခါးကို ကိုယ်လုံးနှင့်တိုက်ကာ ဖွင့်သည်။ တစ်ချက်၊ နှစ်ချက်၊ သုံးချက်တွင်မှ . . တံခါးမှာ ‘ဝုန်း’ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ပွင့်သွားပြီး . . ရွှန်းလဲ့မှာလည်း အခန်းထဲသို့ အရှိန်

လွန်ကာ ဝင်သွားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျသွားလေသည်။

“အား! . . ကျွတ်! . . ကျွတ်! . . ”

ရွှန်းလဲ့ လက်ထောက်ကျသွားသောနေရာတွင် ပြာမှုန့်များ ပလူပျံ့နေ၏။ ကြမ်းပြင်မှ လက်ကိုပြန်ခွာလိုက်သည်နှင့် လက်ငါး ချောင်းအရာကြီးက ကြမ်းပြင်ပေါ်ရှိ ပြာမှုန့်များပေါ်တွင် ထင်ကျန်ခဲ့ သည်။ သူမလက်ကိုကြည့်တော့လည်း ပြာမှုန့်များ ပေကျံ့နေ၏။ လက်မှပြာမှုန့်များကို ခါထုတ်လိုက်ပြီး အခန်းထဲအနှံ့ရွှန်းလဲ့ ကြည့်မိ သည်။

ပြာမှုန့်များမှာ တစ်ခန်းလုံးအနှံ့ ပြည့်နှက်နေပြီး . . သားမှာ လည်း စူးစူးဝါးဝါးကို အော်ငိုနေသည်။ အမှုန့်အမွှားများ လေထဲ ပျံ့လွင့်နေသဖြင့် လက်ဖြင့်လွှဲခါရင်း မြင်ကွင်းကိုကြည့်နေရသည်။
“ဝါး! . . ဝါး! . . ”

မကြားရတာကြာပြီဖြစ်သည့် သားငိုသံကြောင့် ရွှန်းလဲ့ရင်ထဲ အောင့်သွားရသည်။

လျှောက်လာရင်း သားငယ်ပုခက်နားအရောက် . . .

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ခြေရာများ ပုခက်ဘေး ပတ်ပတ်လည်၌ အနှံ့အပြားတွေ့ရလေသည်။ ခြေရာက . . လူတစ်ယောက်တည်း၏ ခြေရာတွေမဟုတ် . . လူအတော်များများ လာရပ်နေပုံပေါက်၏။

သားအတွက်စိုးရိမ်တကြီး ပုခက်ထဲလှမ်းကြည့်မိသည်။ သားရဲ့ ညာဘက်လက်ကောက်ဝတ်တွင် မီးလောင်ခံထားရသလို အညိုအမည်းစွဲနေသော ဒဏ်ရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ရွှန်းလဲ့ မျက်လုံးထဲ ပြာဝေသွားရ၏။

“သား. . သားလေး. . ”

သားကို ကောက်ချီလိုက်စဉ် . . ဘယ်ဘက်လက်ကောက် ဝတ်တွင်လည်း လူတစ်ယောက် လက်ဖြင့်လာဆုပ်ကိုင်ထားသလို လက်ငါးချောင်းအရာ အညိုအမည်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရပြန်၏။

“ဝါး! . . ဝါး! . . ”

သားလေး အပူလောင်သလို အရမ်းနာကျင်နေမည်ကို . . ရွှန်းလဲ့ ခံစားမိသည်။

“သား. . သားလေးရယ်. . အရမ်းနာနေလားဟင်”

“ဝါး! . . ဝါး! . . ”

ရွှန်းလဲ့မှာ ခြောက်လသား အရွယ်လေးနှင့်မမျှသော ထို ဒဏ်ရာအညိုမည်းကြီးကိုကြည့်ကာ ရင်ထဲစို့လျက် သားလေးသက် သာအောင် အာဠေပေးနေမိသည်။

သားလေး သည်းထန်စွာ ငိုနေရင်းက သူ၏ညာဘက်လက် ညှိုးလေးမှာ အခန်းထဲသို့ လျှောက်ထိုးနေ၏။ သားလေးညွှန်ပြသော နေရာတွင် ဘာမှမရှိ။ သားလေးကတော့ ဘာကိုမြင်၍ လက်ညှိုး ထိုးပြရင်း အော်ငိုနေသည်မသိ . . ။

အခန်းထဲတွင် ဆက်မနေရဲတော့ဘဲ ယောက္ခမအခန်းဆီ အမြန်ဆုံးကူးရတော့သည်။

“ဒုန်း! . . ဒုန်း! . . ”

“မေမေရေ တံခါးဖွင့်ပါအုံး. . ”

မိုးညိုကလည်း ပြန်မလာသေး . . ။ တံခါးဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရ ပြီး ဒေါ်သင်းသင်း အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ထွက်လာ၏။

“မေမေရေ. . ကြည့်ပါအုံး၊ သားလေးလက်ကို ကြည့်ပါဦး”

“ဟင်! . မြေးလေး၊ ဖိုးသားလေး ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

ရွန်းလဲ့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို အကုန်ပြောပြလိုက်မှ ဒေါ်သင်းသင်း သက်ပြင်းချမိသည်။

“စိတ်အေးအေးသာထားစမ်းပါ သမီးရယ်. . ၊ ဒင်းတို့ကို ဒီအိမ်ကြီးထဲကနေ အပြီးထွက်သွားရအောင် မေမေလုပ်ပြပါမယ်”

“ကိုမိုးကို ဖုန်းဆက်ပါအုံး မေမေရယ်”

“သား ဒီညပြန်မလာဘူးတဲ့ စောစောက ဖုန်းဆက်တယ် သမီးရဲ့၊ အလုပ်တွေများနေလို့ သားစတူဒီယိုမှာဘဲ အိပ်တော့မယ်လို့ ပြောသွားတယ်”

“မေမေ. . သမီးတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲဟင်”

ရွန်းလဲ့ သားလေးကိုချီရင်း ဝမ်းပန်းတနည်းဖြင့် ယောက္ခမ ဖြစ်သူကို အကူအညီတောင်းနေမိသည်။

ဒေါ်သင်းသင်း စဉ်းစားနေရင်း နာရီကိုတစ်ချက်လှမ်းမော့ ကြည့်လိုက်သည်။

“အင်း. . အချိန်က (၈:၃၀)ပဲရှိသေးတယ်၊ မေမေ. . ဆရာတော်ဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်အုံးမယ်”

ဒေါ်သင်းသင်း ဖုန်းသွားဆက်တော့ ရွန်းလဲ့လည်း အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းမနေရဲတော့ဘဲ လိုက်လာခဲ့သည်။

ဖုန်းပြောအပြီး. . .

“ဘုန်းဘုန်း ပြန်ရောက်ပြီတဲ့၊ သမီး. . လာ. . ဘုန်းကြီးကျောင်း အမြန်သွားရအောင်. . ”

သို့နှင့် တံခါးများပိတ်ကာ သော့ခတ်ပြီး ရွန်းလဲ့တို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ခြံအပြင်ထွက်သည်နှင့် တက္ကစီတစ်စီးတွေ့၍ လှမ်းတားလိုက်သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိရာ ခြောက်ထပ်ကြီးဘက်သို့ ကားလေးမောင်းနှင်နေ၏။ မီးပွင့်အရောက်တွင်တော့ ကားလမ်းကြောကြီးမှာ ကြပ်ပိတ်သိပ်ကာ တစ်စီတစ်တန်းကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။

တက္ကစီသမား အခုမှ အသံထွက်လာ၏။

“ကားမောင်းစားရတာလည်း မလွယ်ပါလား. . ၊ ကားလမ်းကြောတွေ ဒီလောက်ပိတ်နေတာ. . ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

မီးစိမ်းသောအခါ ရှေ့မှကားတစ်စီးမှာ ဖြည်းဖြည်းလေး မောင်းနေလေသဖြင့် တက္ကစီသမား ခေါင်းထွက်၍ လှမ်းအော်တော့သည်။

“ဟေ့! . မြန်မြန်မောင်းပါကွ. . မီးနီ ပြန်မိလိမ့်မယ်. . ခွီးမှပဲ”

ပြောသည့်အတိုင်း မီးပွင့်ပြန်မိလေသည်။ ရွန်းလဲ့မှာ ကားဆရာကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်သွားသဖြင့်. . .

“ရပါတယ်ရှင်. . ကျွန်မတို့ အမြန်မလိုပါဘူး”

“ခင်ဗျားတို့ အမြန်မလိုတာက အရေးမကြီးဘူး၊ ကျုပ်အတွက် နေ့တွက်မကိုက်သေးဘူးဗျ၊ ကျုပ်တို့အတွက်ကတော့ ဒီအချိန်နဲ့ပဲ အသက်ရှင်နေရတာ. . ”

ကားသမားမှာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ပြန်ပြောလေသည်။ အရိပ်အခြေကိုကြည့်ကာ. . ဒေါ်သင်းသင်းမှာ ဝင်တားရ

သည်။

“ကဲပါသမီးရယ်. . ကလေးနိုးသွားပါဦးမယ်”

“ဒီမီးပွိုင့်ကလည်း အရေးထဲမှ ကြာလိုက်တာ၊ မီးစိမ်းတဲ့ ခလုတ်များ ပိတ်ထားကြလားမသိဘူး”

ကားသမားစိတ်မရှည်ခြင်းက မီးစိမ်းတာဘက် လှည့်သွား ၏။ ထိုစဉ် စံပယ်ပန်းရောင်းသော ကောင်လေးတစ်ယောက် ကား ဘေးနားရောက်လာ၏။ စံပယ်ပန်းအား ရောင်းချင်အောင် ထောင် ပြလေလျှင် ကားသမားက. . .

“မဝယ်ဘူးဟေ့. . မဝယ်ဘူး၊ သွား. . သွား”

ရွန်းလဲ့ နောက်ခန်းမှကြည့်ကာ ကောင်လေးအတွက် စိတ်မ ကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။ ရွန်းလဲ့ နောက်ခန်းမှ လက်ယက်လှမ်းခေါ် လိုက်သည်။ ကောင်လေး စံပယ်ပန်းများနှင့် ကားနောက်ခန်း ပြတင်း ပေါက်အနားရောက်လာချိန်တွင် မီးစိမ်းသွား၏။

ရွန်းလဲ့ အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံနှိုက်ရုံရှိသေး ကားမှာမောင်းထွက် သွားသဖြင့် စံပယ်ပန်းရောင်းကောင်လေး လမ်းပေါ်တွင်ဒီအတိုင်း ကျန်ခဲ့၏။ ရွန်းလဲ့ မှန်တံခါးအမြန်ချကာ ထောင်တန်တစ်ရွက်အား ပစ်ချပေးလိုက်၏။ သူမနောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပစ်ချလိုက် သော ပိုက်ဆံကို ကောင်လေးမြင်ပုံမပေါ်ပေ။ ညဘက်လည်း ဖြစ်နေ ပြီး လေနှင့်လွင့်ပါသွား၍ မမြင်လိုက်ခြင်းဖြစ်မည်။

ရွန်းလဲ့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံမှလွဲ၍ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့. .

“ဝါး! . . ဝါး! . . ”

ထိုစဉ်. . သားငယ်လေး အော်ငိုလေတော့သည်။

“ဝါး! . . ဝါး! . . ”

“သား. . ဘာဖြစ်လို့ငိုတာလဲ. . မငိုပါနဲ့ သားရယ်”

“ဝါး! . . ဝါး! . . ဝါး! . . ”

“ဟာ. . ဒီကလေး အတော်ဆိုးတာပဲ၊ နားငြီးလိုက်တာဗျာ”

ကားသမားပြောလိုက်သော စကားသံကြောင့်. . ရွန်းလဲ့ ဒေါသထောင်းခနဲ ထသွားတော့သည်။

“ရှင်ဘာပြောတယ်၊ အခုကားရပ်လိုက်. . ကားရပ်လိုက်”

ရွန်းလဲ့ နောက်ခန်းမှ ကုန်းအော်လိုက်တော့သည်။

“ဒါလည်း ကျုပ်အတွက်ကောင်းတာဘဲ၊ ကားခန့်စ်ထောင့် ငါးရာတော့ အပြည့်ပေးရမယ်နော်”

ကားသမားမှာ ကားကို လမ်းမအလယ်တွင် ရပ်ပေးလိုက် ၏။

“ကဲ. . ရပ်ဆို ရပ်လိုက်ပါပြီဗျာ”

ရွန်းလဲ့ဘက် လှည့်လာပြီးပြောလာသော ကားသမားမျက် နှာမှာ နီမြန်းနေ၏။ ကားသမားမှာ အရက်သောက်ထားဟန်တူ သည်။ ကားစဉ်းတုန်းက မှောင်နေ၍ သူမတို့ သတိမထားမိခဲ့ခြင်း လည်းဖြစ်၏။

“သမီး. . သမီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သမီးတို့. . . နောက်တစ်ကား ပြောင်းစီးလိုက်တော့မယ် အမေ၊ ဒီကားတော့ ဆက်မစီးချင်တော့ဘူး”

“မစီးပါနဲ့ ရပါတယ်၊ ဆင်းကြပါ. . ကားခလေးလည်း ပေးခဲ့ ပါ”

ရွန်းလဲ့ အိတ်ထဲမှ ငါးထောင်တန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်၏။

“လဲပေးပါအုံး.. ပြန်အမ်းဖို့ ပိုက်ဆံမရှိဘူး”

“ဒါပဲပါတယ် မအမ်းနိုင်ရင် မယူနဲ့တော့..”

ရွန်းလဲ့ ခပ်မာမာပဲ ပြန်ပြောလိုက်ချိန်တွင် ဒေါ်သင်းသင်း မှာ သားလေးကိုချီ၍ ကားအပြင်သို့ ထွက်နေလေပြီ။

ကားကို လမ်းမအလယ်တွင် ရပ်ထားခြင်းကို ဒေါ်သင်းသင်း အပြင်ရောက်မှ သိလိုက်သည်။

“ဟဲ့!.. ဟဲ့!.. ကားကို ဘာလို့လမ်းလယ်မှာ ရပ်ထားရတာလဲ”

“ဝါး!.. ဝါး!..”

ကားများက ရပ်ထားသောသူတို့ ကားလေးကို ကွေ့ပတ် ရှောင်သွားကြသည်။ သားလေးမှာ ကားအပြင်ရောက်သည်နှင့် ရုန်းကန်တွန်းထိုးကာ ဒေါ်သင်းသင်းလက်ထဲမှ ရွန်းလဲ့ဆီပြန်လာချင်သောပုံစံဖြင့် လက်ကမ်းပေးနေ၏။

ရွန်းလဲ့နှင့် ကားသမားတို့ကိစ္စက မပြီးပြတ်သေး..

“မေမေရေ အကြွေနှစ်ထောင့်ငါးရာလောက် ပါလား..”

ရွန်းလဲ့ ကားထဲမှမဆင်းသေးဘဲ လှမ်းအော်ပြောလိုက်၏။

“သမီးရေ.. ဖို့သားလေးက သမီးဆီလာချင်လို့တဲ့ ခနခေါ်ထားဦး.. ၊ မေမေ ပိုက်ဆံထုတ်လိုက်ဦးမယ်”

ကလေးကို ရွန်းလဲ့လက်ထဲထည့်အပြီး.. ဒေါ်သင်းသင်း ပိုက်ဆံအိတ်ဖ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

ကားထဲရောက်သွားသော သားငယ်မှာလည်း သူ့အဘွားကို ကြည့်ကာ လက်ညှိုးထိုးလျက် အော်ငိုနေ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ကားအပြင်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသော ဒေါ်သင်းသင်းကို အချိန်ဖြင့် မောင်းနှင်လာသော ကားတစ်စီးမှာ ဖြတ်တိုက်သွားလေတော့သည်

“ဒုန်း!..”

“အား!..”

ဘယ်နည်းနဲ့မှ ထင်မှတ်မထားသော အဖြစ်အပျက်ဆိုးကြီး မှာ မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့လေသည်။

“အမလေး!..”

ရွန်းလဲ့မျက်လုံးအစုံ ပြာဝေသွားရတော့သည်။

အခန်း (၁၄)

ဒေါ်သင်းသင်း အသုဘချပြီးသည်နှင့် အိမ်ကြီးမှာ ပို၍ ခြောက်ကပ်သွားသည်။ မိုးညို အလုပ်သွားလျှင် ရွှန်းလဲ့တို့သားအမိ နှစ်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့၏။ တစ်နေ့ . . . ရွှန်းလဲ့ မနက်ပိုင်း အိမ်မှုကိစ္စ တွေပြီး၍ ခဏနားနေရင်းက အိပ်ပျော်သွား၏။

မြူခိုးများအံ့ဆိုင်းနေသော ပတ်ဝန်းကျင်သစ်တစ်ခုထဲသို့ ရွှန်းလဲ့ ရောက်နေသည်။ ထိုမြူခိုးငွေ့များကြားမှ လူနှစ်ယောက်ထွက် လာ၏။

“ဟင်! . . . ဖေဖေ . . . မေမေ”

ရွှန်းလဲ့ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆုံးပါးသွားပြီဖြစ်သော . . . မိဘ နှစ်ပါးကို ပြန်တွေ့လိုက်ရလျှင် သူတို့အနားသို့ အပြေးလေးသွားကာ ဖက်မိတော့သည်။

“ဖေဖေနဲ့မေမေ သမီးကိုထားသွားပြီး ဘယ်ကိုသွားနေကြ တာလဲဟင်”

ရွှန်းလဲ့ပြောရင်း မျက်ရည်တွေကျလာမိသည်။

ထိုစဉ် . . . ရွှန်းလဲ့ အဖေဖြစ်သူမှ . . .

“အဖေတို့လည်း သမီးကို ဘယ်ခွဲချင်ပါ့မလဲ၊ သမီးနဲ့ ဖေဖေ တို့ ခွဲခွာခဲ့ရတဲ့ အဓိကအကြောင်းအရင်းလေးကို သမီးသိစေချင်လို့ ဖေဖေတို့လာပြောပြတာ . . .”

ရွှန်းလဲ့အဖေက မြူခိုးထဲရှိ အဝေးတစ်နေရာကို လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်၏။ ဟီးနီးကားကြီးတစ်စီး ခရီးသည်များအပြည့်တင် ဆောင်လျက် . . . တအိအိနှင့် မောင်းနှင်လာသည်ကို ရုပ်ရှင်ပြကွက် ကြည့်နေရသလို ရွှန်းလဲ့မြင်နေရသည်။

“ဒိုင်း! . . . ဒိုင်း! . . . ဒိုင်း! . . .”

ထိုစဉ် သေနတ်သံများဆူညံသွားပြီး ဟီးနီးကားကြီးမှာလည်း ထိုးရပ်သွား၏။ သေနတ်ကိုယ်စီနှင့် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ လမ်းပေါ်သို့ပြေး ဆင်းလာကြသည်။ ထိုလူများက ကားပေါ်မှလူအားလုံးကို ဆင်းခိုင်း နေသည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူများထဲတွင် ရွှန်းလဲ့၏အဖေနှင့် အမေလည်း ပါဝင်နေ၏။ အဖေမှာ . . . အထုပ်လေးတစ်ထုပ်ကို ရင် ဝယ်ပိုက်လျက် အမေလက်ကိုဆွဲကာ ကားအောက်ရောက်သည်နှင့်

ထွက်ပြေးလေတော့သည်။ ထိုခဏလေးအတွင်းမှာပင် စက်သေနတ်
သံများ ဆူညံသွားလေသည်။

“ဒိုင်း! . . ဒိုင်း! . . ဒိုင်း! . . ”

ပြေးနေရှာသော ရွန်းလဲ့မိဘနှစ်ပါးမှာ လမ်းပေါ်မှာတင် ပစ်
လဲကျသွားတော့သည်။

“အဖေ . . အမေ . . ”

ရွန်းလဲ့ ကြည့်နေရင်းက မျက်ရည်များကျလျက် ပုံရိပ်ထဲမှ
အဖေခွဲအမေကို လှမ်းအော်ခေါ်နေမိသည်။ ထိုအချိန်တွင် သေနတ်
ကြီးထမ်းပြီး ထွက်လာသူမှာ . . . ထိုအဖွဲ့၏ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ဟန်တူ
သော စောလှေထူးဆိုသူ ဖြစ်လေသည်။

“ဟင်! . . ဒီလူ . . ”

နောက်ဘက်အိမ်လေး၌ မီးလောင်သေသွားတဲ့လူ ဖြစ်နေ
၏။ သူတို့လင်မယားရဲ့ဝိညာဉ်ကို ရွန်းလဲ့ပဲ ကယ်ပေးခဲ့သည်မဟုတ်
ပါလား၊ ဒါတောင် . . . ဒီ စောလှေထူးဆိုသူက ရွန်းလဲ့ကလေးအဖြစ်
လူဝင်စား ပြန်လုပ်ချင်နေသေးသည်။

ဒီလိုသာ ရွန်းလဲ့မိဘတွေကို သတ်ခဲ့သည်မှန်းသိလျှင် အဲဒီ
လူ အသက်ရှင်သေးပါက ရွန်းလဲ့ကိုယ်တိုင် ဓားဖြင့်သွားခုတ်သတ်
ပစ်မိမည်လား မသိတော့ . . . အခုတော့ သူမကိုယ်တိုင် သူတို့ လွတ်
မြောက်အောင် လုပ်ပေးခဲ့မိပြီ။ ရွန်းလဲ့ ဝမ်းနည်းမဆုံးဖြစ်ကာ ငိုကြွေး
လေတော့၏။

“အဟင့် . . ဟင့် . . ဟင့် . . ”

“မငိုပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေကတော့ မေတ္တာရေ

ထားပါတယ်၊ သမီးတို့ မိသားစုလေး သာယာတဲ့ဘဝကို လျှောက်
လှမ်းနိုင်ပါစေလို့ ဖေဖေတို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်ကွယ်”

ရွန်းလဲ့ လန့်နိုးသွား၏။

နီးလာတော့လည်း ရွန်းလဲ့ ငိုလို့မပြီးနိုင်သေး . . .

“ကလောင်! . . ကလောင်! . . ”

မျက်ရည်တွေသုတ်ရင်း အိမ်ရှေ့မှ ခေါင်းလောင်းတီးသံ
ကြားသဖြင့် သွားဖွင့်ကြည့်သည်။ ဝတ်ရည်ဖြစ်နေ၏။

“ဟင်! . . ယောက်မ ဘာလို့ငိုနေတာလဲ”

ရွန်းလဲ့ စကားလမ်းကြောင်း လွဲလိုက်ရသည်။

“မေမေ့ကို သတိရလို့ပါ”

“ဒီနေ့ တို့ဆေးရုံမှာ အလှူလုပ်ထားတယ်၊ တို့မွေးနေ့လေ
အဲဒါ ရွန်းလဲ့တို့သားအမိနှစ်ယောက်ကို လာခေါ်တာ . . လိုက်မယ်
မဟုတ်လား . . ”

ရွန်းလဲ့လည်း အိမ်တွင်မနေချင်၍ . . .

“လိုက်ခဲ့မယ်လေ . . ”

“ကိုမိုးရော . . ”

“ကိုမိုးက စတူဒီယိုသွားပြီ ဝတ်ရည်ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း . .
တို့သားအမိပဲ အိမ်မှာကျန်ခဲ့တာလေ”

သို့နှင့် ရွန်းလဲ့၏ ကားသစ်လေးဖြင့် ဆေးရုံသို့ထွက်လာခဲ့
လိုက်သည်။

“ဆောရီးပဲ ဝတ်ရည်ရယ်၊ ဝတ်ရည်မွေးနေ့ကို တို့မေ့နေ
တာ၊ မေမေနာရေးကိစ္စနဲ့ စိတ်ရောလူရော ပင်ပန်းရတယ်လေ . .

ယောက္ခမဆိုပေမယ့်လည်း အမေလိုပဲ ကိုယ့်အပေါ် အရမ်းကောင်းခဲ့တာ. . စိတ်ထဲအတော်ခံစားရတယ်”

“တို့နားလည်ပါတယ် ရွန်းလဲ့ရယ်. . တို့လည်း မွေးနေ့ကို ငယ်ငယ်တုန်းကလို အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ဟေးလားဝါးလား လုပ်ချင်စိတ်မရှိတော့ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်. . အခု တို့အလှူကို ရွန်းလဲ့တို့ သားအမိလိုက်ပြီး ပီတိဖြစ်. . ကုသိုလ်ယူပေးဖော်ရတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ. . ”

“ဒါနဲ့ ကလေးရော. . ညဘက်ဆို အရင်လိုငိုသေးလား”

ဝတ်ရည်က ကားမောင်းနေရင်းမှ သားကိုတစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာမေးသည်။

“ငိုတယ် ဝတ်ရည်ရယ်. . တို့လေ သားလေးငိုတိုင်း အရမ်းသနားမိတယ် သိလား. . ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ လုံးဝဆက်မနေချင်တော့ဘူး. . မေမေအထွက်ကြိုင်း အရမ်းခံစားနေရတယ် ဆိုတာသိတော့ ပြောမထွက်လို့သာ၊ တို့လည်း အိပ်ရေးတွေ အရမ်းပျက်လို့ အမြဲခေါင်းကိုက်နေတာပဲ. . ”

သို့နှင့်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် သက်ပြင်းကိုယ်စီ ရှိုက်လိုက်မိကြသည်။ ဝတ်ရည်မွေးနေ့မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်တာကြောင့် ထိုအကြောင်းကို ရွန်းလဲ့ ဆက်မပြောတော့. . .

အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ဆေးရုံကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဘာကျွေးမှာလဲ ဝတ်ရည်. . ”

“ထမင်းပဲကျွေးမယ် ရွန်းလဲ့၊ ဒီကအဖွဲ့တွေအားလုံး စီစဉ်ထားလိမ့်မယ်. . ”

ဝတ်ရည်ရောက်ပြီဆိုသည်နှင့် ဆေးရုံမှ ဝန်ထမ်းများက လူနာများကို ထမင်းကျွေးဖို့ ပြင်ဆင်သည်။

လူတွေကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နိုင်သည့် ဝေဒနာပြင်းထန်သော လူနာများမှလွဲ၍ ကျန်လူနာများအားလုံးကို အပြင်ထုတ်ကာ ထမင်းကျွေးရန် ပြင်တော့သည်။

အလှူရှင်ဒေါက်တာ ဝတ်ရည်ခိုကို ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သံ ဗလုံးဗထွေးများအား ကြားလိုက်ရချိန်၌ ဘေးမှ ပီတိဖြစ်ရသူ ရွန်းလဲ့ ပင်လျှင် မျက်ရည်များဝဲလာမိသည်။ ကိုယ့်ဘာသာ မစားတတ်သည့် လူနာများကိုတော့ ဝန်ထမ်းများက အခန်းထဲဝင်ကာ ခွံကျွေး၏။

“ဦးအေးလွင်ရေ. . အပြင်က လူနာတွေစားသလိုပဲ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေး ကျွေးပေးပါနော်. . ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ. . ကျွေးနေပါတယ်”

အတော်လေး အသိစိတ်လွတ်နေသော အပြင်မထုတ်သည့် လူနာမှာ လေးယောက်သာရှိသည်။

လူနာတစ်ယောက်မှာ ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ချလျက် ‘ပါးစပ်ဟ. . ပါးစပ်ဟ’ဟု နှစ်ခွန်း၊ သုံးခွန်းပြောမှ. . ပါးစပ်ဟပေးသည်။ ‘ဝါး. . ဝါး’ပြောမှ ဝါးစားသည်။ ‘မျိုချပါဟ. . မျိုချပါဟ’ဆိုမှ မျိုချတတ်သော လူနာဖြစ်၏။

ထောင့်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော တစ်ယောက်ကတော့ တစ်ချိန်လုံး သူ့ခေါင်းကို နံရံနှင့်တိုက်နေသူဖြစ်သည်။ တိုက်နေပုံက ပြင်းသော်လည်း မြင်ရသူအဖို့ကတော့ စိတ်မချမ်းသာစရာပင်. .

ရွန်းလဲ့လည်း သားကိုချီလျက် အခန်းဝန်း ရင်ကြည့်မိ

၁၁၄ ဒီဂီဝါ

သည်။ ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ချထားသော လူနာမှာ ရွန်းလဲ့လက်ထဲမှ သားငယ်ကို မော့ကြည့်လေသည်။

ထို့နောက် . . ထိုလူနာများမှာ ထမင်းမစားကြတော့ဘဲ . . တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သားလေးဆီ လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ ထမင်းကျွေးနေသော ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး ချက်ချင်းတိတ်ဆိတ်သွားပြီး . . အားလုံးရဲ့အကြည့်တွေကို ရွန်းလဲ့ ရင်ဆိုင်နေရသည်။

“ဂလဲ့! . . ဂလွမ်! . . ”

သူတို့အားလုံး ရွှေ့ရှုပ်နန်းကန်များကို မှောက်လိုက်ကြပြီး သားရဲရာဆီ လက်ညှိုးထိုးကာ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်၍နေကြ၏။ ဟောခန်းတစ်ခုလုံး ဆူညံပွတ်လောရိုက်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် . . ရွန်းလဲ့နောက်မှ မြူခိုးငွေ့များ ရုတ်ခြည်းဖြတ်သန်းသွားလေတော့သည်။

“ဟာ! . . ဒီကောင်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ”

ဦးအေးလွင် လိုက်ထိန်းသော်လည်း စိတ်မနှံ့သူများမှာ ဟောခန်းထဲ ပတ်ပြေးနေသည်။ ဝတ်ရည်မှာလည်း ချက်ချင်းကြီးပြောင်းလဲသွားသော သူလူနာများကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်စေတော့၏။

လူနာများ ခုလို ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေသည်ကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသော ရွန်းလဲ့မှာ သားငယ်ကို ချီလျက် ကြောက်လန့်နေမိသည်။

“ဒေါက်တာဝတ်ရည် . . လူနာတွေ ထိန်းမရတော့ဘူး”

ဦးအေးလွင်လှမ်းအော်ကာ အကူအညီတောင်းနေသဖြင့်

၁၁၅

“နေဦး . . နာစ်တွေ သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

ဝတ်ရည်ပြေးသွားရာနောက်သို့ ရွန်းလဲ့ပါ လိုက်သွား၏။ ရွန်းလဲ့တို့သားအမိ ဟောခန်းဝမှ ထွက်သွားသည်နှင့် . . ခုနက ကမ္ဘာပျက်သလို ဝုန်းဒိုင်းကြ ဆူညံပွတ်လောရိုက်နေခဲ့သော လူနာများမှာ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလိုပင် အရင်အတိုင်း ပြန်ငြိမ်သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၁၅)

မိုး

ညိုနိုးတော့ အိပ်ရာပေါ်တွင် ရွန်းလဲ့မရှိတော့. . .။ စော့သွားပြီနဲ့တူတယ်ဟု မိုးညိုစိတ်ထဲမှတွေးရင်း. . . ညက သူမိုးချုပ်မှ အိမ်ပြန်ရောက်၍ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တံခါးဖွင့်ဝင်ခဲ့ရသော အဖြစ်ကိုပြန်တွေးမိသည်။ မျက်နှာသစ်အပြီး ထမင်းစားပွဲခုံပေါ်မှ ရွန်းလဲ့အသင့်ဖျော်ထားသော ကော်ဖီအား သောက်နေစဉ်. .

“ဝါး! . . ဝါး! . .”

“.....”

သားလေးငိုသံနှင့်အတူ သူတို့အခန်းထဲမှ စကားပြောသံများ ကိုလည်း တစ်ပြိုင်တည်း ကြားလိုက်ရသည်။ မိုးညို အခန်းဆီ ပြေးလာလိုက်၏။ အခန်းထဲတွင် သားလေးပုခက်မှာ လွဲနေပြီး. . ဘယ်သူမှတော့မတွေ့. . ။

ပုခက်ထဲမှသားကိုကြည့်တော့ သူ့ကိုကျောပေးကာ. . တစောင်းလေးအိပ်နေ၏။ သားပုခက်ထဲရှိ အရပ်ကလေးများ အရည်ပျော်နေတာတွေ့၍ မိုးညို အံ့အားသင့်စွာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ထိုစဉ်. . သားမှာ သူ့ဘက်သို့ လှည့်လာလေလျှင်. . “ဟင်! . .”

မိုးညိုတွေ့လိုက်ရသည်က သားမျက်နှာတွင် သေသွားသော သူဦးလေး စောလှေထူး၏မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်. . မိုးညို ကြောက်လန့်တကြား နောက်သို့ ဖင်ထိုင်လျက်လဲသွား၏။

ထို့နောက်. . . တစ်ခန်းလုံး မီးခိုးငွေ့များ အုံ့ဆိုင်းလာတော့သည်။

လဲကျသွားရာမှ လူးလဲထကာ ကြည့်တော့ သားပုခက်ဘေးထပ်ပတ်လည်တွင် ရပ်နေသောလူများကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုလူများမှာ ပေါက်တူး၊ ဂေါ်ပြား၊ တံစဉ်းတို့ကို ကိုင်ဆောင်လျက် ပုခက်ထဲမှသားငယ်ကို ငြို့ကြည့်နေကြသည်။ ယောက်ျားများမှာ ခါးတောင်းတျိုက်ထားပြီး အညာဒေသက လယ်သမားများနှင့် တူ၏။

သားအတွက် မိုးညိုစိတ်ပူသွားပြီး. . ကျောက်ရုပ်တွေလိုရပ်နေသော လူတစ်ယောက်အား ဆွဲဖယ်ရန် ပခုံးကိုလှမ်းကိုင်လိုက်ရာ သူ့စစ်စီးခံရသလို အမြင်အာရုံများ ဝေဝါးသွားပြီး. . မိုးညိုငြိမ်နေရ

သော မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။

စိမ်းလန်းနေသော လယ်ကွင်းပြင်အား . . လေသော့သော့ တိုက်ခတ်လိုက်ချိန်တွင် . . သေနတ်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဒိုင်း! . . ဒိုင်း! . . ဒိုင်း! . .”

ရွာသားတစ်ယောက် လယ်ကွင်းထဲ လဲကျသွားလေသည်။

ထိုရွာသားမှာ ထွက်ပြေးသောကြောင့် လှမ်းပစ်လိုက်ဟန်တူ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်း လယ်ကွင်းပြင်တွင်တော့ လက်နောက်ပြန်ကြိုး တုပ်ခံထားရသော ရွာသားများ . . ရွာသားတွေရှေ့၌ သေနတ်သာ ရှိလျှင် ဘယ်သူမှလူမထင်သော အုပ်စုတစ်စု . . ထိုအုပ်စုကို ဦးဆောင်သူမှာ သူဦးလေးဖြစ်သူ . . လက်နက်ကိုင်သောင်းကျန်းသူ စောလှေထူးပင်ဖြစ်နေ၏။

“မင်းတို့လို လယ်ပဲထွန်တတ်တဲ့ ကောင်တွေက ငါတို့ကို အာခံရဲတယ်ပေါ့၊ မင်းတို့အစိုးရက လယ်တွေလိုက်သိမ်းတာကြောင့် ခေါင်းငုံ့ခံပြီး . . ငါတို့ ဆက်ကြေးကောက်တာကျ မပေးတဲ့ အပြင် ငါတို့ရဲဘော်တစ်ယောက်ကိုလည်း ဓားနဲ့ ခုတ်သတ်ရဲတယ်ပေါ့၊ အတော်သတ္တိရှိတဲ့ကောင်တွေပဲ . .”

ဟုကောင်တွေ . . ငါတို့ရဲဘော်တစ်ယောက် အသက်တစ်ချောင်းပေးရရင် . . ဒီကောင်တွေရဲ့ အသက်အားလုံးကို ပြန်ယူပစ်ရမယ်ကွ . .”

စောလှေထူး အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် သူတို့အဖွဲ့သားများမှာ ဓာတ်ဆီပုံးများကိုင်လျက် ကြိုးတုပ်ခံထားရသော ရွာသားများ၏ ခေါင်းပေါ်သို့ လောင်းချလေ၏။ စောလှေထူးမှာ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်

ကို မီးငြိနှိုက်ဖွားရင်း . .

“ကဲ . . မင်းတို့တွေ ဘာဆုတောင်းချင်ကြသေးလဲ”

ကြိုးတုပ်ခံထားရသော ရွာသားထဲမှ တစ်ယောက်က . .

“မင်းကို ပြန်သတ်ရပါလို၏”

ဟုပြောလေလျှင် ရွာသားများအားလုံးလည်း တစ်ညီတစ်ညာတည်း လိုက်အော်ကြ၏။

“ငါတို့အားလုံး သေရသလို မင်းတို့အားလုံး ပြန်သေပါစေ”

ရွာသားတွေ၏ အော်သံဆုံးသည်နှင့် စောလှေထူးမှာ ရွာသားတစ်ယောက်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ . . ဆေးလိပ်ကို ပစ်ချလိုက်လေသည်။ မီးမှာ ရွာသားအားလုံးဆီကူးကာ စွဲလောင်သွား၏။

မီးလောင်ခံနေရသော ရွာသားများမှာ ကြိုးတုပ်ခံထားရ၍ လှုပ်လို့လည်းမရ၊ ဝေဒနာကိုသာ အလူးအလဲခံစားရင်း စောလှေထူးကို နာကြည်းမျက်ဝန်းတွေဖြင့် ကြည့်ကာ လဲကျသွားလေတော့သည်။

မိုးညိုလည်း ရပ်နေရင်းက လက်ကြီးဆန့်တန်းပြီး လဲကျသွားသည်။

“ဝုန်း! . .”

ကြမ်းပြင်နှင့်မျက်နှာ သွားရိုက်မိတော့မှ စောစောကလူတွေ ခရီးတော့မှန်း မိုးညိုသိလိုက်သည်။ ကုန်းထရန်ပြင်စဉ်မှာပင် . .

မိုးညို အရိပ်တစ်ခုကို ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်၍ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ပေါက်တူးဖြင့် မိုးညိုထံ လွဲပေါက်ချလိုက်သော ရွာသားတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရလေလျှင် . .

“အား! . . အမလေး”

မိုးညို ခေါင်းငုံ့ရှောင်လိုက်ရသည်။

ဆတ်ခနဲ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ . . မိုးညို ခုတင်ပေါ်တွင် ပြန်ရောက်နေ၏။ အခုမှ သူအိပ်ရာနီးခြင်းဖြစ်မည်ဟု မိုးညိုတွေးလိုက်သည်။ ဇောချွေးများပြန်လျက် ခုတင်ပေါ် ထထိုင်မိသည်နှင့် . .

“ဟင်! . . ”

ခုတင်ခြေရင်းတွင် ရပ်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် မိုးညို ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားရသည်။ ထိုမိန်းမကိုကြည့်မှ ဦးလေးစောလှေထူး၏မိန်းမ ဒေါ်သူဇာဖြစ်နေမှန်း မိုးညိုသိလိုက်ရသည်။

“ဟင် . . ဒေါ် . . ဒေါ်လေး”

“ဟုတ်တယ် . . ဒေါ်လေးစိတ်မချလို သားကိုလာသတိပေးတာ။ အခုမောင်မိုးရဲ့သားလေးက မင်းဦးလေး ပြန်ဝင်စားတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့အတိတ်ဘဝက မကောင်းခဲ့တဲ့ ကြမ္မာဆိုက သူ့နောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်နေပြီလေ။ ဒေါ်လေးတို့လည်း နောက်ဖေးအိမ်လေးရောက်တော့မှ ရွာသားဝိညာဉ်တွေ ကလဲ့စားချေတာခံလိုက်ရတာ”

“အဲဒီအချိန်တုန်းက . . ဒေါ်လေးက နောက်ဖေးမှာ ထမင်းချက်နေတုန်း မင်းဦးလေး နောက်ဖေးခန်းထဲ ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာဖြစ်တာ။ အလိုလိုနေရင်း မီးခိုးငွေ့တွေ နောက်ဖေးခန်းထဲ ပြည့်နှက်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မီးလုံးကြီးတစ်လုံး နောက်ဖေးခန်းထဲ တိုးဝင်လာပြီး ဒေါ်လေးတို့နှစ်ယောက်ကို စွဲလောင်တော့တာပါဘဲ . . ”

“အခု မောင်မိုးရဲ့ သားလေးဘဝကို ရောက်သွားတဲ့ မင်းဦး

လေး . . လူ့ဘဝရောက်သွားပြီဆိုတာကို သူ့သတ်လို့သေခဲ့ရတဲ့ ရွာသားဝိညာဉ်တွေ သိသွားကြတယ်။ အဲဒါကြောင့်ပဲ မောင်မိုး သားလေးရဲ့ အသက်ကိုနှုတ်ဖို့ သူတို့ ကလေးအနားမှာ ရောက်နေကြတာပေါ့။ ကလေးအသက် တစ်နှစ်မပြည့်ခင်အချိန်အထိ . . သူတို့ ကလေးနဲ့ အသက်ကို အန္တရာယ်ပေးလို့ရတယ်။ တစ်နှစ်ပြည့်ပြီးတဲ့ အချိန်က စပြီး ကလေးရဲ့အသက်ကို သူတို့ ဘယ်လိုမှ ခြိမ်းခြောက်လို့မရတော့ဘူး။ ဒီကလေးရဲ့အသက်ကို ကာကွယ်ပါ . . ”

မိုးညိုတွေဝေကာ ကြောင်အမ်းနေမိသည်။

“ကိုမိုး . . နီးပြီလား”

ဈေးမှပြန်လာသော ရွှန်းလဲ့ကို အခန်းဝတွင်တွေ့လိုက်ရပြန်၏။

“ဟင်! . . ”

ဒေါ်သူဇာမှာလည်း ခုတင်ခြေရင်းတွင် မရှိတော့ချေ။

“ခုတင်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ကြီး . . ၊ ထတော့လေ ကိုမိုးနဲ့”

မိုးညို သက်ပြင်းမောကိုချရင်း . . ခုတင်ပေါ်က ဆင်းသည်နှင့် ပုခက်ထဲမှ သားလေးဆီ လှမ်းကြည့်မိသည်။

သားလေးကတော့ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေဆဲ . . ၊

အခန်း (၁၆)

နေ့ရက်တွေ တရွေ့ရွေ့ကုန်လွန်ခဲ့သလို သားလည်း တစ်နှစ်ပြည့်ခါနီးခဲ့လေပြီ. . . (၁၁)လသား ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း သားလေးမှာ ညတိုင်းငိုနေဆဲပင်၊ အခြောက်အလန့်များကြောင့် မိုးညိုကလေးနားမှ တစ်ဖဝါးမှမခွာနိုင်ခဲ့. . . အလုပ်မသွားသည့်ရက်တွေက မရေမတွက်နိုင်တော့. . .

ဒါကိုကြည့်ပြီး ရွန်းလဲ့ ဝီတိဖြစ်ရသည်။ မိုးညို ကြာကြာလျှို့ဝှက်မထားလိုတော့၍. . . ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်အား ရွန်းလဲ့ကို

အကုန်ပြောပြလိုက်သည်။

ကိုယ့်မိဘကို သတ်ခဲ့သောလူမှာ ကိုယ့်ဝမ်းနှင့် လွယ်မွေးရမယ့် ကလေးမှန်း. . . ရွန်းလဲ့တစ်ခါမှမတွေးမိခဲ့. . .

သူဒီလိုမှန်းသိခဲ့ရင် ဒီကလေးကို ဖျက်ချမိမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ အဖေနှင့်အမေအတွက် လက်စားချေမိလိမ့်မည်။

“ရွန်းလဲ့အဖြစ်က တော်တော်ဆိုးပါလား ကိုမိုးရယ်”

သို့ပါသော်လည်း. . . အခု သူမသားလေးကို ချစ်လို့မဝနိုင်သေး။ နောက်ဆုံးတော့ ဘယ်သူဘဲဖြစ်ဖြစ် သူမဝမ်းနှင့်လွယ်မွေးခဲ့ရသော ကလေးမှာ သူမသားလေးသာဖြစ်၏။ သားလေးကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသတ်ရက်သလို. . . မစွန့်ပစ်ရက်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရင်နာနာနှင့်ပင် အတိတ်ကိုမေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတော့သည်။

သားလေးတစ်နှစ်ပြည့်ဖို့ တစ်လသာလိုချိန်တွင်. . . သားလေးကို သူတို့လင်မယား ပိုဂရုစိုက်မိသည်။ မိုးညို အမေဆုံးပြီးကတည်းက မရောက်ဖြစ်သောဆရာတော်ထံ သူတို့သွားဖြစ်ကြသည်။

“အရှင်ဘုရား မှာထားတဲ့အတိုင်း တပည့်တော်တို့ ကလေးကို သေချာဂရုစိုက်ပါတယ်၊ အခုဆို သားလေး(၁၁)လ ရှိသွားပါပြီဘုရား”

ဆရာတော်မှာ အတိတ်ကိုပြန်တူးဆွရင်း သတိရသွားသည့်ပုံစံဖြင့်. . .

“ဪ. . . မှတ်မိပြီ ဒကာ၊ ဒကာမကြီးလည်း မပါလာပါလား”

“ဆုံးသွားပါပြီ ဘုရား. . .”

“အိမ်း.. အနီစွ.. အနီစွ၊ ဘယ်အရာမှမမြဲဘူး၊ လူတွေက မမြဲတဲ့တရားကို မြတ်ယုံလို့ထင်နေကြပြီး နေ့တိုင်း လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေကြတာကိုး..”

ဆရာတော်မှာ သားငယ်ကို စိုက်ကြည့်နေရင်းက..

“ဒီကလေးရဲ့ အတိတ်ဘဝက ကံတွေဟာ အခုဒီဘဝအထိ လိုက်ပြီးအကျိုးပေးနေတယ်လေ၊ သူပြုခဲ့တဲ့ကံက သူ့နောက်လိုက်ပြီး အကျိုးပေးနေတဲ့ သဘောပေါ့.. အကျိုးပေးလည်း ဆန်းကြယ်လှ တယ် ဒကာ..”

သူ့အတိတ် ဘဝတွေထဲက ကောင်းတဲ့ကံလေးတွေက ကာ ပေးထားလို့ ဒီကလေး ဒီအချိန်အထိ အသက်ရှင်နေသေးတာ.. ဒါပေမယ့်လည်း မကောင်းတဲ့ကံတွေ အကျိုးပေးလာရင့်တော့ ခံရ တော့မှာပဲ မဟုတ်လား၊ အကုသိုလ်ကံတွေကလည်း လာရင် ဆက် တိုက်ဆိုသလို အံ့နဲ့ကျင်းနဲ့ လာကြတာ၊

အင်း.. ဒီကလေးရဲ့ အတိတ်ကံကို ကြည့်မယ်ဆိုရင်.. လူပြန်ဖြစ်လာတာ အရမ်းစောလွန်းတယ်၊ လူ့ဘဝကို ရောက်ချိန်မ တန်သေးဘဲနဲ့ ရောက်လာတဲ့သဘောမျိုးပေါ့”

ဆရာတော်က ကွမ်းအစ်ကလေးကို လှမ်းယူကာ ကွမ်းတစ် ယာ ယာနေ၍ စကားစပျက်သွားသည်။ ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“လူတွေဟာ လုပ်ပြီးမှ နောင်တရတာနဲ့စာရင်.. အလုပ် တစ်ခုကို မလုပ်ခင်ကတည်းက ဘယ်ဟာက ကုသိုလ်၊ ဘယ်ဟာက အကုသိုလ်ဆိုပြီး ခွဲခြားဆင်ခြင်ပြီး လုပ်သင့်တယ်”

ရွှန်းလဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှ သားငယ်လေးမှာ ပြူးကြောင်ကြောင်

မျက်လုံးလေးဖြင့် ဆရာတော်ကိုကြည့်နေ၏။

“အရှင်ဘုရား.. ဒါဆို သားလေးရဲ့ အတိတ်ဘဝက အကု သိုလ်ကံတွေက အရမ်းကြီးမားနေတာပေါ့၊ သူ့အတိတ်ဘဝက ဘာ တွေများ လုပ်ခဲ့မိလည်းမသိဘူး ဘုရား”

မိုးညို သူ့အိမ်မက်ထဲကမြင်ကွင်းနှင့် တူမတူ သိချင်၍ ဆရာ တော်အား မေးလျှောက်လိုက်သည်။

“ဒါက အရေးမကြီးတော့ပါဘူး ဒကာ”

ဆရာတော်က ကွမ်းဝါးရင်း ဆက်ပြော၏။

“မြင့်မြတ်တဲ့ကံ.. ဂုဏ်အင်္ဂါနဲ့ မွေးလာတဲ့ကလေးဟာ.. မြင့်မြတ်ခြင်း၊ သည်းခံခြင်း၊ ကောင်းမြတ်ခြင်း ဂုဏ်အင်္ဂါတွေနဲ့ဘဲ နေထိုင်သွားရမယ်၊

အကယ်၍ အကုသိုလ်တရားနဲ့ မွေးလာတဲ့ကလေးဟာ.. အဲဒီ အကုသိုလ်အထုပ်တွေနဲ့ဘဲ တစ်သက်လုံး နေထိုင်သွားရမယ် လေ”

မိုးညိုနှင့် ရွှန်းလဲ့တို့နှစ်ယောက်မှာ ဆရာတော်ကို လက်အား ခံထားလျက်က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ လေသည်။

“ဒကာနဲ့ ဒကာမတို့ အကောင်းဆုံးလုပ်သင့်တာတစ်ခုက တော့ ကလေးအသက်မသေအောင် စောင့်ရှောက်ဖို့ပါပဲ..”

ဘာပဲပြောပြော မိခင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် သားလေး ကြောင့် အလိုလိုနေရင်း မျက်ရည်များစီးကျလာတော့သည်။

“ဒီကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်က ကလေးရဲ့ဝိညာဉ် ထွက်မသွားရ

အောင်. . . ကလေးရဲ့ ပထမဆုံးမွေးနေ့မရောက်ခင်အချိန်ထိ ကာကွယ်ပေးကြပေါ့”

မိုးညို လက်အုပ်လေးချီကာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်. . .

“ဒီရက်တောအတွင်း သားလေးတစ်ခုခုဖြစ်ရင် တပည့်တော်တို့ ဘာလုပ်ရပါမလဲ ဘုရား”

“မိဘတွေဘက်က ဒီလောက်တောင် လိုက်စောင့်ရှောက်နေပြီဘဲ. . . ဒါကတော့ ဒီကလေးရဲ့ ကံကြမ္မာပဲလေ ဒကာ၊ ဘုန်းကြီးတို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလည်း. . .

လူတစ်ဦးရဲ့ အကူသိုလ်တရားတွေကို ဘယ်သူကမှ ပယ်ဖျက်မပေးနိုင်ပါဘူး၊ ကလေးရဲ့ ပထမဆုံးမွေးနေ့ကတော့ နီးကပ်လာပြီပဲ ဒကာ”

ဆရာတော်က ကလေးကိုကြမ်းပြင်ပေါ် ချခိုင်းကာ သင်္ကန်းတစ်ထည်ဖြင့်လွှမ်းခြုံပြီး ပရိတ်ရွတ်ပေး၏။ ထို့နောက် ကိုရင်တစ်ပါးအား မိုးညိုတို့ရှေ့ ရေစက်ခွက်ချခိုင်းသည်။ မိုးညိုတို့ လင်မယားကို ရေစက်ချ အမျှဝေခိုင်းသည်။ မိုးညိုနှင့် ရွှန်းလဲ့တို့ ရေစက်ချနေစဉ်မှာ ပင်. . . စောလှေထူး၏ ရက်စက်စွာ လူသတ်ခဲ့သည်များကို အာရုံထဲ မြင်ယောင်လာကြတော့၏။

“အမျှ. . . အမျှ. . . အမျှ”

အမျှပေးဝေလိုက်တော့မှ ပေါ်နေတာတွေအားလုံး ပျောက်သွား၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှအပြန်တွင် မိုးညိုဖုန်း မြည်လာ၍. . . ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟာ. . . ငါမလာနိုင်ဘူး၊ မင်းတို့ဘာသာ လုပ်ထားလိုက်” တစ်ဖက်မှ ဘာပြောလိုက်သည်မသိ မိုးညို ခဏမျှစဉ်းစားသွားရသည်။

“အေး. . . ဒါဆိုလည်း မင်းကိစ္စကို ဒီနေ့အပြီး လာလုပ်ပေးမယ်. . . ဒီနေ့တစ်ရက်ပဲ ရမယ်နော်. . . နောက်နေ့တွေ ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်ကြတော့. . .”

ပြောပြီး မိုးညို ဖုန်းချလိုက်သည်။ ရွှန်းလဲ့ စိတ်မသက်သာစွာ မိုးညိုကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

“သွားရဦးမှာလား ကိုမိုးရယ်”

“ကလေးကို ဂရုစိုက်ထား ရွှန်းလဲ့၊ ရွှန်းလဲ့တို့ သားအမိကို ပို့ပြီးတာနဲ့ ကိုမိုးစတုဒီယိုကို ခဏသွားလိုက်အံ့မယ်၊ သူတို့ကိစ္စလေးတွေအားလုံး ဖြတ်ပေးလိုက်မယ်၊ သိပ်မကြာဘူး. . . ကိုမိုးပြန်လာခဲ့မယ်. . .”

အလုပ်အတွက်ဆိုသောကြောင့် ရွှန်းလဲ့ သက်ပြင်းသာချမိသည်။ ရွှန်းလဲ့ ကားပေါ်မှဆင်းဆင်းချင်း. . .

“ကိုမိုး ကားကိုလည်း သတိထားမောင်းဦးနော်. . . ရွှန်းလဲ့တို့ သားအမိအတွက် စိတ်မပူနဲ့၊ အရင်လည်း ဒီလိုပဲနေလာတာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာပြီလဲ. . . ပြီးတော့ သားလေးကြည့်ရတာ လန်းလန်းဆန်းဆန်းဘဲ. . . ဒီနေ့မငိုတာပဲ ကြည့်ပါလား”

မိုးညိုကို ကားမောင်းတာ ဂရုစိုက်မောင်းဖို့. . . သူတို့သားအမိကို စိတ်ချဖို့ ရွှန်းလဲ့မှာနေသေးသည်။

“ကိုမိုး သိပ်မကြာပါဘူး အမြန်ပြန်လာမှာပါ”

ပြောနေစဉ်ရှိသေး စတုဒ္ဒါယိုမှ ဖုန်းထပ်ဝင်လာသည်။

“ကိုမိုး သွားတော့မယ် ချွန်းလဲ့”

မောင်းထွက်သွားသော ကားလေးကို မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်ရင်း ချွန်းလဲ့တို့သားအမိနှစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့၏။ အိမ်ထဲဝင်သည်နှင့် သားလေးကို တင်းကျပ်စွာဖက်ထားပြီး အိမ်ထဲရှိ မီးခလုတ်အကုန်ကို လိုက်ဖွင့်လိုက်သည်။

ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် သားလေးကို ပုခက်ဖြင့်မသိပ်တော့ဘဲ ခုတင်ပေါ်တွင် သူမနှင့်အတူ သိပ်လိုက်၏။ ချွန်းလဲ့ မအိပ်ချင်သေး၍ စာအုပ်ဖတ်နေလိုက်သေးသည်။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ မျက်လုံးများစင်းလာပြီး ချွန်းလဲ့ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

“ဂျောက်!..”

ချွန်းလဲ့တို့ သားအမိ အိပ်မောကျသွားတော့ အခန်းတံခါးအောက်ခြေမှ မြူခိုးငွေ့များ အခန်းထဲသို့ဝင်လာ၏။

ထိုမကောင်းဆိုးဝါးအငွေ့များမှာ အခန်းနံရံကိုကပ်၍.. တရွေ့ရွေ့ဝင်လာပြီး.. အရုပ်ဗီရိုစင်ကလေးပေါ်ရှိ အရုပ်ကားလေးတစ်ရုပ်ဆီ ဖြည်းဖြည်းချင်း ချဉ်းကပ်သွားသည်။

“ပွမ်!.. ပွမ်!..”

ထိုအချိန်တွင် မိန်းမနှင့်ကလေးကို စိတ်မချသော မိုးညိုမှာ အိမ်အပြန်လမ်းတွင် ကားကို မိုင်ကုန်တင်မောင်းရင်း တွေ့သမျှကားကို အကုန်ကျော်တက်နေ၏။

မြူခိုးများက အရုပ်ကားလေးဘေးရှိ မီးပလပ်ပေါက်ထဲ..

တစ်ဟုန်ထိုး တိုးဝင်သွားချိန်တွင် ထိုပလပ်ပေါက်ထဲမှ မီးတောက်များ ပန်းထွက်လာလေတော့သည်။ ချွန်းလဲ့တို့သားအမိနှစ်ယောက် အိပ်နေသောအခန်းထဲ မီးစတင်လောင်ကျွမ်းလေပြီ။

ထိုမီးတောက်မှာ အရုပ်ကားလေးအား လောင်ကျွမ်းလိုက်သောအခါ..

“ဘုန်း!..”

ရုတ်တရက်ကြီး ကားရှေ့စက်ဖုံးထဲမှ အငွေ့များ တလူလူထွက်လာလျက်.. မီးရောင်များနီရဲကာ မီးပန်းများ တဖျတ်ဖျတ်ထွက်လာသဖြင့် ကားဘာဖြစ်သွားသလဲဟု မိုးညိုစိုးရိမ်သွားသည်။

“ဟာ!.. ဘာဖြစ်ရတာလဲ..”

ဘာဖြစ်လို့ ကားအင်ဂျင်က ရှော့ခံဖြစ်သလို မီးခိုးငွေ့တွေ ထွက်လာခဲ့ရတာလဲ..

“ဘုရား.. ဘုရား..”

မိုးညို ဘုရားတမိတော့သည်။ မိုးညို တုန်လှုပ်သွားလျက် စတီယာရင်ကို ထိန်းကိုင်ရင်း ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကို စဉ်းစားရင်း ဘရိတ်နင်းကာ အရှိန်လျော့ချလိုက်သည်။

မီးပန်းများမှာ တစ်စထက်တစ်စ ပိုပြီးပန်းထွက်လာသဖြင့် ကားရှေ့မှန်တစ်ခုလုံးမှာ မီးရောင်ဟပ်ကာ နီရဲသွား၏။

မဖြစ်တော့! ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဆက်မောင်း၍မဖြစ်တော့.. အချိန်မရွေး မီးထလောင် ပေါက်ကွဲနိုင်သည့် အနေအထားမျိုးမို့ စားကို လမ်းဘေးကပ်ရပ်ရင်း ကားထဲမှထွက်ရန် တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟင်! . .”

တံခါးလော့ခံမှာ ဘယ်လိုမှဖွင့်မရအောင် ကျပ်၍နေသည်မို့ မှန်တင်ထားသောကားထဲတွင် မိုးညို ဇောချွေးများပြန်လာသည်။

ထိုတစ်ချိန်တည်းတွင် . . အိပ်ခန်းထဲ မီးလောင်ကျွမ်းနေသော်လည်း ရွန်းလဲ့မှာ အိပ်ငွေ့ချထားခံရသလို မနိုးဘဲရှိနေ၏။ မီးက ပစ္စည်းတစ်ခုပြီးတစ်ခုကို ကူးစက်လောင်မြိုက်နေသည်။

ထိုစဉ် . . သားလေးမှာ ဖျတ်ခနဲနိုးသွား၏။

“ဝါး! . . ဝါး! . . ဝါး! . .”

သားလေးငိုနေတာတောင် ရွန်းလဲ့မှာ မနိုးနိုင်သေး . . ။

“ဝါး! . . ဝါး! . .”

သားလေးမှာ ရွန်းလဲ့မျက်နှာနား ကုန်းကွထသွားပြီး လက်သေးသေးလေးဖြင့် သူ့အမေပါးကို ရိုက်ချလိုက်လေ၏။

“အား! . . အမလေး . . သေပါပြီ”

ရွန်းလဲ့ အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် နိုးလာကာ . . ခဏမျှ အခန်းထဲကြောင်ကြည့်နေမိသေးသည်။ အိပ်မက်မဟုတ်ဘဲ တကယ်မီးလောင်နေပြီဆိုတာသိလိုက်မှ အိပ်နေရာက ကုန်းထလိုက်၏။

“သား . . လာ . . မေမေဆီလာ”

သားလေးကို အမြန်ပွေ့ချီကာ . . အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ရွန်းလဲ့ သားကို ဧည့်ခန်းခုံပေါ်တွင် ခဏထားခဲ့ပြီး မီးသတ်ဆေးဘူးယူကာ အိပ်ခန်းထဲဝင်ဖျန်းရသည်။

မီးငြိမ်းသွားတော့ သားလေးကို သတိရပြီး . . ဧည့်ခန်းဆီ အမြန်ပြန်ပြေးလာခဲ့သည်။ သားလေးကိုတွေ့မှ ရင်ဘတ်အမောတွေ

ပြောသွားရ၏။

ထိုစဉ်မှာ . . မိုးညို ကားထဲတွင် ပိတ်မိနေ၏။ အင်ဂျင်ခန်းမီးလောင်ကျွမ်းမှုက ကားထဲထိပါ မီးခိုးများလှိုက်ဝင်လာသည်။ မိုးညို မှန်ချကြည့်သည်။ ဘယ်လိုမှချမရ . . ။ ခြေထောက်ဖြင့် စုံကန်ကာ ဘေးတံခါးမှန်ကို ခွဲဖို့ကြိုးစားသည်။ ဒါလည်းမရ . . ။

ကံကောင်းထောက်မစွာပင် မီးလောင်နေသော ကားဘေးနားသို့ လူများရောက်လာကြပြီး ခဲများဖြင့် ကားမှန်ကိုထုခွဲကြလေသည်။

“ခလွမ်း! . .”

မိုးညိုကို ကားထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြပြီး ကားနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ခေါ်သွားကြပြီး မကြာမီမှာပဲ . .

“ဝုန်း! . .”

ဆိုသော မြည်သံနှင့်အတူ ကားမှာ ပေါက်ကွဲသွားလေတော့သည်။

ဒါဟာ . . နောက်ထပ် သွေးပျက်ချောက်ချားဖွယ် အဖြစ်အပျက်ဆိုးကြီးတစ်ခု ထပ်မံရင်ဆိုင်ရဖို့အတွက် . . အရှိန်ယူ အစပျိုးနေခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ . . သူတို့ ကြိုတင်မသိနိုင်ခဲ့ . . ။

အခန်း (၁၇)

သဂုတ်လ ဆယ့်သုံးရက် သောကြာနေ့။ ဒီနေ့ . . သားလေးတစ်နှစ်ပြည့်ပြီ။ ထိုစိတ်နှင့်အတူ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး နိုးလာကြ၏။ နိုးနိုးခြင်း သူတို့နှစ်ယောက်အလယ်တွင် ထားအိပ်သော သားလေးကိုကြည့်သည်။ သားငယ်မှာတော့ ဘာမှမသိရှာဘဲ အိပ်မောကျနေ၏။ ထို့နောက် . . ပတ်ဝန်းကျင်ကို မသင်္ကာသော မျက်ဝန်းများဖြင့် အကြည့်ရောက်သွားသည်။

သံသယမနက်ခင်းလေးဖြင့် ရွန်းလဲ့နှင့် မိုးညိုတို့ နိုးလာခဲ့

သည်။ ဒီနေ့ သားမွေးနေ့တောင် လုပ်ဖြစ်မည်မထင်တော့ . . ၊ တစ်ယောက်တစ်လှည့် သားလေးဘေးတွင် ကင်းစောင့်သလိုစောင့်ကာ အလုပ်လုပ်ရသည်။

ရွန်းလဲ့တစ်ယောက် နောက်ဖေး၌ ထမင်းချက်နေစဉ် ကျောပြင်တစ်ခုလုံး အရမ်းပူသလို ခံစားလိုက်ရ၍ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်မိသည်။ ထိုအချိန်တွင် ထမင်းစားခန်းအပေါ်မှ မီးဆိုင်း လှုပ်ယမ်းသွားသည်ကိုသာ ရွန်းလဲ့တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ထမင်းစားခန်းဆီ လျှောက်လာလိုက်သည်။ သူမ ရောက်လာတော့ မီးဆိုင်းလေး ငြိမ်သွား၏။

ထိုအခိုက် . . ဒေါ်သင်းသင်းအခန်းထဲရှိ စာကြည့်စားပွဲရှိ မီးသီးအဝါလေးမှာ ဘယ်သူမှမဖွင့်ရပါဘဲ ဖြည်းဖြည်းခြင်း လင်းလာသည်။

ဒါတွေဟာ သားလေးအတွက် ဆိုးကျိုးနိမိတ်တွေပဲလား . . ။

ဒေါ်သင်းသင်း၏ အခန်းအပေါက်ဝနား သွားကြည့်စဉ် . . အခန်းထဲတွင် ဘယ်သူမှမရှိသဖြင့် စာကြည့်စားပွဲမီးသီးကို ဝင်ပိတ်လိုက်သည်။

“ဂျုလောက်! . . ”

အသံက ရွန်းလဲ့နောက်မှဖြစ်၍ ကြောက်ကြောက်နှင့် လှည့်ကြည့်မိသည်။ ဒေါ်သင်းသင်း၏ အင်္ကျီထည့်သော ဗီစိုက်ခါးပွင့်လာခြင်းပင် . . ။

ရွန်းလဲ့ ထိုဗီစိုနား လျှောက်လာလိုက်သည်။ ထိုနေရာနားတွင် အရမ်းပူနေ၏။ အပူရှိန်က ရွန်းလဲ့မျက်နှာကိုပင် လှမ်းဟပ်နေသည်။ ဗီစိုထဲ၌ အဝတ်တွေကို ချိတ်ဖြင့်ချိတ်ထားတာ တွေ့ရသဖြင့်

ရွန်းလဲ့ ထိုချိတ်များကို ဖယ်ကြည့်လိုက်စဉ် . . အထဲမှ လက်မည်းကြီး တစ်ဖက်ထွက်လာကာ ရွန်းလဲ့လက်ကို ဆွဲကုတ်ချလိုက်လေသည်။

“အား! . .”

ရွန်းလဲ့လက်တွင် အပူလောင်ထားသလို လက်မည်းရာ အစင်းကြောင်းကြီး၊ အော်သံကြားသဖြင့် မိုးညို သားလေးကိုချီကာ အခန်းထဲပြေးဝင်လာသည်။

“ဘာ . . ဘာဖြစ်လို့လဲ ရွန်းလဲ့”

“ရွန်းလဲ့ လက်ကိုကြည့်ပါအုံး ကိုမိုးရယ်”

ရွန်းလဲ့မှာ သူမလက်ကိုထောင်ကာ မိုးညိုကိုပြလေသည်။

“ဘာမှလည်း မရှိပါလား ရွန်းလဲ့ရဲ့”

မိုးညိုစကားသံကြားတော့ အံ့ဩသွားပြီး လက်ကိုကြည့်မိ သည်။ ဘာဒဏ်ရာမှ ရှိမနေတော့ . . . ။

ဒီနေ့ဟာ သူမတို့မိသားစုအတွက် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျမယ့် နေပေလားဟု ရွန်းလဲ့တွေးနေမိသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သားငယ်ကို ရွန်းလဲ့တစ်လှည့် စောင့်ကြည့်ပေးသည်။

မိုးညိုမှာ အိမ်ရှေ့ဆိုဖာပေါ်တွင်လှဲရင်း အိပ်ပျော်သွား၏။ ရွန်းလဲ့မှာ သားငယ်ကိုခေါ်၍ ခြံထဲရှိ ဒန်းပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း သားငယ် ကို ရင်ခွင်ပိုက်ကာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

မိုးညိုနီးလာတော့ မိန်းမနှင့် ကလေးကို ဧည့်ခန်းထဲရှာမိ သည်။ မတွေ့၍ မီးဖိုချောင်ဘက် ဝင်လာလိုက်သည်။

“ဟင်! . . သား . . သားလေး”

ထမင်းစားပွဲခုံပေါ်တွင် သားတစ်ယောက်တည်း တွေ့သဖြင့်

မိုးညိုအံ့ဩသွားရသည်။ သားငယ်ဘေးတွင်တော့ သစ်သီးဖျော်စက် တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ထိုဖျော်စက်မှာ အဖုံးပွင့်နေ၏။

မိုးညို ထမင်းစားပွဲခုံနားသွားရန် ခြေလှမ်းလိုက်စဉ် . . .

“ဝေါ! . . ဝူ! . . ဝူး! . .”

သစ်သီးဖျော်စက်မှာ သူ့အလိုလို ထလည်လေရာ . . ကြည့် နေသော မိုးညို ကြက်သီးထသွားရသည်။ သားမှာ ဖျော်စက်ထဲသို့ လက်လှမ်းနိုက်နေလေပြီ . . ။

မိုးညို စိုးရိမ်တကြီး အော်လိုက်မိသည်။

“သား . . သားလေး မလုပ်နဲ့ . .”

သို့သော် အချိန်မမှီတော့ . . ။ သားငယ်မှာ ဖျော်စက်ထဲသို့ လက်နိုက်ချလိုက်လေတော့သည်။

“ဟာ! . . သား”

မိုးညို ဇောချွေးများပြန်လျက် ဆိုဖာပေါ်တွင် လန့်နိုးသွား၏။ ထိုအချိန်တွင် ရွန်းလဲ့မှာလည်း လန့်နိုးသွားလေရာ သားကို ဒန်းပေါ်တွင် မတွေ့တော့၍ စိတ်ပူသွားသည်။

“ဝါး! . . ဝါး! . .”

သားမှာ မြေကြီးပေါ်သို့ ပြုတ်ကျနေလေသည်။

“ဝါး! . . ဝါး! . .”

“သားရယ် . . မငိုပါနဲ့ သားရယ်”

သားငိုနေတာ . . ညဉ့်နက်သည်အထိ မပြီးတော့ပေ . . ။

“ဂျိန်း! . .”

မိုးခြိမ်းသံကြီး ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီး . . အချိန်အခါမဟုတ် မိုး

သည်းထန်စွာ ရွာချတော့၏။

“ဝါး! . . ဝါး! . . ”

သားကို နှစ်ယောက်သား ဝိုင်းချောနေရသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့သားရယ် . . ဖေကြီးရှိပါတယ်၊ တိတ် . .

တိတ် . . မငိုနဲ့သား . . တိတ် . . ”

ရွန်းလဲ့ သားငယ်ကို ချောမြူနေရင်းက . . .

“ဒီည (၁၂)နာရီဆိုရင် သားလေးဟာ တစ်နှစ်တောင်ပြည့် သွားပြီနော် ကိုမိုး”

မိုးညို နာရီကိုလှမ်းကြည့်တော့ (၇:၃၀)သာ ရှိသေးသဖြင့် စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ ရွန်းလဲ့ဘက် ပြန်လှည့်ကာ . . .

“ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့ရွန်းလဲ့ရယ်၊ ဒီတစ်ညလုံး သားလေးဘေး မှာ ကိုမိုးရှိနေမှာပဲ . . ”

အခုလိုသားတာဝန်ကို မိုးညိုက သိတတ်စွာ မျှဝေယူလာ တော့ ရွန်းလဲ့တို့မိသားစုလေးမှာ အရင်ကထက် ပိုပြီးနွေးထွေးလာခဲ့ သည်။

“ဂျိန်း! . . ဂျိန်း! . . ဂျိန်း! . . ”

ထိုအချိန်တွင် အပြင်၌လည်း အဆက်မပြတ်မိုးခြိမ်းနေ၏။ မိုးသည်းလှသော အချိန်တွေကို ဖြတ်သန်းရင်း ည(၁၁:၀၀)နာရီသို့ ရောက်လာချေပြီ။ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းတွင် မိုးညိုရော သားလေးပါ ဆိုဖာပေါ်တွင် အိပ်မောကျနေ၏။ ရွန်းလဲ့တစ်ယောက်ပဲ မအိပ်နိုင် အောင်ရှိနေသည်။

“ကိုမိုး . . ကိုမိုး . . ”

မိုးညိုကို လှုပ်နှိုးလိုက်ပြီး . .

“သားလေး အိပ်ပျော်သွားပြီ၊ မေမေ့ခုတင်ပေါ်မှာပဲ သွား သိပ်လိုက်တော့ . . ၊ ရွန်းလဲ့ ခေါင်းအုံးတွေ စောင်တွေယူပြီး လိုက် လာခဲ့လိုက်မယ်”

မိုးညို အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ထလာပြီး သားငယ်ကိုချီ၍ . . သူ့ အမေအခန်းသို့ခေါ်သွား၏။ ရွန်းလဲ့တို့အခန်းမှာ မီးလောင်ထားသ ဖြင့် အခန်းပြောင်းအိပ်ခိုင်းလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ရွန်းလဲ့ သူတို့ အိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ စောင်နှင့်ခေါင်းအုံးကို ယူလိုက်သည်။ ထိုစဉ် . .

“ဒေါက်! . . ”

အသံလာရာသို့ ရွန်းလဲ့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ခုတင်ဘေး ရှိ စားပွဲခုံလေးပေါ် တင်ထားသော ဓာတ်ပုံမှန်ဘောင်လေး လဲသွား ခြင်းဖြစ်၏။ ရွန်းလဲ့ ထိုစားပွဲလေးနားသွားကာ ဓာတ်ပုံမှန်ဘောင်ကို ပြန်ထောင်လိုက်သည်။ သားလေး၏ဓာတ်ပုံ . . ။

သားလေး ခြောက်လသားအရွယ်က မိုးညိုအမှတ်တရ ရိုက် ပေးသောပုံလေးအား မှန်ဘောင်သွင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ မှန်ဘောင် လေးပြန်ထောင်ပြီးသည်နှင့် တစ်အိမ်လုံး မီးပျက်သွားလေသည်။

“ရွန်းလဲ့ရေ . . မီးအိမ်ဘယ်မှာထားလဲ”

တစ်ဘက်အခန်းထဲမှ လှမ်းအော်သော မိုးညိုအသံကို ကြား လိုက်ရသည်။

“မတွေ့မိဘူး . . ကိုမိုး”

ရွန်းလဲ့ ခေါင်းအုံးတွေ စောင်တွေပိုက်ပြီး အခန်းထဲမှထွက် လာစဉ် လျှပ်စီးလက်လိုက်သော အလင်းရောင်ကြောင့် . . အိမ်ရှေ့

တံခါးမကြီး ဟောင်းလောင့်ပွင့်နေတာကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။
 ရင်ထဲထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ လက်ထဲပိုက်လာသည်များကို
 ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ် တင်လိုက်ပြီး တံခါးသွားပိတ်လိုက်သည်။
 အခန်းထဲမှလှမ်းအော်သံကို ထပ်ကြားရ၏။
 “ရွန်းလဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လား”
 “ပြေတယ်.. ကိုမိုး.. တံခါးပိတ်နေလို့ ဖယောင်းတိုင်နဲ့
 မီးခြစ်ရှာပြီး ယူလာခဲ့မယ်၊ အဲဒီမှာပဲစောင့်နေ.. ”
 အရင်ဆုံး အမှောင်ထဲ၌ အတန်ငယ် မျက်လုံးကျင့်သားရ
 တော့မှ ရွန်းလဲ့ စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် ဖယောင်းတိုင်နှင့် မီးခြစ်ကိုရှာရ
 သည်။ ဧည့်ခန်းရှိ ဗီရိုထဲမှ ဖယောင်းတိုင်တွေ့၍ မီးထွန်းလိုက်ချိန်
 တွင်.. အိမ်ရှေ့ဆိုဖာခုံနောက်မှ ကျိုးကျိုးကျွတ်ကျွတ် အသံများကို
 ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုနေရာသို့ ဖယောင်းတိုင်အလင်းရောင် အား
 ကိုး ပြီး လျှောက်သွားလိုက်သည်။
 ထိုနေရာအရောက်.. တစ်ကိုယ်လုံးမီးကျွမ်းနေသော လူ
 များမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် သူမကို စိုက်ကြည့်နေ၏။
 “အမလေး!.. ”
 ရွန်းလဲ့ လက်ထဲမှဖယောင်းတိုင်ပင် လွှတ်ကျသွားသည်။
 အမှောင်ထဲ ကြောက်ကြောက်နှင့် နောက်ဆုတ်သွားရင်း..
 သူမ ဒီဇိုင်းဆွဲကာ ချုပ်လေ့ရှိသော အပ်ချုပ်စက်နားသို့ ရောက်သွား
 သည်။ အမှတ်တမဲ့ အပ်ချုပ်စက်ပေါ် လက်ထောက်မိလျက်သား
 ဖြစ်သွား၏။ ထိုအချိန်မှာတော့..
 “ဂျုတ်!.. ဂျုတ်!.. ဂျုတ်!.. ဂျုတ်!.. ”

အပ်ချုပ်စက်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က ထိုင်နင်းလိုက်သလို
 အလိုအလျောက်ပင် လှုပ်ရှားလာလေတော့သည်.. ။
 စက်ခုံပေါ်ထောက်လိုက်မိသော သူမရဲ့လက်ဖမိုးပေါ်သို့
 အပ်က အရှိန်ပြင်းစွာ ကျရောက်သွားသောအခါ..
 “အား!.. အား!.. အမေရေ”
 နာကျင်မှုက အသည်းခိုက်မတတ်..
 “ဂျုတ်!.. ဂျုတ်!.. ဂျုတ်!.. ဂျုတ်!.. ”
 အပ်ချုပ်စက်မှာ တစ်စထက်တစ်စ ပိုပြီးမြန်လာ၏။ ခဏအ
 တွင်းမှာပင် ရွန်းလဲ့ရဲ့ လက်ဖမိုးပြင်တစ်ခုလုံး သွေးများချင်းချင်းရဲ
 သွားသလို အပ်ပေါက်ရာများမှာလည်း ဗလပွနှင့်..
 “ရွန်းလဲ့.. ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 မိုးညိုရောက်လာတော့ ရွန်းလဲ့လက်ဖမိုးမှာ အပ်စိုက်ဝင်
 နေသောကြောင့် နုတ်မရဖြစ်နေသည်။
 “ဝါး!.. ဝါး!.. ”
 သားလေးငိုသံကြားလိုက်၍.. ရွန်းလဲ့မှာ နာကျင်နေသည့်
 ကြားမှ..
 “ကိုမိုး.. သားဘယ်မှာလဲ.. ”
 ထိုသို့ပြောမှ မိုးညိုအမေအခန်းကို လှည့်ကြည့်မိသည်။
 အခန်းထဲ မီးရောင်များလှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် မိုးညို သား
 လေးဆီ ပြန်ပြေးရပြန်သည်။ အခန်းထဲအရောက် အမေ့ခုတင်ဘေး
 ပတ်လည်တွင် မီးစွဲလောင်နေချေပြီ။
 သားလေးမှာ ခုတင်အလယ်တွင် အော်ငိုလျက်..

သားဇောဖြင့် ခုတင်ပေါ်ပြေးတက်ကာ သားကိုပွေ့ချီပြီး
မီးတောက်များကြားမှ ခုန်ထွက်လာလိုက်သည်။ သားကို ရွန်းလဲ့
အနားရှိ ဆိုဖာပေါ်တွင်တင်ခဲ့ပြီး မီးသတ်ဆေးဘူးယူကာ မီးငြိမ်းဖို့
လုပ်ရသေးသည်။ ခြံဝန်းကျယ်များဖြင့် နေသူတွေမို့ မိုးညိုတို့အိမ်
တွင်း ဖြစ်ပျက်နေသည်များကို ပတ်ဝန်းကျင်မှ သတိမမူမိကြ။ ။

အားလုံးပြီးတော့ ရွန်းလဲ့ဆီ မိုးညို အပြေးရောက်လာသည်။

“ရွန်းလဲ့. . တောင့်ထား”

စက်ကိုနောက်ပြန်လှည့်ပေးရင်း အပ်ကိုထုတ်ရသည်။

“အား!. . အား!. . ”

ရွန်းလဲ့မှာတော့ နာကျင်လှသောဝေဒနာကို သေမလောက်
ခံစားနေရသည်။ စိုက်ဝင်နေသောအပ် ထွက်သွားသည်နှင့် ရွန်းလဲ့
မှာ စိတ်ကိုဆက်ပြီးတင်းမထားနိုင်တော့ဘဲ ပျော့ခွေကာ သတိလစ်
သွားတော့သည်။

“ရွန်းလဲ့. . ရွန်းလဲ့. . ”

မိုးညိုရဲ့ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ အော်လိုက်သံကိုလည်း ရွန်းလဲ့
တစ်ယောက် မကြားနိုင်တော့ပြီ။

သားလေးမှာတော့ အဆတ်မပြက် အော်ငိုလျက်. . .

“ဝါး!. . ဝါး!. . ”

အခန်း (၁၈)

စိန်

လဲ့နီးလာတော့ ဆေးရုံအခန်းတစ်ခုထဲ ရောက်နေ
၏။ သူမအရင်ဆုံးကြည့်မိသည်က အခန်းနံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော
နာရီကိုပဲဖြစ်၏။ နာရီလက်တံမှာ (၁၂:၃၀) သို့ပြနေတော့မှ ရွန်းလဲ့
သက်ပြင်းမောကို ချနိုင်တော့သည်။

သားလေး တစ်နှစ်ပြည့်တဲ့ မွေးနေ့ကို ကျော်လွန်ဖြတ်သန်း
နိုင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား. . ။

နာရီဆီမှ အကြည့်ကိုလွှဲကာ ခုတင်ဘေးသို့ ပို့လိုက်သည်။

ခုတင်ပေါ်လက်တင်ပြီး မှောက်အိပ်နေသော မိုးညိုကို တွေ့သွားသဖြင့်...

“ကိုမိုး... ကိုမိုး...”

လှုပ်နှိုးလိုက်မိသည်။

မိုးညိုနှိုးသွားပြီး...

“ဘယ်လိုနေသေးလဲ၊ သက်သာရဲ့လား ချွန်းလဲ့”

ချွန်းလဲ့ ပြန်မဖြေအားဘဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်ကာ သားလေးကိုမေးသည်။

“သား... သားလေးရော ကိုမိုး”

“သားလေး အိပ်နေပါတယ် ချွန်းလဲ့... မထနဲ့ ပြန်အိပ်လိုက်...”

သားလေးက အခန်းထဲရှိ ဆိုဖာခုံပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာ အိပ်နေလေပြီ။

မိုးညို ချွန်းလဲ့ပခုံးလေးကိုကိုင်ကာ အိပ်ရာပေါ်ပြန်လှဲချပေးလိုက်သည်။ ထိုစဉ် တံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ အခန်းထဲသို့ ဝတ်ရည်ဝင်လာ၏။

“ဟယ်... ယောက်မ သတိရပြီလား...”

ဆရာဝန်ပီပီ ချွန်းလဲ့ နဖူးလေးကိုစမ်းရင်း ဝတ်ရည်က...

“ဘယ်လိုနေသေးလဲ ချွန်းလဲ့၊ ဟင် ကိုယ်တွေအရမ်းပူနေပါလား၊ ဒီပုံစံအတိုင်းဆို ဆင်းလို့မရသေးဘူး ဆေးရုံဆက်တက်ရလိမ့်မယ်...”

ကိုယ်တွေ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသော ချွန်းလဲ့အခြေအနေ

ကိုကြည့်ပြီး ဝတ်ရည်ပြောလိုက်၏။

“စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ ချွန်းလဲ့ရယ်၊ ဝတ်ရည် ခွင့်ရက်ရှည်ယူထားတယ်... သိလား၊ ပိုးသားလေးကို လာထိန်းပေးမယ်လေ”

“ဝတ်ရည်က သူ့အိမ်ဖော်ကောင်မလေးနဲ့ ကိုမိုးတို့အိမ်မှာ လာနေပေးမယ်တဲ့...”

ချွန်းလဲ့ စိတ်မပူစေရန် မိုးညိုပါ ဝင်ပြောသည်။

“ကိုမိုးလည်းနားတော့လေ ချွန်းလဲ့သက်သာနေပါပြီ”

“ရပါတယ် မနက်ကျမှပဲ သားလေးနဲ့ ဝတ်ရည်တို့ကို အိမ်ပို့ပေးလိုက်မယ်၊ ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့မယ်လေ၊ သားလည်း တစ်နှစ်ကျော်သွားပြီဆိုတော့ စိတ်ချရပါပြီ။

စိတ်မချရသေးတာက... ဒီက ချွန်းလဲ့ဖြစ်နေတာဆိုတော့ ကိုမိုးက ချွန်းလဲ့အနားမှာ လာစောင့်ပေးမယ်လေ... သားလေးက ဆေးရုံမှာဆိုရင် အိပ်ဖို့က အဆင်မပြေဘူး၊ ဒီနေ့တော့... ဒီမှာဘဲ ဖြစ်သလိုအိပ်ကြတာပေါ့...”

ဝတ်ရည်လာနေပေးမယ်ဆိုတော့ သားအတွက် စိတ်အနည်းငယ် အေးသွားရသည်။ ချွန်းလဲ့က ဒီမှာ ဆရာဝန်တွေ သူ့နာပြုဆရာမတွေ ပြည့်စုံစွာ ရှိသည်မဟုတ်လား... ချွန်းလဲ့ တိုင်ကပ်နာရီကိုလှမ်းကြည့်တော့ ည(၁၀၀)ပင်ထိုးပြီဖြစ်၏။

သို့နှင့်မနက်စောစောတွင် အားလုံး ချွန်းလဲ့ကိုနှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားချိန်၌ ဝတ်ရည်ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ချွန်းလဲ့စိတ်ထဲ လေးလံသွားမိသည်။

အပြန်လမ်းတွင် ဝတ်ရည်၏ ကားသစ်လေးကို မိုးညိုမောင်း

ရင်း. . ဝတ်ရည်တို့ အိမ်ဖော်မလေးကို အရင်ဝင်ခေါ်ရသည်။

“ဝတ်ရည်. . ကိုမိုး ကားခဏသုံးလို့ရမလား”

“ကိုမိုးက ဘယ်တွေသွားဦးမလို့လဲ”

ဝတ်ရည်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး မိုးညိုကိုကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။

“မေမေ့ အုတ်ဂူဆီသွားမလို့ပါ။ မေမေ့ကို သတိရလို့လေ၊ ပြီးတော့ စတူဒီယိုလည်း မရောက်တာကြာလို့ သွားကြည့်ချင်သေးတယ်၊ ဝတ်ရည်တို့ကို အရင်ဝင်ပို့ပေးမယ်. . နားလို့ရတာပေါ့၊ ပြီးမှ ကိုမိုးသွားမှာ. . ”

ဝတ်ရည် ကိုမိုးကိုတစ်လှည့် နောက်ခန်းမှသားလေးကို တစ်လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းသာညိတ်ပြလိုက်မိသည်။

သို့နှင့် ဝတ်ရည်တို့ကို အိမ်တွင်ချပေးပြီး စတူဒီယိုသွားရန် သူ၏လက်(ပ်)တော့ ဝင်ယူကာ ထွက်လာလိုက်သည်။ ဘုရားပန်းဝင်ဝယ်၍ အမေ့အုတ်ဂူဆီသို့ မိုးညို မောင်းလာခဲ့လိုက်သည်။

အခန်း(၁၉)

ဝတ်ရည်စာဖတ်ရင်း ဖိုးသားလေးအိပ်နေသော ဘေးတွင် ထိုင်နေ၏။ အိပ်ဖော်မလေးကို အိပ်သန့်ရှင်းရေး ရသလောက် လုပ်ခိုင်းထားသည်။ ဒီလိုနှင့်. . . အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ကုန်လွန်လာတာ ည(၉:၀၀)နာရီသို့ပင် ရောက်လာခဲ့ပြီ။

အိမ်မှာ အားလုံးအဆင်ပြေနေသည်ကို သိရသဖြင့် မိုးညိုက နောက်နေ့မနက်မှဘဲ ပြန်လာတော့မည်ဟု ဝတ်ရည်ကို ဖုန်းဆက်လာသည်။ သူ့အမေ့အုတ်ဂူမှအပြန် ရွှန်းလဲ့ဆီ တန်းသွားမည်ဟုပြော

၏။ အိမ်ဖော်မလေးမှာ ပင်ပန်းလို့လားမသိ. . နည်းခန်းတွင် အိပ်နေလိုက်တာများ ဟောက်တောင်ဟောက်နေ၏။ ထိုစဉ်. . .

“ဝါး! . . ဝါး! . . ”

ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို ဘေးချရင်း ကလေးချောပြန်သည်။

“ဖိုးသားရေး. . သားလေး. . ၊ ဒီည တီတိနဲ့သား တူတူအိပ်မယ်နော်၊ ငါတူလေးက လိမ္မာပါတယ်. . နော်. . သားနော်”

ကလေးကို ချောမြူရင်း အိုက်သလိုရှိလာသည်မို့ ဝတ်ရည်မျက်နှာကြက်တွင် တပ်ဆင်ထားသော ပန်းကာကြီးကို ဖွင့်လိုက်၏။ ညှော်ခန်းထဲအေးသွားမှ ကလေးက အင်ပြန်တိတ်သွားသည်။

ပန်းပေါ်ထမ်းချီရင်း. . လမ်းလျှောက်ပေးလိုက်တော့ မကြာခင်မှာပဲ ဖိုးသားလေးအိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ထိုအချိန် မိုးညိုမှာလည်း. . . ရွန်းလဲ့အိပ်ပျော်သွားချိန်၌ နာမ်မတစ်ယောက်နှင့်ထားခဲ့ကာ စတူဒီယိုသို့ ခဏထွက်သွား၏။

ရွန်းလဲ့ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်မောကျနေစဉ် တစ်ကိုယ်လုံး အေးခနဲဖြစ်သွားသဖြင့် မျက်လုံးဖွင့် ကြည့်လိုက်ချိန်၌. . .

မွေးခန်းတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်နေ၏. . ။ အထဲမှ အသံတွေ ကြားနေရ၍ မွေးခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဝင်ကြည့်လိုက်သည်။

မွေးခန်းထဲတွင် ကင်မရာတစ်လုံးကိုင်ပြီး မှတ်တမ်းတင်နေသော မိုးညို. . ၊ ပြီးတော့. . မွေးခုတင်ပေါ်တွင် သတိမေ့နေသော သူမ၊ အဲဒီနောက်. . သူနာပြုဆရာမလေး လက်ထဲတွင် သားလေး။

ရွန်းလဲ့ ဘာတွေကို မြင်နေရတာလဲ. . . ။

အံ့အားသင့်စွာ တစ်ယောက်ချင်းကို လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

သူမ သားလေးကိုမွေးခဲ့စဉ်က ပုံရိပ်များအား ပြန်မြင်နေရခြင်းလား. . . ။

“ဝါး! . . ဝါး! . . ”

သားလေးငိုသံကို ကြားလိုက်ရလေလျှင် ရွန်းလဲ့အရင်ဆုံး ကြည့်မိသည်က မွေးခန်းနံရံမှ နာရီကိုပဲဖြစ်၏။ နာရီလက်တံက. . (၁၂၀၅)သို့ ပြနေသည်။ ကိုမိုးကတော့. . အခန်းထဲလှည့်ပတ်ကာ ကင်မရာဖြင့် မှတ်တမ်းတင်နေဆဲ. . . ။

ထိုစဉ်. . . ရွန်းလဲ့ အိပ်နေရာမှ ဂုန်းခနဲလန့်နိုးသွား၏။

အခန်းထောင့် ဆိုဖာပေါ်တွင် နာမ်မတစ်ယောက် အိပ်နေတာသာတွေ့ရ ပြီး မိုးညိုကို မတွေ့ရပေ. . ။

ရွန်းလဲ့ ခေါင်းကိုခါယမ်းရင်း သားလေးမွေးခဲ့သောနေ့ကို ပြန်စဉ်းစားရသည်။ မွေးစာရင်းထဲက သားလေးမွေးတဲ့အချိန်. .

‘ဩဂုတ်လ၊ ဆယ့်သုံးရက်၊ သောကြာနေ့. . ည(၁၁:၅၅)၊ “ဟင်! . . ”

ရွန်းလဲ့ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားရသည်။

“စောစောက မွေးခန်းထဲမှာတွေ့ခဲ့တာ. . (၁၂)နာရီ (၅)မိနစ်၊ ဒါဆို သားလေးတကယ်မွေးတာ (၁၂၀၀)နာရီကျော်သွားပြီပေါ့၊ ဒါဆို သားလေးဟာ သောကြာနေ့မှာ မွေးတာမဟုတ်ဘူးပေါ့၊ သားကို စနေနေ့မှာ မွေးတာပါလား. . ”

“ဟင်! . . ဒုက္ခပဲ၊ သားလေးမွေးနေ့က မနေ့က မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီနေ့ကျမှ သားလေးမွေးနေ့. . . ဟာ! . . ”

ဆရာတော် သတိပေးခဲ့သလို သားလေးမွေးနေ့ ကျော်လွန်

ပြီဟုဆိုကာ စိတ်ကိုတုံးတုံးချထားခဲ့မိသော ရွန်းလဲ့မှာ ခေါင်းမီး တောက်သွားရလေသည်။

ခေါင်းရင်းမှ သူမဟန်းဖုန်းလေးကို ကောက်ယူကာ အခန်း ထဲမှ နာစ်၊မသိအောင် ခိုးထွက်လာလိုက်သည်။ ဆေးရုံကော်ရစ် တာတစ်လျှောက် လမ်းကိုဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်ရင်း . . မိုးညိုဆီ ဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

မိုးညို ကားမောင်းနေရင်းက ဖုန်းကိုင်လိုက်ပြီး . . .

“ရွန်းလဲ့ နိုးပြီလား”

“ကိုမိုး . . ကိုမိုး သားလေးမွေးတဲ့နေ့ကို မှတ်မိလား . . .”

ရွန်းလဲ့အသံမှာ မောဟိုက်နွမ်းလျှကာ စိတ်ပူနေသော အသံ မျိုး ဖြစ်နေ၍ . . .

“ဘာများဖြစ်လို့လဲ ရွန်းလဲ့ရဲ့”

“ရွန်းလဲ့ အချိန်ကို တိတိကျကျသိချင်တယ် . . သားလေး ဘယ်အချိန် မွေးသလဲဆိုတာကို . . .”

“အင်း . . ကိုမိုးထင်တယ်၊ အဲဒီနေ့က သားလေး သန်းခေါင် မတိုင်ခင် . . အဲ . . (၁၂:၀၀) နာရီထိုးဖို့ မိနစ်အနည်းငယ်အလိုမှာ မွေးတာ ရွန်းလဲ့ရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ . . ဘာတွေများ မှားနေလို့ လဲ၊ ကလေးရဲ့ပထမဆုံးငိုသံ ကြားရတဲ့အချိန်က မွေးတဲ့အချိန်ဘဲ လေ”

ရွန်းလဲ့ မိုးညို၏ ကင်မရာမှတ်တမ်းကို သတိရသွားပြီး . .

“ကိုမိုးဆီမှာ ရွန်းလဲ့ သားလေးကိုမွေးတုန်းက မွေးခန်းထဲမှာ ရိုက်ထားတဲ့ ဗီဒီယိုမှတ်တမ်းရှိတယ် မဟုတ်လား . . အဲဒီ မှတ်တမ်း

လေးကို တစ်ချက်လောက်ကြည့်ပေးပါ၊ မြန်မြန် . . မြန်မြန် ကြည့်ပေး ပါ ကိုမိုး . . .”

“ဘာကြောင့်လဲ ရွန်းလဲ့”

ရွန်းလဲ့ လမ်းပင်မလျှောက်တော့ဘဲ ပြေးနိုင်သလောက် ပြေး ရတော့သည်။

“ရွန်းလဲ့ပြောတာကိုယ့် . . ကြည့်လိုက်ပါကိုမိုး၊ ရွန်းလဲ့ ဖုန်း ကိုင်ထားလိုက်မယ်”

ရွန်းလဲ့ ဆေးရုံထဲမှအထွက် တက္ကစီတစ်စီးတွေ့သဖြင့် လှမ်း တားလိုက်သည်။

မိုးညိုမှာ ကားကိုလမ်းဘေးချရပ်လိုက်ပြီး လက်(ပ်)တော့ ဖွင့်လိုက်၏။ ပြီးမှ . . အထဲက ဗီဒီယိုဖိုင်ကိုရှာကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက် သည်။ သားလေးငိုသံကြားရသည့်အချိန်တွင် မွေးခန်းနံရံမှနာရီကို မြင်ရအောင် မိုးညို အကြီးချဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

ဆယ့်နှစ်နာရီ ငါးမိနစ်ပင်ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ဖုန်းကောက်ကိုင်ကာ . . .

“ရွန်းလဲ့ သားလေးမွေးတာ ဆယ့်နှစ်နာရီကျော်သွားပြီ” နှစ်ယောက်သား ကြက်သေသေသွားတော့သည်။

“ဟင်! . . ဝတ်ရည်နဲ့ သားလေးက အိမ်မှာ . . ဒုက္ခပါပဲ”

မိုးညိုဖုန်းချပြီး ကားကိုအရှိန်တင်ကာ မောင်းထွက်လိုက် တော့သည်။

“ဝါး! . . ဝါး! . . ”

ဝတ်ရည်ကျောပေါ်တွင် အတန်ကြာငြိမ်နေသော သားငယ်

မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တွေ့သွားသလိုမျိုးနှင့် လက်ညှိုးထိုးကာ ထိုင်လေတော့သည်။

“ရှုပ်! . . ရှုပ်! . . ရှုပ်! . . ”

နောက်က ဖြတ်လျှောက်သွားသော ခြေသံများကြောင့် ဝတ်ရည်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဘယ်သူမှမတွေ့. . ။

“ဒေါက်! . . ဒေါက်! . . ”

ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ အိမ်ဖော်မလေးမှာ တုတ်တုတ်တောင်မလှုပ်. . ။ တစ်နေကုန် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ထား၍ ပင်ပန်းနေပြီထင်ပါရဲ့ဟု ဝတ်ရည်တွေးမိပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“ကိုမိုးလား. . ”

မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ဝတ်ရည် ခပ်တိုးတိုးလှမ်းမေးလိုက်သည်။ ပြန်ဖြေသံမကြားရသောအခါ ကျောထဲမှာ စိမ့်ခနဲဖြစ်သွား၏။

ကိုမိုးဆိုလျှင် ပြန်ဖြေမှာ အသေအချာပင်. .

“အိမ်ရှေ့က ဘယ်သူလဲ. . ”

ဝတ်ရည် အရဲစွန့်ကာ ထပ်မေးလိုက်သည်။

ဘာမှပြန်ဖြေသံမကြားရလျှင် ရင်တွေတလုပ်လုပ် အခုန်မြန်လာကာ ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်းထသွားမိသည်။

ချောက်ချားစိတ်တို့ ဝင်လာလျက်. . .

“သားလေး. . ဒီဆိုဖာပေါ်မှာ ခဏနေခဲ့ဦးနော်. . ”

ဖိုးသားကိုချောကာ ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ် တင်ထားခဲ့ပြီး. . ကြောက်စိတ်ကို မရမကထိန်းလျက် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကို ဝတ်ရည်

ဖြည်းဖြည်းခြင်း ဆွဲဖွင့်ကြည့်သည်။ သို့သော်. . . တံခါးက ဖွင့်မပေဖြစ်နေ၏။

တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနေပြီဟု သိလိုက်ပြီး. . . ဧည့်ခန်းဆိုဖာခုံပေါ် အိပ်ပျော်နေသော အိမ်ဖော်မလေးအား သွားလှုပ်နှိုးလိုက်သည်။ ကောင်မလေးကို လှုပ်လိုက်သည်နှင့် ဇာတ်ကျိုးကျသွားတော့သည်။ အိမ်ဖော်မလေးလည်ပင်းတွင် အသားများ အပူလောင်ခံထားရပြီး လက်ငါးချောင်းအရာကြီးကိုတွေ့သဖြင့် ဝတ်ရည်လန့်ဖျပ်သွားရ၏။

“အမလေး! . . ”

ဝတ်ရည် ရင်ခုန်သံတွေ ပိုမြန်လာလျက် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးဆီသွားကာ အားကုန်ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။ အပြင်မှတစ်စုံတစ်ယောက် ပြန်ဆွဲထားသလို တံခါးမှာ ဖွင့်မရသည်မို့ တံခါးလက်ကိုင်ကို ကိုင်ထားသော ဝတ်ရည်လက်ချောင်းများမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာသည်။ ထိုစဉ် တံခါးအောက်ခြေနေရာမှ မြူခိုးများ တိုးဝင်လာချေပြီ။

ဝတ်ရည် ခုံပေါ်တင်ထားသော သူမဟန်းဖုန်းလေးဆီ ပြေးသွားကာ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“အား! . . ပူလိုက်တာ”

ဝတ်ရည်ဖုန်းလေးမှာ မီးမြှိုက်ထားသလို ပူနေ၏။

“တီတလီ. . တီတလီ”

ထိုဖုန်းလေး မြည်လာ၏။ နံပါတ်ကို လှမ်းကြည့်တော့. . ရွန်းလဲ့ဖုန်းခေါ်နေတာဖြစ်သည်။ ဖုန်းမှာတဖြည်းဖြည်းခြင်း အချည်ပျော်သွားလေရာ ပါဝါပါပျောက်သွားလေတော့သည်။

အိမ်ဖုန်းကိုလှမ်းကြည့်တော့ ထိုဖုန်းမှာလည်း အရည်ပျော်စပြုနေလေပြီ။

နာရီလက်တံမှာတော့ (၁၁:၃၀)ကိုရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးအောက်ခြေမှ မြူခိုးများထွက်လာပြီး လူရိပ်များကို လှမ်းတွေ့လိုက်သောကြောင့် ဝတ်ရည်အားတက်သွားကာ တံခါးအောက်ခြေမှင့်၍ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းမိသည်။

“ကယ်ကြပါဦး... ကယ်ကြပါဦး”

“ဝုန်း!..”

ထိုစဉ်... တံခါးမှာ အရှိန်ဖြင့် ပွင့်သွားလေရာ... ငုံ့ကြည့်နေသော ဝတ်ရည်မျက်နှာကို ရိုက်ချလိုက်သလိုဖြစ်သွား၏။ ဝတ်ရည်မူးမိုက်ကာ လဲကျသွားစဉ်... ဆံပင်များ လေပေါ်မြောက်တက်သွားပြီး... အရင်းမှ ဆောင့်ဆွဲခံလိုက်ရသည်။ မမြင်ရသော တစ်စုံတစ်ခုမှ ဆံပင်ကို ဆွဲလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“အား!.. အား!.. အမလေး... မလုပ်ပါနဲ့”

ဝတ်ရည်အား ဆံပင်မှ တစ်စုံတစ်ခုခုကို အိမ်အပြင်သို့ ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။ ခြံထဲအရောက် အုတ်ခုံတစ်ခုနှင့် ဝတ်ရည်၏ ခေါင်းမှာ ‘ခွပ်’ခနဲနေအောင် တိုက်မိသွားပြီး ငြိမ်ကျသွားလေသည်။

သွေးများ ဝတ်ရည်၏ဦးခေါင်းထက်မှ လိုစီးကျလာလေတော့သည်။

အောင်မြင်စာပေ

အခန်း (၂၀)

“ဦး!...”

ခြံရှေ့သို့ တက္ကစီတစ်စီး ထိုးစိုက်လာ၏။ ပြေးဆင်းလာသူမှာ ရွှန်းလဲ့ဖြစ်နေသည်။ အိမ်ထဲပြေးဝင်လာသော ရွှန်းလဲ့ မြင်လိုက်ရသည်က မီးခိုးငွေ့များ ဝိုင်းရံထားသော သားလေးကိုပဲဖြစ်သည်။ သူမ သားလေးအနား ပြေးသွားသည်နှင့် သားဘေးပတ်ပတ်လည်ရှိ မြူခိုးများမှာ ရုတ်ခြည်းပျောက်သွားလေသည်။

ရွှန်းလဲ့ သားကိုပွေ့ချီကာ အိမ်ထဲမှထွက်မည်အပြု တံခါးမကြီးမှာ ဝုန်းခနဲပိတ်သွား၏။ ရွှန်းလဲ့တို့သားအမိနှစ်ယောက် ထွက်

အောင်မြင်စာပေ

ပေါက်ပိတ်မိသွားလေပြီ။

ရွှန်းလဲ့ နံရံမှနာရီကို လှမ်းကြည့်တော့ (၁၁)နာရီ (၄၀)မိနစ် ရှိနေ၏။ သားမွေးနေ့ကို ကျော်လွန်ဖို့ မိနစ်(၂၀)သာ လိုတော့သည်။ ရွှန်းလဲ့ ရင်တစ်ခုလုံး ပူလောင်လာသည်။

ထိုစဉ် ခြံထဲဝင်လာသော ကားမီးရောင်ကြောင့် မိုးညိုရောက် လာပြီဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။ ပြတင်းပေါက်နားသွားကာ မိုးညိုကြား အောင် လှမ်းအော်ခေါ်သည်။

“ကိုမိုးရေ.. ရွှန်းလဲ့တို့ဒီမှာ တံခါးဖွင့်လို့မရဘူး၊ ရွှန်းလဲ့တို့ ကို ကယ်ပါဦး”

မိုးညိုတစ်ယောက် ကားထဲမှ အပြေးအလွှား ဆင်းလာကာ အိမ်တံခါးကို စိုးရိမ်တကြီး ဆွဲဖွင့်သည်။ မရ.. ။

ဘယ်လိုမှ ဆွဲဖွင့်၍မရသောကြောင့်.. တံခါးကို အနီးရှိ သံတုတ်တစ်ချောင်းယူပြီး ရိုက်ဖွင့်ရလေသည်။

ထိုစဉ် နောက်ဖေးမှ ဂက်(စ)အိုးဖြင့် ချိတ်ဆက်ထားသော ပိုက်မှာ သူ့အလိုလိုပြုတ်ထွက်သွားပြီး ဂက်(စ)များ နောက်ဖေးတစ် ခန်းလုံး မွန်ထူအောင် ထွက်နေ၏။

ထိုအခိုက် အနောက်ဘက်အိမ်လေးဆီမှ မီးလုံးကြီးတစ်ခု လွင့်ထွက်လာပြီး.. မိုးညိုတို့အိမ်၏ နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်ထဲကို ဖြတ်ဝင်လိုက်ချိန်တွင် ပြင်းထန်သောအသံကြီးနှင့်အတူ ပေါက်ကွဲ သွားတော့သည်။

“ဝုန်း!.. ”

ထိုပေါက်ကွဲမှုအရှိန်ကြောင့် မီးတောက်ကြီးမှာ ဧည့်ခန်းရှိ

ရွှန်းလဲ့တို့သားအမိရှိရာသို့ ရောက်လာလေပြီ။ ရွှန်းလဲ့ သားလေးကို ရင်ခွင်ပိုက်လျက် ဆိုဖာခုံနောက်သို့ လှဲချလိုက်ရ၏။

ကံကောင်း၍ ရွှန်းလဲ့တို့ သားအမိမှာ မီးတောက်ကြီးဖြင့် သိသိလေး လွဲသွားခဲ့ရသည်။

သို့သော်.. ပေါက်ကွဲမှုအရှိန်မှာ ပြင်းထန်လွန်းလှကာ.. အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးပါ ပွင့်ထွက်သွားပြီး.. တံခါးရိုက်ဖွင့်နေသော မိုးညိုမှာလည်း ထိုအရှိန်ကြောင့် ခြံထဲသို့လွင့်ထွက်သွားရလေသည်။

အဖြစ်အပျက်အားလုံး ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားချိန်တွင် သားလေးငိုသံကို ကြားလိုက်ရ၍ ရွှန်းလဲ့ သတိရလာခဲ့သည်။

သူမ ရင်ခွင်ထဲတွင်တော့ သားငယ်ကိုမတွေ့တော့.. ။ သား မှာ.. သူမနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဧည့်ခန်းအလယ်တွင် ရောက်နေ၏။ သားရဲ့အပေါ်တည့်တည့်တွင်တော့ တစ်ဦးဦးမြည်နေသော ပန်ကာ ကြီး.. ။

ထိုပန်ကာကြီးမှာ တုန်ခါသွားပြီး သားအပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလာ လေသည်။

“သား.. သားလေး”

“ဝုန်း!.. ”

ကံကောင်းလှစွာ ပန်ကာကြီးမှာ သားဘေးသို့တပ်ကျသွား ၏။ ရွှန်းလဲ့ သွေးပျက်ဖွယ်ရာ အဖြစ်ဆိုးများကြောင့်.. ကြောင်အ မှင်သက်နေရဆဲမှာပင်.. ။

ဆိုဖာထိုင်ခုံတစ်လုံးမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က လှမ်းပစ်လိုက် သလို လွင့်လာပြီး.. သူမလဲကျနေသော အပေါ်သို့ပြုတ်ကျလာ၏။

“ဝုန်း!..”

“အား!..”

နာကျင်လွန်းရသော ဝေဒနာကြောင့် ရွန်းလဲ့ အော်လိုက်မိသည်။ သားကိုကယ်ရန် ရွန်းလဲ့အထဲ ခြေထောက်ပေါ်ပိနေသော ဆိုဖာခုံကြီးကြောင့် ထမရဖြစ်နေသည်။

ရွန်းလဲ့ အချိန်ကိုလွှမ်းမိုးတော့ (၁၁)နာရီ (၅၅)မိနစ်သို့ ရောက်နေချေပြီ။

“ဘုရား.. ဘုရား.. အချိန်က သုံးမိနစ် ကျန်သေးပါလား”

သားဘေးနားသို့ ကျသွားသော ပန်ကာမှာ အလည်ရပ်မသွားဘဲ.. ဆက်လည်လျက် သားလေးအနားသို့ တိုးကပ်သွား၏။ မြင်နေရသောမြင်ကွင်းမှာ အသည်းအူယားစရာမို့ ပန်ကာဒလက်က သားအားထိမိပါက မတွေ့ဝံ့စရာပင်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ထဲပြေးဝင်လာသော မိုးညိုကိုလည်း လက်မည်းကြီးတစ်ဖက်မှ လှမ်းဆွဲထားလိုက်၏။

ထိုလက်မည်းကြီးမှာ အရမ်းပူလောင်လွန်းသဖြင့်.. မိုးညို အားကုန်ရုန်းကန်သော်လည်း ဘယ်လိုမှရုန်း၍မရ..။

မီးဆိုင်းမှ မီးလုံးများကလည်း တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲကာ မီးများထလောင်နေသည်မို့ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ကမ္ဘာပျက်နေသည့်အလား ဆူညံ၍နေတော့သည်။

(၁၁)နာရီ (၅၉)မိနစ် ရောက်နေပြီမို့.. လွတ်မြောက်ဖို့အချိန်မှာ တစ်မိနစ်သာ ကျန်တော့သည်။

“သားလေး.. နောက်ဆုတ်..”

ရွန်းလဲ့ လှမ်းအော်ကာ သတိပေးနေရသည်။

ထိုစဉ်.. သားလေးက သူ့အမေလှမ်းခေါ်သည်အထင်နှင့် လက်ကမ်းပေးလိုက်ချိန်တွင်.. သားလေးရဲ့နုနယ်လှသော လက်မောင်းသားလေးကို ပန်ကာဒလက်မှ ဖြတ်တိုက်သွားခဲ့လေ၏။

“ဒုတ်!..”

“ဝါး!.. ဝါး!.. ဝါး!..”

သားဆီမှ နာနာကျင်ကျင် အော်လိုက်သော ငိုကြွေးသံနှင့် အတူ သွေးများမှာ ရဲခနဲ..

“သား.. သားလေး.. အမေလေး.. သေပါပြီ”

“ဝါး!.. ဝါး!.. ဝါး!..”

သားလေး၏ လက်မောင်းလေးမှ သွေးများစီးကျနေလေပြီ။ ပန်ကာကြီးမှာ သားလေးကို မညှာမတာ အနားသို့ ထပ်မံတိုးကပ်လာနေ၏။ ထိုအချိန်လေးအတွင်းမှာပင်.. စက္ကန့်တံလေးမှာ ဆယ့်နှစ်နာရီကို ဖြတ်ကျော်သွားလေသည်။

‘ဝုန်း’ခနဲ ကျယ်လောင်လှသော မြည်ဟည်းသံကြီးနှင့်အတူ လည်နေသော ပန်ကာဒလက်လည်း တိခနဲရပ်သွားပြီး.. မိုးညိုကို ဆွဲထားသော လက်မည်းကြီးမှာလည်း မရှိတော့ချေ။ မြူခိုးငွေ့များ ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်သွားပြီး.. ကောင်းကင်၌ ပိုင်းစက်နေသော လဝန်းကြီးကို သူတို့တွေ့လိုက်ကြရတော့သည်။

အခန်း (၂၁)

BURMESE
CLASSIC

မြို့တော်မြို့လေးထဲ ရယ်သံလေးများ လွင့်ပျံနေပြီး မီးခိုးငွေ့
လေးများလည်း တလူလူထွက်နေ၏။ မိုးညို အသားကင်လုပ်နေ
ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရွန်းလဲ့ရေ အသားညှပ်ဖို့ တစ်ခုခုလိုချင်တယ်”
ရွန်းလဲ့မှာလည်း သစ်သီးများလှီးနေသဖြင့် မအားသောပုံစံ
ဖြင့်..

“မီးဖိုချောင်ဘေးက စတိုခန်းဘေးမှာ ရှိတယ် ကိုမိုး”

ဒီတော့ မိုးညို သားဘက်လှည့်သွားသည်။

“သားရေ.. ဖိုးသားရေ ဖေဖေကို အသားကင်တဲ့ ညှပ်တံ
လေးတစ်ခု စတိုခန်းထဲမှာ သွားယူပေးပါလား”

သားလေးမှာ နားလည်စာအရွယ်သို့ ရောက်နေပြီး ပန်းပင်
လေးများနှင့် ဆော့နေ၏။

လက်မောင်းတွင်တော့ အစင်းကြောင်းကြီးက သေရာပါ
မယ့် ဒဏ်ရာတစ်ခုလို ထင်ကျန်ရစ်နေသည်။

သားလေးမှာ နားလည်သည့်ပုံစံဖြင့် တောက်တောက်..
တောက်တောက်နှင့် ထွက်သွားလေပြီ..

ရွန်းလဲ့ ခွာပြီးသား သစ်သီးလေးများကို မိုးညိုအား ဦးဦး
ဖျားဖျား ခွဲကျွေးနေခိုက် သူတို့အနားသို့ သားလေးပြန်ရောက်လာ
သည်။

လက်ထဲတွင် ပါလာသောအရာက ညှပ်တံတော့မဟုတ်..။
သတင်းစာအဟောင်းများဖြစ်နေ၏။ ထိုသတင်းစာများကို သားလေး
က သူ့အမေအား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းပေးနေသည်။

သတင်းစာများမှာ စောလှေထူး သူမကိုယ်ဝန်ရှိစဉ်အချိန်က
ဝိညာဉ်ဘဝဖြင့် လာပေးသွားသော သတင်းစာများ ဖြစ်နေသည်။

“သား.. ပေး.. ပေး.. မေမေကြည့်ရအောင်”

မိုးညိုပါ အနားရောက်လာပြီး သတင်းစာများဖြန့်၍ မြက်
ခင်းပေါ်တွင် ကြည့်ကြ၏။

သတင်းစာ ခေါင်းကြီးပိုင်းတွင်..

“ဣသားများ သစ်ကြေးဝင်းနှင့် ဖိနပ်သစ်ဖြစ်သဖြင့်..”

သောင်းကျန်းသူ စောလှေထူးပုံကြီးဖြင့် ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်စောင်တွင် . .

“အစုလိုက်အပြုံလိုက် တစ်စုချင်းချင်း”

စောလှေထူးတို့ လင်မယားဓာတ်ပုံနှင့် သူတပည့်များ၏ ပုံများဖြစ်၏။ အားလုံး . . ထူးဆန်းစွာ မီးလောင်သေသွားကြသူများ ဖြစ်နေသည်။

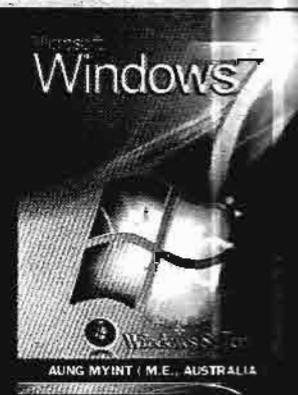
နောက်ထပ်တစ်စောင်ကို ထပ်ဖတ်မည်အပြု ဖိုးသားလေး အနားရောက်လာကာ သေနတ်ကြီးကိုင်ထားသော စောလှေထူးပုံကို လက်ထောက်ပြလိုက် . . သူ့ရင်ဘတ်ကို ပုတ်ပြလိုက်နှင့် . . ချွန်းလှဲနှင့်မိုးညိုတို့ကို လုပ်ပြနေလေတော့သတည်း။

BURMESE
CLASSIC

AUNG MYINT (M.E., AUSTRALIA)

ရေးသားထုတ်ဝေထားသော ကွန်ပျူတာ စာအုပ်များ

www.burmeseclassic.com